

NOVINY

Volume 2 Issue 22 (133)

ČTRNÁCTIDENÍK SPOLEČNOSTI SLUŠNÝCH KRAJANŮ

23.VIII. – 5.IX. 2004

PP 255003/04496

MUSÍME SI POMÁHAT

AUSS 1.50+postage

S tručné zprávy.

Pondělí 9. srpna

Do pankrácké věznice nastoupil nejstarší český vězeň, osmdesátiletý Karel Hoffmann. Bývalý funkcionář KSČ dostal čtyři roky za sabotáž, které se dopustil v srpnu 1968. Česká republika požádá Bahamy o vydání podvodníka Koženého. Západočeský policejní ředitel postavil mimo službu policistu, který byl obviněn z brání úplatků ve fotbale. Policista působil jako asistent rozhodčího v 1. lize. V říjnu nebo v listopadu by měli poslanci dostat koncepci českého zdravotnictví, kterou připravuje nová ministryně Milada Emmerová. Míra nezaměstnanosti v červenci vzrostla na 10,1 %, v červnu to bylo 9,9 %. Práci nemělo na konci července 532 128 lidí. Podle nové metodiky bylo nezaměstnaných 9,2 %. Fakticky nižší, než se uvádí, a to přibližně o 11 miliard korun, bude schodek státního rozpočtu na příští rok. Řekl to v neděli Právu premiér Stanislav Gross. Počasí v Praze: Léto, léto, léto... jak má být...
pokračování na str. 2

Slovo vydavatele:

Tak se opět teskně zavzpomínalo na srpen 68, „vnitrostranický pokus o převrat“, kdy jedné skupině soudruhů to nevyšlo a část se jich musela veřejně kát, část odešla do zahraničí na většinou významné posty, pod ochranou levicově smýšlejících západních univerzit, aby se pak vítězně vrátili po druhém úspěšném vnitrostranickém převratu v listopadu 1989. Nevěříte? Na vás, co jste odešli v 68. či později, se dodnes dívají skrz prsty, a spravedlnosti se nedovoláte, kdežto navrátilším se soudruhům se všude vychází vstříc, na zemřelé je pietně vzpomínáno jako na mučedníky, hrdiny. Dnešní "bývalí" komunisté se nestydí veřejně klást věnce k pomníkům svých obětí...

Rozbilo se nám auto. Prosíme čtenáře, kdyby někdo věděl o nějakém levném autě ať nám zavolá na 02 93196380 neb 0414 540 465.

Musíme si pomáhat.

IMPRIMATUR

Eva Clarová, Tábor
Dlouho mi trvalo , než jsem pochopila , proč na školách dodnes není učebnice dějepisu obsahující dějiny od roku 1945-1989, případně dodnes. Holt jsem měla bohaté rodiče, pořídili mi dlouhé vedení!! Až náhodný zástup za nepřítomnou kolegyni ke konci letošního školního roku mi rozsvítil v hlavě - zeptala jsem se studentů, zda znají nějakou literaturu z tohoto období-NE-zda vědí, co se v této době odehrávalo, kdo a jak vládl-NIC -naprostá nevědomost! Vrtalo mi to v hlavě, ale sled dění u nás v poslední době mi dal jasnou odpověď - je to ďábelský záměr-mladá a nejmladší generace se nesmí nic dovědět o tom , jaká zvěrstva se děla v padesátých letech a v šedesátých a dalších a dalších. Proto už mne ani neudivilo, že dokonce jeden hoch šel volit KSČM -prý mají nejlepší program a vědí, jak udělat pořádek! Ano, řekla jsem - nejdřív začnou znárodňovat velké podniky, banky , doly , zemědělcům seberou tu půdu, kterou si pracně vydobyli zpátky, zničenou a vyčerpanou, pak přijde řada na ty střední a drobné a nakonec na domy a domky-už

to tady jednou bylo- a nastoupí policejní oddíly s technikou a potlačí hned v zárodku jakékoli náznaky odporu.
Ptala jsem se, zda jim něco říkají jména Heliodor Píka, Milada Horáková, bratří Mašinové, Jan Palach, Jan Patočka Jiří Wonka, Vladimír Hučín -nikomu a nic. Zeptala jsem se tedy,zda by něco chtěli slyšet o té době a těchto lidech-kupodivu chtěli - v krátkosti jsem jim vysvětlila

tehdejší situaci a během dvou vyučovacích hodin snad alespoň něco sdělila o té hrůzné historii naší země, -byli vděční, a ač platí za veliké narušitele vyučování, byli velice pozorní.
Absence tohoto úseku dějin tak ale není dluhem jen naší mladé generaci, ale celé společnosti a jednoho dne se může šeredně vymstít.

Nepi, šohaj, nepi vodu

Benjamin Kuras

Tuhle se mně jeden finanční ekonom snažil vysvětlit, že díky vytvrvalému ekonomickému růstu a globalizaci je všechno na světě rok od roku levnější. Pojmem "všechno" myslel zřejmě počítače a leteckou dopravu, což jsou jediné dvě věci, které se zlevňují - a čirou náhodou taky jediné dvě věci, které finanční ekonom potřebuje k životu a kterých si stačí všimnout. Všech ostatních věcí si všimát nemůže, protože se mu nevejdou do oné růstové teorie, bez níž by si nevydělal - jak říká české pořekadlo - ani na slanou vodu.

No a vidíte: my pořád používáme vodu jako symbol levnosti, a uniká nám, že hovoříme o jedné z nejrychleji se zdražujících komodit na světě. Bývaly doby, kdy pitná voda byla samozřejmostí bezplatně v každé restauraci na celém světě. V Itálii a ve Francii se ještě před nějakými deseti lety dávalo zdarma na stůl stejné množství vody jako vína a voda se pila hojně mezi hlty vína. Proto jste taky ve Francii a Itálii nikdy nenarazili na opilec, a taky vás nikdy ani ze dvou litrů vína nebolela hlava z dehydratace.

Dnes už je to samozřejmě jen v Americe, kde dostanete džbán vody z vodovodu na stůl automaticky, jen dosednete ke stolu. A to jen díky čtvrt tisíciletí starému zákonu, který bral v úvahu široké americké pustiny, kterými se musel člověk prokousávat, než našel koutek civilizace. Podle tohoto zákona upřít komukoli vodu je trestný čin podléhající mnoha letům vězení. Ačkoli asi nepotrvá dlouho, než se v zájmu ekonomického růstu podaří i tento zákon zrušit. Všude v Evropě vám vodu z vodovodu už dnes odmítnou dát a vnutí vám vodu láhvovanou. Ta není o nic kvalitnější, pokud to není zapečetěná San Pellegrino, ačkoli i ta může být několik let stará. A napočítají vám za ni cenu pepřnou. Takže voda pepřná.

Když si objednáte vodu vedle vína v restauraci české, nejprve se na vás podívají jako na sirotka, a pak vám ji účtují za cenu podobnou ceně vína. Holt nepi šohaj nepi vodu, byla by ti jen na škodu. Na ruzyňském letišti vás tato škoda

přijde na 60 korun za půllitr, za což jste si už mohli rovnou koupit pivo, a dobře vám tak.
Kdysi se těmto vodám honosně říkávalo "voda minerální", dnes je to často už jen voda pramenitá, voda čerstvá, voda přírodní, nebo jen voda stolní. V Česku je to voda dobrá. To na rozdíl od vody špatné, za kterou by se vám hospodský styděl účtovat.

Teda styděl by se ještě donedávna. To než

zjistil - hospodský nejen český, nýbrž panevropský - že na špatné vodě se dá vydělat víc, než na čemkoli jiném. Pak se například v anglických restauracích zčista jasná začaly objevovat speciální láhve s esteticky řešenou nálepkou oznamující, že jde o "kvalitní stolní vodu speciálně láhvovanou pro tuto restauraci". Taková jakási obdoba *cuvé du patron* nebo *offerta speciale della casa*. Ta vám pak na účet přidává až pět liber za litr plus 15% servis.

Pak nějakého amatérského chemika napadlo vzít si od takovéto vody vzorek do domácí laboratoře, kde zjistil, že za těch pět liber a sedmdesát pět pencí pil normální vodu z vodovodu, zchlazenou krásně do mlžného povlaku na láhvi. I udal je na jakýsi ten úřad, který se podobnými podvody zabývá, a dozvěděl se, že restaurace se nedopustila žádného porušení zákona, jestliže vodu nepodávala v lahvích, které by předstíraly, že obsahují vodu označenou specificky jako minerální nebo pramenitou, nebo pod nějakou existující obchodní značkou. A pokud samozřejmě voda není zdravotně závadná. A taky pokud je cena uvedena na nápojovém lístku.

Pak na tento megabyznys najela kdejaká mezinárodní nápojová firma, z nichž nejvíc se nedávno proslavila britská pobočka Coca-Coly. Té firmy, která "je tu na to, aby osvěžila každého, k němuž se dostane," jak praví její marketingový slogan. Zahákla se na trend britských stolovníků přecházejících ve velkém od slazených umělých limonád na minerální a čiré vody. Na žízňivý britský trh, posedlý nedůvěrou ke zdravotním kvalitám vody vodovodní, vtrhla s elegantní lahví se jménem *Dasani* a podtitulkem *pure* neboli čirá, čistá, echt, nefalšovaná. Prodává se v obchodech za 95 pencí půllitr, což znamená, že slušná restaurace vám za ni může účtovat tři libry. Na její propagaci Coca-Cola vydala 7 milionů liber.

No a zas nějaký amatérský chemik si ji analyzoval a zjistil, že její chemické složení odpovídá složení normální městské vodovodní vody v městečku Sidcup přilehlém k jižnímu okraji Londýna. S nepatrnou změnou odfiltrování chloru a organických obsahů a přidání vápníku, magnesia a sodíku. Sicup je jakoby náhodou čtvrt', kde má Coca-Cola jednu ze svých hlavních britských plniček. Na dotazy drzých novinářů

pak manažer sidcupské Coca-Coly přiznal, že ji tam stáčejí z vodovodu a vysvětlil: "Tato voda splnila 99,92 procenta testů kvality. Dodáváme produkt skvělé kvality za velmi rozumnou cenu. Její marketing je poctivý, poradili jsme se předem s právníky."

Není divu, že privatizace - přesněji řečeno korporatizace - všech zdrojů vody na planetě je silně na pořadu globalizačních projektů nadnárodních megafirem, které už zanedlouho budou mít na všechnu světovou vodu patent a copyright. Ekonomický růst se tomu říká. Dokonce udržitelný.

Do Krkonoš jede vládní Audi. Jeden z politiků poklepe řidiči na rameno: "Za jak dlouho budu ve Špindlerově Mlýně?"

"Asi za hodinu a půl."

Vedle sedící zástupce lidu také začloumá s řidičem: "A za jak dlouho tam budu já?"

Politici na šedesátý osmý vzpomínali u Rozhlasu

PRAHA 21. srpna 2004 | 16:28 Demokracii nelze brát jako samozřejmost a na totalitu komunistického režimu nelze zapomínat. Ve svých projevech to uváděli politici, kteří si dnes spolu s pamětníky přišli k budově Českého rozhlasu v Praze připomenout 36. výročí vpádu vojsk někdejší Varšavské smlouvy do Československa.

Pietní akce se zúčastnila také stovka lidí převážně staršího a středního věku i několik mladých aktivistů petiční akce Stop komunismu. Potleskem a souhlasným voláním odměnili výzvu předsedy Poslanecké sněmovny Lubomíra Zaorálka (ČSSD), aby se současní politici poučili z chyb svých předchůdců z konce 60. let.

Zaorálek: Selhaly elity
Zaorálek uvedl, že snaha vytvořit svobodnější podobu života v Československu neskončila pod pásy tanků okupačních armád, ale o až o rok později při potlačení demonstrace československými ozbrojenými složkami. Teprve srpen 1969 znamenal podle Zaorálka začátek dvou desetiletí normalizace.

"Tehdy to nebyly zahraniční armády, ale selhání politických elit, které se nedokázaly opřít o lid a o důvěru v lid, protože neměly dost sebedůvěry," prohlásil Zaorálek. Za největší závazek vůči

obětím boje proti totalitě z let 1968 a 1969 proto považuje "důvěru a odvahu dělat otevřenou politiku".

Před zapomináním na komunistickou totalitu varoval pražský primátor Pavel Bém (ODS). "Každý pátý občan České republiky je připraven ve volbách docela klidně zapomenout, že nějaký totalitní režim vůbec kdy byl, a znovu volí komunistickou stranu," prohlásil.
dokončení na straně 2

Úterý 10. srpna

Ministr spravedlnosti Pavel Němec se dostal do sporu s nejvyšší státní zástupkyní Marií Benešovou kvůli tomu, že její úřad zveřejnil informace týkající se vydání Koženého Vítě. Tři velké lesní požáry vypukly dnes v Libereckém kraji. Dva z nich hasiči ještě po 19:00 stále likvidovali. Policie nevylučuje, že pachatel, který minulou neděli vhodil na auto mafiána majitele kasina Assafa Abutbula útočný granát, nebyl sám.

V rybníku Nadýmač v Praze - Uhřetěvsi uhynulo až 1,1 tuny ryb. Vinu na neštěstí nese zřejmě příliš teplé počasí, ale i čistírna odpadních vod.

Sérii čtyř přepadení bank v Praze z loňského a předloňského roku, z nichž minimálně dvě se týkala Komerční banky (KB), má zřejmě na svědomí dvojice mladých lidí. Mladík s dívkou ve věku mezi 20 a 25 let.

Středa 11. srpna

Programové prohlášení vlády obsahuje sociální aspekty, podle expertů se ale vyhýbá skutečným problémům, české ekonomiky, uvedli analytici oslovení ČTK. .

Klinické testy nového českého léku, který ničí pouze nádorové buňky, jsou úspěšné!

Ruský velvyslanec v Praze Alexej Fedotov tlumočil prezidentu Václavu Klausovi pozvání ruské hlavy státu Vladimira Putina k účasti na oslavách konce druhé světové války příští rok v květnu v Moskvě.

Ministerstvo školství se postavilo za svého pracovníka Jiřího Pilaře, který měl podle Večerníku Praha v roce 1989 týrat děti coby vedoucí vychovatel ve Výchovném ústavu pro děti a mládež v Praze na Klíčově.

Zdravotní knížky, jež chce zavést ministryně zdravotnictví Milada Emmerová, podporuje i Česká lékařská komora (ČLK).

Čtvrtek 12. srpna

Představitelé vládní koalice odložili schválení definitivní verze programového prohlášení. Český dům se stal oficiálně součástí olympijské vesnice slavnostní otevření se uskutečnilo za přítomnosti prezidenta republiky Václava Klause. Špidla má post komisaře pro zaměstnanost a sociální záležitosti. Fotbalisté Slavie Praha porazili v úvodním utkání 2. předkola Poháru UEFA v Praze Dinamo Tbilisi 3:1. Prezident České lékařské komory David Rath pošle na největší pojišťovnu v zemi policejní vyšetřovatele. Podle něj VZP podporuje z peněz pojištěnců opoziční proudy ve stavovské organizaci lékařů Ministr průmyslu a obchodu Milan Urban je připraven diskutovat o prodeji 16 procent akcií energetické společnosti ČEZ.

Pátek 13. srpna

V Athénách začaly Olympijské hry. Dva horníci se v noci udusili v dole Doubrava na Karvinsku. Vešli do chodby, ve které nefungoval ventilátor. Debata o programu vlády se nelíbí Kalouskovi, chce mít vše vyčíslené, kolik kdo i on dostane, příští týden ale má být program hotov - možná. Vysocí představitelé malajské armády se tento týden blíže seznamovali s možnostmi českého pasivního sledovacího systému Věra. Zájem prý ale mají i o další české výrobky určené pro armádu. Aktivista Stanislav Penc organizuje petici proti policejnímu zákroku, který 3. srpna po více než čtyřech dnech ukončil nepovolenou technoparty CzechTek u Boněnova na Tachovsku. Policie v úterý v Praze zadržela jednoho muže a dvě ženy podezřelé z výroby a prodeje 17 kilogramů pervitinu, za který údajně utržili osm milionů. Suché počasí a nízký stav vody v Labi způsobuje vodním dopravcům. milionové škody

Víkend 14. – 15. srpna

Premiér Gross neodvolá s postu šéfa Úřadu vlády Pavla Příbyla, protože nevěří, že Příbyl velel pendrekovým zákrokům proti demonstrantům v Palachově týdnu v roce 1989 Stanislav Gross uvažuje o privatizaci České správy letišť, pokud jde o další privatizaci, uvažuje o ní Gros v souvislosti s prostředky nutnými na rozjezd důchodové reformy Nový ministr obchodu Milan Urban slibuje, že do roku 2006 klesne nezaměstnanost na 8%

Pondělí 16. srpna

Lídrři vládní koalice se dnes zatím neshodli na podobě programového prohlášení kabinetu premiéra Stanislava Grosse (ČSSD) Za nepravdivá označil premiér Stanislav Gross fakta, z nichž vychází požadavek na odvolání nového šéfa Úřadu vlády Pavla Příbyla Právnička Klára Veselá-Samková už nebude zastupovat rodinu Červeňákových ve sporu o ochranu osobnosti s městem Ústí nad Labem Nákup transportérů pro armádu asi zajistí PriceWaterhouseCooper Za únik oxidu uhelnatého z rolby v tréninkové hale kladenského zimního stadionu nikdo nemůže Firma Royal Praha uzavřela všechna tři kasina, která v České republice provozuje

Úterý 17. srpna

Premiér Stanislav Gross chce důkazy, že jeho úředník v roce 1989 bil lidi, jen pak ho propustí Vláda požádá sněmovnu o vyslovení důvěry 24. srpna

NOVINY - Stručné Zprávy – sestavené panem Ondřejem Astonem Neffem

Známary advokát Kolja Kubíček dostal za vydírání dva roky podmíněně Náchodský restaurátér Karel Svoboda vyhrál spor s Romy kvůli rasové diskriminaci Policie hledá viníka tragické smrti hokejového trenéra Ivana Hlinky Soud zmírnil trest pedofinímu sochaři Pavlu Opočenskému, i tak bude ve vězení 6 let Atlas Zprávy Vláda odmítla návrh na zvýšení rozhlasových poplatků na 45 korun

Středa 18. srpna

Prvnáče dostanou tisíc korun na školní pomůcky. je to 90 milionů korun ročně, Gross si od toho slibuje vzestup populační křivky ODS pokládá tento krok za populismus Čtyři české horolezce musel na Mont Blancu zachránit policejní vrtulník Lékárníci uvažují o tom, že budou žalovat Všeobecnou zdravotní pojišťovnu V Krnově unikal čpavek ze zimního stadionu a hasiči evakuovali asi 60 lidí Unie Prahy 4 navrhne do Senátu exšéfa zpravodajství Novy Jana Vávru v doplňovacích volbách jako náhradu za Josefa Zieleniecee Program vlády počítá s urychlením přípravy jezů na Labi

Čtvrtek 19. srpna

Koalice se shodla na programu vlády Klaus dnes podepsal čtyři nové zákony, mj. o ochraně hranic Český pavilon pro Expo 2005 v japosnkém Aichi byl představen veřejnosti Odvolání snížilo tresty čínským únoscům Policistka havarovala opilá, dostala výpověď Špidla se připravuje na práci v Bruselu na ministerstvu zahraničí Řidič avie, která zabila Hlinku, odešel k výslechu

Pátek 20. srpna

Pavel Příbyl složil funkci šéfa úřadu vlády POdle zjištění rozhlasu Příbyl získal prověrku až na nátlak prezidenta NBÚ, Gross to popírá Petr Nečas žádá přísné vyšetření okolností Příbylovy prověrky Poslanec US-DEU Zdeněk Kořistka tvrdí, že mu před třemi týdny muž pověřený ODS nabídl 10 milionů korun, když nepodpoří novou vládu Předseda ODS Mirek Topolánek důrazně odmítá, že by se jeho strana pokusila někoho uplatit. Lubomír Zaorálek je toho názoru, že kvůli kauze Kořistka by se nemělo hlasovat o vládě Dnes je výročí sovětské agrese proti Československu

Víkend 21. srpna – 22. srpna

Poslanec Kořistka trbvá na tom, že mu ODS nabízela 10 miliónů za hlasování proti vládě Klaus nepovažuje Kořistku za důvěryhodného NS: Vládě Stanislava Grosse věří jen 42 procent lidí Skinheadi pochodovali ulicemi Jeseníku Gross prohlásil, že Příbylova rezignace je krokem ke zklidnění situace Mladík napadl na Rakovnicku lékaře záchranné služby Počasí v Praze: Střídavě oblačno, v neděli odpoledne se vyčáslilo

dokončení z první strany

Vyjádril vděčnost těm, kteří se postavili proti okupačním vojákům, ale i těm, kteří dvě desetiletí přestáli s nezkrivenou páteří". "Děkujeme, že jste nám nedovolili zapomenout, že svoboda existuje a že za ni máme bojovat," dodal.

Odpůrci komunismu byli vidět i slyšet

I jeho projev provázely souhlasné výkřiky aktivistů petice Stop komunismu, kteří vynikali mezi ostatními příchozími také díky svým transparentům a odění. Požadovali odstoupení bývalých komunistů ze všech vládních funkcí, potrestání a zákaz komunistické strany. Na sobě měli červená trička s přeškrtnutým komunistickým symbolem - překříženým srpem a kladivem.

Aktéři pietního shromáždění z řad prezidentské kanceláře, parlamentu, vlády, ministerstva obrany či hlavního města, uctili památku obětí srpnových dnů také položením věnců pod pamětní desku se jmény 15 lidí, kteří zde zahynuli. U budovy Českého rozhlasu na Vinohradské třídě se v první den intervence odehrávaly nejtvrdší střety mezi okupačními vojáky a obyvateli hlavního města.

První týdny zahynulo v důsledku invaze, kterou provedla vojska především z okolním zemí bývalého socialistického tábora, přes 90 lidí a několik set jich bylo zraněno. Mezi obětmi byly i tři děti ve věku do 15 let, devět mladistvých a 27 lidí mladších 30 let. čtk

Od pondělka budou na Českem létat ruští vojenští pozorovatelé

Inspekční pozorovací mise Ruské federace bude od pondělka fotografovat ze vzduchu vybrané objekty a prostory v České republice. ČTK o tom informoval Andrej Čirtek z ministerstva obrany. Rusové na inspekci budou až do pátku podle Smlouvy o otevřeném nebi. Ke snímkování budou využívat své letadlo An-30B, které bude mít základnu na letišti v Pardubicích. Pozorovací lety budou měřit celkem 800 kilometrů. Český doprovodný tým bude tvořen lidmi z Úřadu zabezpečení zahraničních aktivit a kontroly odzbrojení a specialisty českého letectva. Smlouva o otevřeném nebi uplatňovaná od roku 1994 má sloužit ke kontrole vojenských aktivit jednotlivých států a monitorovat snížení počtu konvenčních zbraní. Rusové už české území snímkovali například v roce 2000. Podobné mise v ČR absolvovali například i němečtí či slovinští specialisté.

V Terezíně jsem stál na špatné straně

PARODIE

(na sebe obhajobu pana soudruha Příbyla)

Jmenuji se Paul Hinzukommen. Nikoho jsem nebil. Ani nezabil. Tohle jsem chtěl v úterý říci demonstrantům. Věděl jsem však, že by mi neuvěřili. Pro ně jsem mlátička, monstrum, strašidlo nacismu. Někdo, kdo má být okamžitě odejit z Úřadu spolkového kancléře. Někdo, kdo by asi vůbec neměl vycházet mezi slušné lidi. Důvodem veřejného honu na mou osobu i pověst je to, že jsem před patnácti lety byl členem německé pořádkové policie v Protektorátu Čechy a Morava a hrou osudu jsem byl v nesprávný čas na nesprávném místě. A plnil rozkaz. Konkrétně jsem velel rotě, která měla svůj úkol v Terezíně v průběhu tzv. transportů Židů na východ. Ne, nebudu se vymlouvat, že jsem byl tehdy proti tomuto úkolu, nebo dokonce odpůrcem režimu. Byl jsem pětadvacetiletý kluk, který dostal úkol. Musel jsem ho provést profesionálně, ale zároveň jsem se ho všemi silami snažil splnit co nejlidštěji. Aby nedošlo ke zranění Židů či zvědavých přihlížejších. Aby ani nikdo z mých lidí nebyl zraněn. Aby nedošlo k eskalaci napětí. Přiznám se, že jsem tehdy byl příznivcem myšlenek důstojníků okolo von Stauffenberga. Věřil jsem, že se věci dají řešit v klidu.

Neřešil jsem, na které straně barikády je pravda. Myslel jsem si, že barikády nejsou a nebudou potřeba vůbec. Ale hlavně: chtěl jsem být jednou dobrým poldou, který bude řešit a vyřeší velké kriminální případy.

Pamatuji si, že první, co mě napadlo, když jsme tehdy dorazili na terezínské náměstí, bylo: Hlavně ať z toho není malér, nebo dokonce masakr. Pak jsem uvažoval, zda má žena nechtěla zrovna ten den jít do centra i s malou a kočárkem na nákupy. Pokud si někdo dnes myslí, že jsme tehdy měli vymytý mozek a těšili se, jak budeme mlátit lidi, mýlí se. A křivdí nám.

Pokud dnes někdo tvrdí, že má rota mlátila Židy obušky hlava nehlava a zabíjela je, neskutečně se plete. Anebo lže. Naše rota neměla ostré střelivo, pouze auta pro naši dopravu. A abych nezapomněl: nákladní auto s plynovými maskami pro případ úniku jedovatých látek z blízké pobočky concernu IG Farben.

Taková je realita.

Možná se ptáte, zda se dnes mohu Židům a lidem z tehdejší druhé strany "barikády" podívat do očí. Samozřejmě, s odstupem času a s informacemi, které dnes mám, lituji, že jsem tehdy na terezínském náměstí nebyl na správné straně. Omlouvám se za to.

Přesto si myslím, že se jim podívat do očí mohu. Fakticky jsem jim nikdy neublížil. Ani já, ani moji muži.

Věřím, že archivy ministerstva vnitra má slova potvrdí. Že z vítězí pravda, a ne lež. Že bude důležitá má práce a mé schopnosti, a ne zkeslená minulost.

Protlačil ho Kadlec

Grossův chráněnc Pavel Příbyl dostal prověrku přes odpor pracovníků Národního bezpečnostního úřadu a tajných služeb - a na talíři mu ji podal až tehdejší šéf NBÚ Tomáš Kadlec. Takže to šlo rychle - je to pár dnů kdy jsme se ptali, jak je možné, že velitel roty pohotovostního pluku je čistý jako sklo a kdopak se o to asi přičinil. Nemělo by ale zůstat jen při tomto odhalení, které se ostatně čekalo. Měla by se udělat prověrka prověrek a mělo by se zjistit, kolik takových Příbylů pan Kadlec protlačil sítem, které mělo oddělovat zrno od plev. Nejspíš by se zjistilo, že Příbylův případ není naprosto ojedinělý a pak by asi se vyjasnilo mnoho skutečností, nad kterými dnes kroutime nevěřicně hlavou. Příbyl se v závěru dne odporoučel, aspoň to. Gross vzkázal přes svoji mluvčí, že Příbylova prověrka byla v pořádku. Pochyby tím nerozptýlil, spíše naopak. Petr Nečas (ODS) žádná přísné prověření prověrek - pokud tomu dojde, pak má tato opozice skutečný smysl. Aston

Výroba piva v pololetí klesla o 1,5 pct, díky horkům se čeká růst

Domácí pivovary vystavily v prvním pololetí 8,84 milionu hektolitřů piva, což je meziroční pokles zhruba o 1,5 procenta. Na vině je především chladný začátek léta. Teplé počasí posledních týdnů by mělo situaci vylepšit, soudí předseda Českého svazu pivovarů a sladoven Jan Veselý. Za pět měsíců roku byl ještě výstav o procento nad loňskou úrovní. V samotném květnu ale již meziročně klesl o sedm a v červnu o čtyři procenta, což vedlo k celkovému pololetnímu snížení. Loni, na rozdíl od letošního roku, totiž v těchto měsících již bylo pěkné počasí. V pololetí vypili méně piva hlavně domácí pivaři. Výstav pro domácí trh za šest měsíců klesl téměř o čtyři procenta. Export naproti tomu stoupl o 15,5 procenta na 1,2 milionu hektolitřů. Potvrzuje to například Plzeňský Prazdroj, který v porovnání s pololetím loňského roku zaznamenal mírný pokles prodeje piva v tuzemsku, vyvažovaný ale růstem exportu i licenční výroby.

Slovo č.34/2004 Ivan Štefunko

Falošný patriotizmus

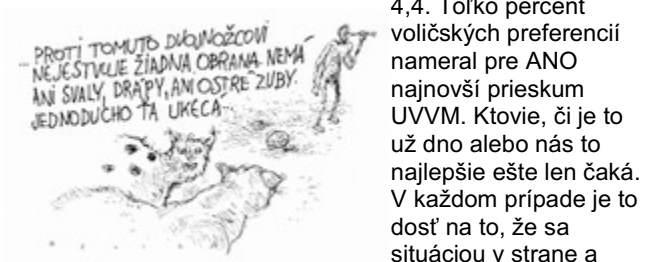
Národnárske až nacionalistické vášne sú neoddeliteľnou súčasťou politického aj spoločenského života našej krajiny. Máme tu svoje trápne stálice Slotu a Duraya. Sú však folklórom, a preto ich už takmer nikto neberie vážne. Existujú však aj iné, nazvime ich falošné nacionalizmy, ktoré sú pravdepodobne ešte horšie ako tie prvé. Využívajú patriotistické vášne na to, aby presadili svoj záujem alebo posilnili svoju pozíciu.

Len posledný mesiac sme kvázinacionalizmy zažili dva. Prvý v podaní strany Smer, ktorá si musí vždy "posilniť" svoj národný pilier" v momente, keď sa pohne čo len lístoček na tzv. iredentistickom strome. Som presvedčený, že členovia a orgány tejto strany vedia, že Slovensku nehrozí odtrhnutie či rozpad kvôli aktivite Edit Bauerovej v Európskom parlamente, ani kvôli údajnému vplyvu expremiéra Orbána na SMK. Radi však takéto argumenty používajú, lebo aj to patrí k rozvičkám na parlamentnú jeseň. Vie, že to zapôsobí. Na určitú časť voličov určite. Najmä keď si všimneme skladbu potenciálneho voličstva Smeru. Sú to mladí, často nedisciplinovaní voliči. Fico potrebujú staviť na stabilitu, a tak na túto neúprimnú vlasteneckú strunu láka starších, s predvojnovou pamäťou. Teda Smer v skutočnosti nereaguje na signály zo strany SMK kvôli tomu, že by to bola najdôležitejšia zložka ich záujmu. Berme to ako pozvánku voličom HZDS na "prestup". Povedzme si ešte, na aké veci najsilnejší opozičný subjekt reagoval? Na ponosy poslankyne Edit Bauerovej "pred celou Európou", že poslanci menšín nemôžu používať svoj materský jazyk na zasadnutiach parlamentu. A nie je to pravda, že nemôžu? Je. Smiešne mečiarovsko-gašparovičovské obmedzenie, ktoré v drvivej väčšine nikto nevyužíval, ale bolo aspoň symbolickým vyjadrením rovnosti prístupu k výkonu politickej moci. Zostáva len odporučiť obom subjektom, aby hľadali (aj spoločné) riešenia na zlepšenie zamestnanosti a životnej úrovne v sociálne neutešenom južnom regióne. Iba tak by boli vlastenectvo Smeru a lokálpatriotizmus SMK opodstatnené. Druhou líniou falošného patriotizmu je snaha niektorých konzervatívnych a neoliberalných kruhov odmietnuť návrh novej Európskej ústavy. Vraj ohrozuje suverenitu Slovenskej republiky vo svojich rozhodnutiach. Dodajme, že jedným vadí najmä potenciálne obmedzovanie a zasahovanie v kultúrnej oblasti, druhým zase "protireformnosť" EÚ. Mládežníci pravicových KDH, DS a OKS, ako aj ideologicky vyprofilovaná nadácia F. A. Hayeka sa boja, že sa o nás bude rozhodovať metódou "o nás bez nás". Takéto klišé argumenty boli už v našich končinách úspešne testované a v niektorých kruhoch majú šancu na úspech. Práve tam, kde uverili vo svoju výnimočnosť a slovenské reformy pokladajú za posolstvá prozreteľnosti. A tak nám formulka "svoje si nedáme, cudzie nechceme" zakotvila aj v prostredí niekdajšej "otvorenej spoločnosti". Škoda len, že podobne precízne sa nekontrolovali aj "odporúčania" Medzinárodného menového fondu a Svetovej banky, ktoré nám už dlhšie a "úspešne" plánujú ekonomiku. Nuž, falošné patriotizmy tejto krajine nepomôžu, práve tak ako ani trápne nacionalizmy.

O SPOLOČNOSTI / Robert Žanony

Pavol Rusko. ANO, alebo nie?

Predstavte si, že ste predsedom politickej strany, už zopár mesiacov ste každý druhý, ak nie každý deň na obrazovke najsledovanejšej televízie, v prime-time, v role záchrancu investícií a tisíciek pracovných miest pre Slovákov a Slovenky, ... a percentá vašej strany nie a nie sa odlepiť od dna.

otázkou „čo s tým“ zaoberalo aj samotné predsedníctvo ANO. Výstup z neho je štandardný, strana je jednotná, nikto nevystupuje ani zo strany ani z klubu a že vraj sa máme tešiť na novú liberálnu ofenzívu ANO.

Pred pár dňami to vyzeralo a znelo úplne inak. Množili sa správy o vnútorných rozporoch v strane, o možnom odchode skupiny poslancov, najčastejšie sa spomínala Eva Černá. Tá sama kritikou do vlastných radov a stúpajúcou frustráciou z politiky nešetrila. A asistoval aj večný rebel Lintner. Vraj by strana nemala problémy zametať pod koberec, ale riešiť v diskusii a vyvodzovať aj personálne závery. Voľby do Európskeho parlamentu, kde ANO, ako je známe, prepadla, boli tým bodom a udalosťou, kam sa sústredila kritika nespokojných.

Voľby do EP však boli v prípade ANO len akýmsi vyvrcholením, tou poslednou vkapkou a zámienkou, ktorú kritici pomerov v strane využili. Problémy strany ležia, samozrejme, niekde hlbšie. Ležia už v procese prípravy a založenia strany, keď pomerne dlho nebolo jasné, či pôjde o sociálnodemokratický, sociálnoliberálny či liberálny projekt, ležia v spôsobe jej financovania, v štýle jej vedenia P. Ruskom, o ktorého metódach, keď na neho práve nesvietia reflektory kamier, hovorila len zasvätení. Tieto problémy ležia aj v prílišnom spoliehaní sa na mediálnu podporu najsledovanejšej televízie či v iných nesprávnych odhadoch a konkrétnych politických rozhodnutiach. V prvom rade však

aktuálny problém ANO leží v lete roku 2003.

Leto 2003

V tomto období sa až zázračne spojili záujmy predsedu ANO a predsedu SDKÚ. Jednému reálne hrozilo trestné stíhanie a druhý v nie celkom šikovne rozohranej hre na skupinku súrne potreboval politickú podporu v rámci koalície. Výsledkom bol odvtedy neohroziteľný koaličný blok SDKÚ-ANO a P. Rusko v kresle ministra hospodárstva. Niekde v tomto bode a období odišla do stratena liberálna politická línia ANO. Kým v spore o interrupcie ANO dokázalo ísť na hranu a aj pohroziť odchodom z koalície, od leta 2003 nastúpilo už ANO nově. Nielenže od tohto momentu sme už žiadne zásadnejšie spory ANO a vyhrážky vystúpenia z koalície nevideli, čo je pre stranu podstatnejšie, od nástupu P.Ruska na post ministra hospodárstva tvorilo 95 % mediálneho pôsobenia tejto strany práve a skoro výlučne pôsobenie predsedu ANO ako ministra hospodárstva. Investícia Hyundai-KIA mala byť tou témou, ktorá zabezpečí popularitu tak ministromi a predsedovi strany, ako aj následne strane samej. Dnes sa však ukazuje, že aj napriek neuveriteľnej mediálnej podpore najsledovanejšej televízie, ktorá by snád mohla vojsť aj do učebnic mediálnej manipulácie, tento plán nefunguje. V rovnici: veľkoinvestícia a pracovné miesta + minister hospodárstva, opakovane a opakovane prezentovaný televíznym divákom v role bojovníka za pracovné miesta tisícov Slovákov a Sloveniek = nárast popularity ministra a predsedu strany = nárast voličskej podpory strany, tak v tejto rovnici to niekde vážne nefunguje.

A pritom zo samotnej logiky veci by to fungovať malo, veď čo už môže byť na Slovensku vnímané pozitívnejšie ako tvorba pracovných miest? A veci by nemali škodiť ani komplikácie investície so skupovaním pozemkov. P. Ruskovi len vytvárajú priestor opakovane a opakovane vystupovať v médiách ako bojovník a záchranca investície a pracovných miest pre ľudí na Slovensku. Keď sa mu do cesty stavajú také kontroverzné mená ako Flašík či Kočner, no čo by si mohol priat viac. Na druhej strane, štýl a vystupovanie, ktorým sa minister hospodárstva už viackrát verejne prezentoval, prehnane suverénny a arogantný, ten celkom jeho popularite a takisto projektu investície určite nepomohol. Práve tento okázalý štýl a preexponovaná mediálna aktivita ministra už v predpolí investície boli pravdepodobne jednými z dôvodov, prečo sa investícia dnes tak kvalitne komplikuje. A pritom by sa asi stačilo opýtať a pozrieť, prečo takéto problémy neboli pri investícii PSA Peugeot Citroen pri Trnave... Žeby lepší politický manažment investície? Žeby lepší minister?

V ANO sú, samozrejme, ľudia, ktorí si už dávno uvedomili, že cestou KIA či dostavbou Mochoviec a privatizáciou elektrární, teda výlučne cestou pozitívnej prezentácie predsedu v role ministra hospodárstva, to asi nepôjde. Určite už dlhšie neboli spokojní s tým, že boli zredukovaní do rolí nemých a nesvojprávnych figúrok v politickej hre svojho šéfa. Lenže ako tento problém vyriešiť, keď šéf je taká silná osobnosť a stranu má pevne v rukách? A navyše, to posledné, čo má politická strana robiť, keď sa začne potácať na hranici 5 %, je začať sa verejne zaoberať sama sebou. „Čo sme urobili zle“, „kde sú problémy“ a hlavne „kto je problém“ a tak ďalej a tak podobne. Hotová cesta do politického pekla. Ako má volič strane veriť, že bude vedieť riešiť jeho problémy, keď nie je schopná riešiť ani problémy svoje? Tieto základy ovládajú už aj politici-začiatočníci. Ovládajú ich, pravdaže, aj Lintner a Černá. Na druhej strane však potrebovali vyvinúť na predsedu tlak a keďže, samozrejme, vedia, že len diskusiou a konštruktívnou kritikou na vnútrostranických grémiách veľa nedosiahnu, najefektívnejšia cesta vytvorenia tlaku na predsedu je cez médiá a verejnosť. Aj predseda totiž veľmi dobre vie, že spory v strane riešené na verejnosti – to je niečo, čo potrebuje najmenej.

Ako ďalej?

Reči P. Ruska o spájaní stredopravých strán smerom k voľbám 2006 neboli, samozrejme, náhodné. Predseda ANO testoval pôdu. Jednoducho povedané, ANO tečie do topánok, a tak hľadá záchranu. Lenže problém je to aj pre vládnú pravicu ako celok. Ak by chcela vládnuť po budúcich voľbách v podobnom zložení, nemôže sa jej stať, aby vypadol čo i len jeden článok. Z pohľadu pravice je teda jeden silný stredopravý „reformný“ blok do volieb 2006 nie úplne nelogický. Lenže je tu opäť problém, už skoro tradičný – osobné vzťahy a spory. Dzurinda, Martináková, Rusko a Opaterný v jednom bloku, ktorý by sa mal na všetkom dohadovať ... to by asi nešlo. Aj z pohľadu osobných vzťahov a takisto preto, že SDKÚ a SF si voľby 2006 tráfajú zvládnuť samostatne, je Ruskov plán zatiaľ utópiou. Ak teda SDKÚ nebude k voľbám výraznejšie klesať, a schopnosť tejto strany prežiť akýkoľvek škandál bez väčších strát hovorí skôr v prospech opaku, potom sa bude musieť ANO alebo spájať so Slobodným fórom, alebo to bude musieť zvládnuť sama. Posledné predsedníctvo strany vyslalo signál, že ANO na to v každom prípade má. A recept? Okrem nevydareného uvedenia nového šéfa komunikačného odboru, od ktorého „si strana sľubuje nárast preferencií“ ... (snád od toho, že bude riešiť problémy ľudí, a nie od nástupu nového komunikačného manažéra), okrem toho to má byť oveľa dôslednejšie reagovanie na čoraz konzervatívnejšiu agendu KDH. Opäť chyba. Len reagovať na politiku súpera, čo ako dôsledne, to na dvíhanie preferencií zväčša nestačí. Na

prerazenie do pozornosti verejnosti a výraznejší nárast a stabilizáciu verejnej podpory treba vlastnú agendu, vlastné témy, vlastné iniciatívy, vlastné riešenia a tie opakovať, opakovať a opakovať.

V každom prípade by sme sa teda mali tešiť na druhý poľčas vládnutia, plný sporov ANO vs. KDH či opačne. Má to logiku, konflikt najlepšie zabezpečuje mediálny priestor a konflikt najlepšie obnažuje hrany a profil strán, cez ktorý sa strana pre svojich potenciálnych voličov dostatočne odlišuje a zviditeľňuje. Stratégia je teda správna a už aj prax, interrupčný spor ukázal, že tadiaľto niekde vedie cesta. Problémom však je, že pri stratégii a teórii sa to aj končí. Všetci fanúšikovia súčasného vládneho záprahu môžu ďalej pokojne spávať. Žiadne vážnejšie vládne krízy, nieto ešte reálne hrozby rozpadu koalície, nehrozia. Zo strany ANO to totiž budú predovšetkým virtuálne hry pre oko diváka, voliča. Nehovorím o virtuálnych hrách konkrétnych politikov či poslancov alebo poslankýň ANO, tým ich úprimné liberálne presvedčenie a z neho vyplývajúcu politickú agendu upierať netreba. Hovorím o oficiálnych rozhodnutiach a výstupoch politiky strany. Je viac ako jasné, že nech sú spory s KDH predprogramované, nech má byť ohlásená liberálna ofenzíva myslená úplne vážne, je isté, že ANO ani budúce dva roky stabilitu koalície vážne neohrozí, presne povedané, nikdy spor nedotiahne do reálnej hrozby rozpadu koalície. Na to sa jej predsedovi v kresle ministra hospodárstva, so všetkými možnosťami, ktoré tento post ponúka, páči až primoc. Motív zotrvania pri pákach moci, tak vládnej, ako aj ekonomickej, bude v ANO vždy silnejší než ideové a principiálne pozície. Pretože o týchto zásadných veciach bude pravdepodobne rozhodovať v prvom rade predseda.

A tak ani do budúcnosti nie sú vnútorné rozpory a napätia v ANO vylúčené. Možno sa to dokonca dostane až tak ďaleko, že taký Lintner s Černou po treťom, štvrtom spore, v ktorom ANO nakoniec ustúpi KDH, definitívne rezignujú a ANO stratí ďalších poslancov. Viac pravdepodobné však je, že potrebnú stabilitu si klub zachová aj naďalej. Tak to predurčuje spôsob, ako bola strana založená, financovaná a ako je vedená jej silným predsedom.

Ale je možné, že rebelov naozaj podceňujeme.

Miloslava Kodoňová

Telka Miloslavy Kodoňovej

Orwell u nás v Kocúrкове

Monumentálna megašou preteká televíznymi obrazovkami sveta, vrátane tej našej, verejnoprávnej. Do šírenia ušľachtilých olympijských ideálov sa STV zapojila ako jedna z vyše sedemdesiatich televíznych a rozhlasových spoločností Európskej vysielacej únie, ktoré kúpou (a zaplatením) vysielacích práv patria k najväčším, najistejším, a teda hlavným zdrojom príjmov Medzinárodného olympijského výboru. Divák na Slovensku, sústavne ostreľovaný správami, ako STV ide prehrať v súdnych sporoch raz štyridsať, po druhý raz sto a najnovšie až šesťsto miliónov korún slovenských, sa druhým dychom dozvedá správu ako z ríše divov: my na to máme, prenosy z olympiády nás budú stáť „iba“ nejakých 50 miliónov. Ale to nie je všetko: prvý raz v krátkej histórii STV sa môžeme svetu a mestu prezentovať svojím vlastným štúdiom priamo v Aténach ! Ako všetko, čo vyrába diery do našej bezodnej spoločnej pokladnice a do verejných zdrojov, je aj táto prepychovo márnوترatná investícia dielom predchádzajúceho manažmentu, a ten súčasný je opäť iba obetným baránkom nepravnej propagandy. Nehovoriac už o tom, že všetka vlastná technika, ako aj tá relatívne premožnená novinárska zostava STV nedokáže to, čo dokázal jeden redaktor nemenovanej spravodajskej televízie: pohotovo si pozvať odborníkov, ktorí kompetentne hovorili napríklad k problému vzťahu morálka a doping. Alebo aspoň sa dotknúť kardinálnej otázky súčasnej olympiády – teda zabezpečenia akcie pred možným teroristickým útokom. To, že na bezpečnostné opatrenia olympiády v Grécku sa vynaložilo okolo 700 miliónov euro, prinajmenšom značí, že teror a opatrenia proti nemu sa stávajú už aj oficiálne v športe významným negatívnym spoluhráčom v poli. V súčasnom úspornom režime, ktorého objektívne dôvody by mal vraj divák pochopiť, sa šetrí na pôvodnej tvorbe, na deťoch, výchove a vzdelávaní – teda takmer na všetkom, čo činí pojem verejnoprávnosti reálnym. Skromnosť a ohľaduplnosť voči divákovi by žiadala, aby manažment STV urobil vo vysielaní prenosov z olympiády podobnú výnimku, akú dnes používa na zdôvodnenie faktu, že nevyrába to, čo jej zákon ukladá. Ak sa má platiaci divák zmieriť s tým, že verejnoprávna televízia neplní úlohy kultúrnej a vzdelávacej inštitúcie, zmieril by sa azda aj s tým, že STV by povedzme kúpou sublicencie od ČT mohla obmedziť počet vysielacích hodín, ktoré aj tak nie sú vždy zmysluplne využité. Myslím, že priemerný športový fanúšik by bez reptania ozeľal prenos pretekov žien v streľbe na pevný terč, kde kamera vôbec nemá šancu zobrazíť niečo zo športového výkonu (deje sa mimo nej) a namiesto napätia sprostredkovala iba nudné pohľady na prežúvajúce pretekárky. Nechcem si predstaviť tie doláre, ktoré zatiaľ z nášho účtu potichu odchádzali. Poučenie z krízového vývoja: Keď sa bude opäť raz ktosi uchádzať o flek na čele STV, treba mu dať nasledovné otázky: akým spôsobom sa mieni vyrovnat' s dlhmi, ktoré spôsobil televízii a nám všetkým Kubiš, Materák a Rybníček. A akými konkrétnymi cestami hodlá naplniť zákon o STV.

Celkem nevýznamný poloostrov na asijském kontinentu

Václav Vlk – Nev Pes

Miliarda.... Sakra, miliarda! Jak je velká miliarda?! Jak je hodně tisíc, to vím. I deset tisíc si lehce představím. Stotisíc je sice hodně, ale taky vím jak to vypadá. Milion si představím hůř, ale jo. Jsou to třeba Pražáci. Všichni. Sto milionů už je na mne moc. Co třeba sto milionů lidí? Budu si představovat: Česko má 10 milionů, Rakousko myslím pět, Švýcarsko taky. Maďarů je tuším šest milionů, Slováků i s místními Maďarama a Romama tak 5 melounů, komplet Německo i s Turkama má 80 milionů obyvatel, to máme... (jak počítali Voskovec a Werich...: to máme 80 plus 5 a plus pět a k tomu..., Ludolfovo číslo je 3,14... a takže celkem je to asi tak 110 milionů lidí! Sakra, to není ani deset procent! Z počtu jedné miliardy a celkem prý nejasných dalších dvě stě milionů... Proč přemýšlím zrovna o miliardě a dvě stě milionech? No přemýšlím o Číňanech!

Z hlubokých myšlenek hodných celého muže, protože my celí muži zásadně myslíme na věci veliké a osudové, jako je budoucnost lidstva a tak, zatímco ženy většinou přemýšlí kam půjdeme zítra, co tam budeme dělat a hlavně co udělají s penězi, které my vyděláme, mne něco vyrušilo. To něco bylo to, že obě Rusky sedící vedle nás a bavící se silně ječivými hlasy jak Marfuša s macechou v Mrazíkovi začaly náhle šeptat. Rozhlížel jsem se po vagónku vláčku stojícím v konečné stanici ve výši 3454 metrů nad mořem... A hned mi to bylo jasné! Moment! Pokud si myslíte, že žádný vlak nemá konečnou v takovéhle výšce, tak to se mýlíte.Tenhle má. Je to vláček, který vás vyveze do sedla Jungfrauojoch, ležícím mezi špičkami alpských obrů Jungfrau a Mönch a kousíček od svalnatého Eigeru. Myslíte-li si, že jsem úplný "pako", když ve vláčku v konečné stanici vytesané v kameném tunelu ve skoro 4000 metrech nad mořem přemýšlím jak vypadá miliarda, tak to si pište, že nejsem. Tedy nejsem "pako". Myslím, že by vás podobné myšlenky napadly také. Hned se dozvíte proč.

Kdybyste se potulovali a procházeli po oné stavbě hrdě se vypínající nad a vedle ledovců jako my a vpjeli se do krásných výhledů a romantiky velehor a mířili k výšinám vznešených myšlenek, dlouho u nich nezůstanete. Nedovolí vám to totiž neuvěřitelné množství Asiátů ověšených fotoaparáty a šišlajících do mobilních telefonů, kteří jsou všude kolem vás. Nejsou to Japonci, jak by člověk předpokládal, ale jsou to Číňani! Ani se nemusíte ptát z které Číny jsou, protože v jejich oblečení a vůbec jednání je něco, co je nezaměnitelné pro každého, kdo v komunismu žil. Navíc to dotvrzuje "nenápadná" přítomnost mladých, dobře živěných mužů s důležitým výrazem ve tváři, v jejichž přítomnosti štěbetající Asiátky umlkají a ve tvářích dostanou výraz, jaký jsem naposledy viděl na účastnících zájezdů CKM před třiceti lety.

Už to, že je tato stavba v sedle alpských velikánů doslova narvaná Číňany, je pro našince neuvěřitelné. Číňani na Jungfrau! A co jich je! Jsou všude, obsadí všechny volné lavičky široko daleko, svým množstvím ucpou i to největší okno na tu nejkrásnější vyhlídku. Cpou se rýží v restauraci, tedy spíše velehorském bufáči, kde je vyvěšen jídelníček v čínských znacích. I na dveřích záchodků jsou čínské znaky a v chodbách k ledové jeskyni vytvoří jejich výpravy takovou zácpu, jaká bývá v době špičky ve vozech pražského metra.

Bylo jasné, proč Rusky začaly šeptat. Ve vchodu do vagónu se ozvalo štěbetání a během pár vteřin byl do posledního místečka obsazen čínskou skupinou. Jsou okamžiky, kdy člověk pocítí zadostiučinění ve chvíli, kdy by to nečekal. Do této chvíle suverénní Rusky, však to známe nejméně od roku 1968, jak umí být Rusky "suverénní", se evidentně zmenšily a jak Wolkerův hrdina se snažily "státí se nejmenší na světě". Nejsem moc škodolibý. Tedy aspoň ne víc než většina lidí co znám. Ale nedalo mi to, aby mi v hlavě neběželo heslo z doby Srpna 68: "Jděte domů Ivani, lezou vám tam Číňani!"

No, jestli lezou do Ruska, nevím, ale do Interlakenu, k jezerům a do hor je Švýcaři přímo lákají. Pryč jsou všudypřítomní Japonci, dneska jsou v Alpách hitem Číňani. A taky jsou všude. I ve vláčku kolem nás. Hlasitě se smějí, pokřikují na sebe, jak se zdá zajímají se jen samy o sebe. Ano, "samy", protože kolem nás sedí samé mladé Číňanky, mlaskají, výskají, hlasitě a ječivě se smějí a těch pár bílých spolucestujících je vůbec nezajímá. My sedíme a mlčíme, malá bílá skupinka ve vláčku uprostřed tunelu v Jungfrau a já přemýšlím, zda autor krásných knížek o soudci Ti znal jenom krásné Číňanky anebo nám něco zamlčel. Protože, ať koukám jak koukám, a koukal jsem pořádně , nikde žádná hezká Číňanka. Možná, že jsem narazil na zájezdu

chovanek z nějakého čínského "vošklivince", ale co jsem viděl to jsem viděl. Jestli jsou takhle krásné i gejšy v Šanghaji, no tak nazdar. To musejí být ti námořníci dlouho na moři. Aby holky vydělaly.

Vláček se rozjíždí, video nám začíná ukazovat historii stavby této úžasné trati a to mi dává možnost na chvíli zapomenout na čínskou záplavu. Za chvíli budeme přestupovat ve stanici Kleine Scheidegg na další vláček, který nás poveze dolů do údolí. Hurá, už bylo těch Číňanek a jejich politruckého doprovodu skoro dost. Vláček zastavuje, vyrážíme ven na nástupiště a tak, jak jsme vystoupili, směřujeme všichni... k záchodkům. Mají jich tam plno, nových i zánovních a vědí proč. Tlak dělá s měchýři, jak vím už z biologie na základce z kapitoly "Ryby ", svoje.

Hrdě vkráčím na ona místa a vstoupím do "místnůstky" asi tak o rozměrech čtyřpokojáku v paneláku. A strnu. Kolem stěn mušle, všude. V jednom rohu místnosti stojí malinká skupinka bělochů včetně podivně zamlklých adolescentů, kteří před chvílí řvali na nástupišti jako koně, u druhé zdi se mačkají k sobě Číňané, těkavě se rozhlížející a u nejdelší stěny stojí...

Sakra, to jsem se lek. Pamatujete si na Goldfingerova zabijáka? Toho Korejce? Jak házel tím vražedným kloboukem? Hrozný zjev! Obrovské krabicovité tělo, hlava posazená na býčí šíji přecházející do piánovitých zad? Jo? Pamatujete? Jak ho nakonec James Bond zlikvidoval jen díky kabelu vysokého napětí?

Tak takových Korejců tam stálo asi deset. Zády k ostatním a na první pohled to vypadalo, jako když jich tam stojí nejmiň dvacet. Tak širocí vypadali zezadu. Obrovská záda narvaná v o půl čísla menším saku. Dva po stranách stáli tak, jako by ty, co zrovna měli plné ruce práce, chránili, a tvářili se stejně jako ten Kim z Goldfingera. Pak si oklepali, otočili se a za hrobového ticha vypochoďovali ven. Ježišmarjá, to byly zjevy! Svaly na čelistích jak boule, hranaté brady, obrovské pazoury. Čert ví, kdo to byl. Etnicky to byli určitě Korejci! Korejce já poznám, od té doby co jsem chodil za jednou dívenkou co bydlela pod Karlákem v internátu kousek od kostela sv. Karla Boromejského a kde bydleli poslední studující Severokorejci. Co je k nám dovezli jako sirotky za korejské války. Takže žádná mýlka! Jo a taky podle toho, že měli na klopách odznáčky v barvách a tvaru jihokorejských vlajek. Já sice v zásadě vím, co s Korejcema! Když začnou být agresivní, nejlíp je je rychle ožrat. Alkohol totiž nevydrží. Jenže, na tom hajzlíku žádný šnaps nebyl. Tak jak rychle zvadly ty dvě Rusky po příchodu Číňanů do vagónu, Čínští souzi, ač měli převahu, se stejně evidentně zděšili při pohledu na tyhle Korejce. Jak je vidět, nikomu nerostou stromy do nebe. A kdo to vlastně byl? Vim já? Možná hoši od Goldfingera, možná jihokorejská výprava vzpěračů... Čort znájet!

Cesta dolů do údolí Lauterbrunnen pak už proběhla v klidu. Krásná příroda a na konci útulný hotýlek. Večer jsem se díval z terasy hospůdky údolím Lauterbrunnen na bílé špice Míttaghornu a Jungfrau a přemýšlel, co si o nás Evropanech asi tak myslí čínští turisté. Co navštíví Jungfrau a vůbec Evropu. A pak jsem si vzpomněl, jak u výtahu v nejvyšším patře budovy tam nahoře v sedle Jungfrauojoch byla na stěně propagační turistická mapa čínské letecké společnosti. Z mnoha měst uprostřed veliké Číny byly nakresleny šipky leteckých tras do Evropy. Na mapě, kterou z největší část zabírala Čína, Mongolsko, Japonsko a dole Indie, na jejím druhém konci vedle sebe bylo několik teček. Se jmény London, Paris, Basel, Roma, Bruxelles. A ty tečky byly na té mapě vlastně nahnáhnány těsně vedle sebe.

Díváme-li se na to takhle, tak si ta miliarda musí nutně myslet, že Evropa, ta do které létají, ta která si sama o sobě myslí že je ta jediná a pravá skutečná a civilizovaná (přeloženo: Západní), tak ta že není nic jiného než celkem nevýznamný poloostrov na druhém konci světadílu zvaného Asie.

P.S.- Jo, a kdyby se náhodou vládě povedlo, jak plánuje, udělat úspěšnou reklamní kampaň, aby čínští turisté létali do Prahy, mám návrh. Postavme kousek za Prahou ještě jeden Karlův most a na kopci papundeklový Karlštejn, protože jinak se nám sem ti Číňani nevejdou.

Levi a Samuel kráčejí večer Centrálním Parkem. Najednou se před nimi objeví lupič, který na ně míří pistolí a žádá po nich všechny peníze, které mají u sebe. Levi vyndá z peněženky 100 dolarů a podává je Samuelovi: "Samueli, já skoro zapomněl, že jim dlužím 100 dolarů. Tady jsou."

POLITIKA: Vláda ČSSD-KSČ, KDU-ČSL a US-DEU

Jiří Wagner Nev pes

Nedávno sestavenou vládou se zabývala bez výjimky všechna naše média. Nejčastěji jsme byli seznamováni s trampotami, jimž musel čelit čerstvě jmenovaný soc-dem premiér při hledání konsenzu s dalšími dvěma koaličními partnery, byly nám předkládány problémy i pseudoproblémy s tím související a dozvídali jsme se, jak, kde a s kým byla tato jednání vedena, až měl člověk dojem, že ve zprávách chybí jen detailní jídelní lístek z hotelu, kde se předsedové koaličních stran zrovna hádali.

Na přístupu novinářů je zajímavé ale to, že v žádném deníku ani televizním či rozhlasovém vysílání se neobjevila jedna zajímavá informace, a to že **třetinu nové vlády tvoří komunisté** - samozřejmě bývalí, nyní "hodní".

Není divu, že se Miroslav Grebeníček v uplynulých týdnech nijak hlasitě neprojevoval, zatím mu stačí zastoupení jeho strany ve vládě v podobě bývalých soudruhů, z nichž někteří (například Zdeněk Škromach) se svou vstřícností k nedemokratické straně nijak netají.

Pokud tedy vláda projde parlamentem, o čemž asi není pochyb, budou v ní sedět lidé, kteří svou politickou příslušnost k totalitní straně víceméně tají a ve svých životopisech ji vesměš zamlčují:

Zdeněk Škromach - členem KSČ v letech 1982 až 1989

Jaroslav Palas - od roku 1981 členem KSČ, v roce 1995 vyloučen "pro snahy o zformování moderní levicové strany", v tomtéž roce vstoupil do ČSSD.

Milada Emmerová - členkou KSČ byla 22 let, k sociálním demokratům vstoupila v roce 1994.

Milan Urban - od roku 1985 do listopadu 1989 členem KSČ, sociálním demokratem se stal v roce 1995.

Jaroslav Bureš - člen KSČ v letech 1986 – 1989, od té doby nestraník

Snad jedinou výjimkou z uvedené přehlídky kariérních bolševiků je **Pavel Dostál**, který byl komunistou do roku 1969, pak na protest ze strany vystoupil a za své postoje během okupace Československa v roce 1968 byl až do roku 1989 perzekvován. Jeho některá vystoupení však dávají spíš za pravdu Petru Cibulkovi, který ve svém **Poučení z krizového vývoje po roce 89** napsal, že ***kdo byl jednou komunistou, ten jím - až na vzácné výjimky - zůstává až do smrti, protože prvotní je myšlení, které nelze lehko změnit, zatímco rudá legitimace je druhotná.***

Bohužel, ze životopisů ostatních ministrů se dozvídáme, že ke komunistům se dali až ve víceméně zralém věku, čímž nám připomínají spíš známý citát připisovaný Winstonu Churchilovi: ***Kdo není komunistou ve dvaceti, nemá srdce. Kdo je komunistou ve třiceti, nemá mozek.***

Kdo ale pohlédne na stránky poslaneckého klubu ČSSD vedeného bývalým bachařem a bolševikem Petrem Iblem, skoro má chuť zaplakat a Grosse politovat. Vždyť ten chudák ani nemá z čeho vybírat...!

Zbývá tedy jen otázka, proč se žádný z novinářů o komunistické minulosti ministrů nezmínil. Je bývalá příslušnost ke komunistické straně u sociálních demokratů naprosto běžná, nebo už *se to tak nebere?*

Kohn se vrací večer s manželkou z biografu. "To byl bezvadný film, miláčku. Já jsem smíchy napůl mrtvá." "Opravdu, miláčku? Tak to půjdeme zítra ještě jednou."

Mozna prijde i Statni bezpecnost

Pruzkumy verejneho mineni hlasi, ze lide jsou vcelku spokojeni se zpusobem, jimz panove Gross, Klaus a Kalousek vyresili vladni krizi. Neprilis presvedciva, ale prece jenom vetsina dotazanych obcanu udelila novemu kabinetu podmineny pardon, trebaze nejasa nad jeho slozenim. Jednak jej respondenti povazuji za mensi zlo nez predcasne volby, jednak spravne tusi, ze by nove rozdani karet v polovine funkcnioho obdobi stavajici koalice vyresilo jen malo nebo docista nic. Dokonce ani prilis neutrpela popularita hlavnich akteru rekonstrukce Strakovy akademie: designovany premier Gross jen nepatrne ztratil na oblíbenosti, byv i nadale povazovan za velmistra politických sachu, a co se tyce Vaclava Klause, jeho uvazlive tatickovstvi uz snad ani nemuze slavit vetsi triumf.

Dobre tedy. Prijmeme hlas lidu jako celkem spravdlive ohodnoceni zdejsi politicke bidy. Kde nic neni, ani smrt nebere, nechalo se slyset ceske podhradi. Hejbani skatulat od koryta ke zlabu a nazpatek zajijma bezneho poddaneho jako lonsky snih, uzijte si, mocni, spanembohem te kratochvile, hlavne nam dejte pokoj. Proc ne, souhlasil bych. I to je sveho druhu obcansky postoj, navic docela pochopitelny v zemi, kde uz drahne let nejde jejim vladcum o vic nez o soukromy zajem.

Presto vsak... Jestlize nam muze byt lhostejne, který z vrchnostenských skatulkaru hrabe víc pod sebe, určite bychom nemeli byt nevšímaví k některým "podružným" jevům nejviditelnější rvacky o moc. Abych dlouho nechodil kolem horke kase: *Jedním z výsledku decentního zemetresení ve Strakovce je, že se novým šefem Uradu vlády, tedy jedním z nejvys postavených statních úředníku, stal jistý Pavel Pribyl, jinak někdejší velitel rotý Pohotovostního pluku SNB. Pro později narozené: Pohotovostní pluk komunistického Sboru narodní bezpečnosti byla ozbrojena pest totalitý, jejíž hlavní "pracovní naplní" bylo terorizování svobodomyšlných občanů, například mlácení demonstrantu při akcích typu Palachův týden, a následně tyraní těch, kteří včas neunikli policejním obuškům. Kdo už směl velet této Husakovým hulanům, jak se jim tenkrát říkalo, musel byt zcela mimoradna extra svine, specialne overena na všech myslitelných úrovních bolševické nomenklatury. Terazky ma pansoudruh Pribyl bumazku bezuhonnosti v podobě sametových provereček, která jemu i Grossovi slouží jako roubík k zapání huby všem, pro nez je nepřijatelné, aby Uradu vlády sefoval byvalý převelmí aktivní bodyguard totalitý.*

Jako by to nestacilo, i po nastupu Frantiska Bublana do funkce ministra vnitra zústava šefem inspekce letenské "kachlikarny" další předlistopadový vytecník Miroslav Borník. Ten sice antikomunisty na Václavaku primo nerezal, "jenom" je pote, co odvedl spinavou práci mlátická Pribyl, laskyplně vyslychal. I on byl tedy oddaným slouhou nicemného komunistického režimu, což mu neodpare ani tisíc sametových provereček. Presto nikdo neprahnuł a neprahne po jeho skalpu, jenom je teško k vysvětlení, proč zrovna tenhle parchant ma byt vrchním kontrolorem policie demokratickeho statu. Opravdu nejsou jini?

Nastupující ministr vnitra, který před listopadem 1989 učinil s vysetrovateli totalitní Bezpečnosti osobní zkušenost, nedavno v Radiožurnálu prohlásil cosi v tom smyslu, že ne každý Borník byl automaticky hajzl, že i mezi Husakovými hulany byli taci, kteří prostě jen dělali svou práci. *Asi ze je pan Bublan křestan k pohledání: kazdy kdysi necim byl, neslucuje se s Božím desaterem omazavat mu donekonečna o ceních jeho hřichy, zvlášt jde-li o ovečku nadanou schopností napravy.*

Na to odpovídám, že ceske ovci stádo primo oplyva dobytčím s vymenitelnou kuzí. Vrele souhlasím, že každý z nás někdy necim byl, a receno s Janem Nerudou, cimkoli byl, tím byl rad. Ledaze slusnější příslušníci toho stáda vyhoveli Bohu i tím, že učinili pokání a roztratili se v davu, nebot shledali nemravným otocit se na obřtliku i za cenu cupování své posramocené cti. Ze Pribyl s Borníkem do té kategorie nepatří, je věc jejich svědomí. Ze jsou ale dost dobří pro partu kolem ceskeho premiera, to je dost zle; mnohem horsi, než že máme další všemu přizpůsobivou vládu.

Petr Zavoral

Budete se asi divit. Ale síkovní řemeslníci tu v Čechách jsou. Ale vymírají. Ne fyzicky, i když taky, ale finančně a existenčně. Jsou ve stavu, kdy nemají práci. Jsou nahrazováni levnějšími a i ze zahraničí. Ochrana trhu? Pche! Ta je na západ od nás. U nás je maximalizace zisku a natažena uplanta dlan toho, přes koho jdou zakázky a

peníze. Pres úřady, banky atd. Nejvíce opeskovávány je tu prave poctivý řemeslník a drobný podnikatel. Když ma své morální zásady a nechce platit za to, že jen někdo chce zaplatit na jeho úkor, nedostane příležitost. Je to čím dál horsi a horsi. Na dulezité pozice i podnikatelských samospráv vrchních pater společnosti jsou dosazováni již dlouho neschopní, a tupe hlavy bez vlastní koncepce a napadu na zlepšení situace. Jsou specilane vybíráni temi, pane vydavateli, nadnárodními společnostmi. A to přímo nebo ne přímo přes místní politiky. Rozděl a panuj! Ne vojensky ale finančně a ekonomicky se dnes dobývají a ovládají zeme. A pokud nesoúhlasis s tímto tvrzením, tak se nech na několik měsíců zaměstnat např., at to nemá tak kruté, v obchodních retezcích. A když jsi přišel nebo se vrátil z Anglie, tak zkus třeba TESCO. Uvidis, pocitis, poznas! Nemusis získávat své zkušenosti např. ve stavebních velkých společnostech. Podraz na podraz. A když jsi se náhodou chtel soudit, dovod si, jaký bude pro tebe jako maleho a ekonomicky slabeho výsledek. Podívej se např. na bývalého senatora a jiste schopného podnikatele ve svém oboru, když svoji úspěšnou podnikatelskou cinnost zahájil a vedl v Německu. Ano myslím na Fischera. Jak on dopadl, když této zemi chtel v politice pomoci? A byl výjimkou? :-/ Nebyl! Kdyby jsi hledal, našel bys. A ne málo. Lada

Kontrolní otázka: tak už víte, proč policie posílala velmi významné své stavy, proč tak pilně nacvičují, zejména tezkoodenci, proč se rojí policajtska auta a ulicemi procházejí strážníci i policajti v neuvěřitelném množství a v nečekaných hodinách, s pistolemi a obušky a přitom se ještě hrozivě tváří? Proč roste jako houby po dešti počet kamer ve městech?

Vím, protože to odporuje Ústavě :-)

PS: letos rostou houby a to i na místech, kdy dříve ne a v množství, které si ani ten nejstarší pamětník nepamatuje. Víte, co se říká? Je-li hojnost a rozmanitost hub, přijde velká bída, hlad a utisk prostého obyvatelstva. Někdy se o tomtez říká take to, že bude válka mAAat

Byl vypracován přehled vězeňských zařízení 1948-1989 (přístupný na internetové stránce ÚDV), byly zmapovány materiály k problematice vojenského vězeňství, zdokumentovány jsou též Vězeňské řády z let 1948-1989. Je vytvářen seznam zemřelých ve výkonu trestu popř. vazby. S ohledem na rozsah daného tématu se k dokumentaci přistupuje po dílčích úkolech (úmrtí vězňů, rozkazy a zákony upravující výkon trestu odnětí svobody, vývoj diferenciací a evidence vězňů, obsazování velitelských postů v jednotlivých věznicích a pod.). Na základě shromážděných fakt byla zatím ÚDV vydána publikace Tomek, P.: Dvě studie o československém vězeňství 1948-1989, Sešity ÚDV č. 3, Praha 2000. <http://www.kpv-cr.cz/clanek.php?id=80> Claudie

Reakce na článek v Sokolském věstníku

V posledním Sokolském věstníku vyšel krátký komentář k nejmenovanému článku v Novinách, který se týkal úrovně vzdělání v České republice. (Domníváme se, že se jednalo o článek pana Kurase „Všecko je jinak“) Podle Novin mizerná, podle Sokolského věstníku výborná. Měřeno dle dvou článků školáků ve školní tiskovině. Kvalitu ročníku určuje průměr, nikoliv elity. Elita nemůže být měřítkem kvality školství. Měřítkem kvality populace je vždy průměr. A ten je tady podle standardizované metodiky dost děsný. Zvlášť pokud jde o praktické dovednosti - porozumění textu například. Elitu je třeba porovnávat s elitou, průměr s průměrem. Něco málo k metodice, výsledkům mezinárodních srovnání a počtům studentů je možno nalézt zde: <http://www.ifs.org.uk/workingpapers/wp0408.pdf> http://www.csvs.cz/_en/documents/Tertiary%20Education%20in%20the%20CR,%202001.rtf <http://www.eera.ac.uk/publications/rapinen.pdf> O dost praktičtější srovnání je možno nalézt zde - IQ populací ve vazbě na HDP http://www.rlynn.co.uk/pages/article_intelligence/4.htm

Problém českých školáků není v tom, že by se špatně naučili to, co se jim předloží. Zásadní problém je v absenci kritického myšlení a v tom, že velmi obtížně vyhodnocují relevantní informační zdroje. Hromadí data, místo aby s nimi pracovali. Nejsou zvyklí ptát se na původ toho, co se jim předkládá. Další celkem podstatný problém je v tom, že k některým důležitým informacím mají velmi ztížený přístup. V učebnicích dějepisu dodnes není česká historie po roce 1945. Studenti o tomto období vůbec nic nevědí. Myslím průměr, nikoliv pár nadšenců. Nemají tušení, co byl Leopoldov, Gulagy, co znamenala měnová reforma, kolektivizace zemědělství, kolik lidí skončilo v uranových dolech a kolik jich bylo zastřeleno na hranicích, nevědí, co se stalo v roce 1948, v padesátých letech, ještě snad chápou události v roce 68, ale ne už normalizaci. Pak klidně nosí na tričkách CCCP, Che Guevaru a rudé hvězdy. I Lenina už jsem viděla. Důvody? Prakticky zmizely veřejné knihovny, a pokud zůstaly, vesměs nemají na nákup nových knih. Rodičovské knihovny obvykle neobsahují díla typu Mitrochinův archiv KGB, Souostroví Gulag nebo Řešení Gama. Generace současných středoškoláků je prakticky odříznuta od relevantních informačních zdrojů. S lidmi bez základních informací se manipuluje velmi snadno. Zvlášť když neumějí vyhodnotit kvalitu zdroje. Veronika Valdova

☞ ☛ ☞

Jde misionář po poušti a najednou se před ním zjeví lev. Misionář se začne modlit: "Pane bože, dej tomu lvovi křesťanské city." A ten lev se postaví na zadní, sepne ruce a říká: "Děkuji ti Hospodine za jídlo, které teď přijmu."

Recept No.133 - Pokrm v duchu olympiády - Musaka

příprava a pečení asi 95 minut, na osobu asi 960 kcal pro 4 osoby

- 1 cibule
- 2 stroužky česneku
- 3 lžíce olivového oleje
- 500 g mletého masa
- 2 lžíce rajského protlaku
- 1 konzerva rajčat (850 ml)
- 1 lžička sušeného oregano
- 1 svazek čerstvé petrželky
- sůl, pepř
- 3 lžíce citronové šťávy
- 40 g másla
- 800 g brambor
- 600 g cukety
- 40 g mouky
- 200 g sýra feta
- 500 ml mléka
- muškát

- Na jedné lžici olivového oleje podusíme oloupanou a na kostky nakrájenou cibuli a česnek. Přidáme mleté maso a opečeme dohněda. Zamícháme protlak, rajčata i se šťávou a oregano. Nezakryté asi 20 minut dusíme, pak posypeme nakrájenou petrželkou, osolíme, opepříme a zalijeme 2 lžicemi citronové šťávy.
- Troubu přehřejeme na 250°C. Oloupané brambory nakrájíme na tenká kolečka, která rozložíme těsně vedle sebe na plech. Pokapeme 3 lžicemi oleje. Asi na 10 minut dáme do trouby péct. Omytou a osušenou cuketu rovněž nakrájíme na kolečka. Do vymaštěné nákypové formy vršíme střídavě brambory, mleté maso, cuketu a 100 g rozdrobeného sýra tak, abychom skončili vrstvou brambor.
- Do rozpuštěného másla zamícháme mouku a necháme prohřát, pak přidáme mléko a 10 minut povaříme. Posypeme zbylým rozdrobeným sýrem a dochutíme citronovou šťávou a muškátem. Omáčkou zalijeme připravený nákyp a při 180°C necháme asi 45 minut zapéct.

Vědci: Větší hrozbou než terorismus je příroda

LONDÝN 11. srpna 2004 | 08:25 Gigantické slapové vlny tsunami, mohutné sopečné erupce a silná zemětřesení mohou podle britských vědců znamenat pro lidstvo mnohem větší nebezpečí než terorismus. Těmto globálním geofyzikálním jevům nebolí GG - z anglického označení Global Geophysical Events - zatím nebyl přikládán takový význam, jaký jim přísluší, varují experti.

Zdůrazňují, že světové společenství musí tato nebezpečí sledovat a na základě získaných poznatků stanovit strategie, které by umožnily, aby se v budoucnu dalo čelit případným katastrofám, uvedla na své internetové stránce zpravodajská stanice BBC.

Optimisticky zatím působí jen ujištění, že lidstvo dosáhlo významného pokroku pokud jde o omezení hrozby, kterou pro Zemi znamená dopad ničivého asteroidu.

Upozornění na nebezpečí terorismu se periodicky objevuje zejména od 11. září 2001, kdy muslimští atentátníci zaútočili na objekty v New Yorku a ve Washingtonu. Útoky si vyžádaly na tři tisíce lidských obětí. Vlády po celém světě od té doby posilují bezpečnostní opatření. Pokud však jde o skutečně velké hrozby, sledujeme správnou stopu? ptají se odborníci.

Co gigantické vodní stěny, které mohou zdevastovat pobřežní velkoměsta, či vulkány, jejichž exploze mohou pohřbit pod sopečným popelem i ve vzdálenosti 1500 kilometrů, nebo mohutná zemětřesení či srážky s asteroidy? Jde sice o velmi vzácné jevy, nicméně úplně vyloučit je nelze. A pokud budeme mít štěstí, nic podobného nás v životě nepotká.

Pečlivá příprava zachrání tisíce lidí

Ovšem z hlediska dlouhých časových údobí mohou GG znamenat zkázu, pokud nepřistoupíme k činům. Podle vědců může pečlivá příprava případně zachránit tisíce lidských životů.

"Z hlediska jednoho roku je sice pravděpodobnost takové události menší než jedno procento, pokud jde ale o dlouhodobý výhled, je to sto procent," tvrdí Bill McGuire, ředitel britského výzkumného střediska Benfield Grieg Hazard Research Centre. "Musíme zvýšit připravenost, identifikovat hrozby a zlepšit pozorování," zdůrazňuje. Připomíná, že "potřebujeme plán, co máme dělat, když k takové události dojde".

Erupce sopek a zemětřesení jsou poměrně běžné jevy, ale pokud jde o GG, pak je nutné počítat s naprosto jiným rozsahem než známe.

Poslední "vulkanická supererupce" byla zaznamenána v roce 1815, kdy se roztrhla indonéská sopka Tambora. Jde také o největší dosud zaznamenanou explozi v dějinách. Sloupec erupce dosáhl výšky 44 kilometrů, sopečný popílek padal ve vzdálenosti 1300 kilometrů od vulkánu a především přišly o život tisíce lidí - odhadem 92.000.

Přestože jde o vzácný úkaz, je nezbytné brát tyto katastrofy velmi vážně.

Masiv na spadnutí

Jako na potenciální hrozbu tohoto typu se nyní vědci dívají na nestabilní skalní masiv monumentální velikosti, který se nachází v Kanárském souostroví na ostrově La Palma. "Pokud se tento masiv zřítí do moře, což nelze vůbec vyloučit, zdevastuje rozsáhlé oblasti Atlantiku," varuje profesor McGuire. Netají se obavami, že tsunami, která by se vytvořila, by napáchala obrovské škody až na pobřeží Spojených států, ale také třeba v Británii a na březích Afriky. A k tomu by došlo jen v rozmezí několika hodin.

Rozhodující podnět ke zhroucení masivu by mohla dát erupce sopky Cumbre Vieja, která se nad ostrovem La Palma tyčí. Výbuch přitom lze podle profesora očekávat doslova "kdykoli".

Badatelé upozorňují, že sopku je nezbytné průběžně sledovat, aby mohli v dostatečném předstihu varovat obyvatelstvo před případnou katastrofou. "Jinak nebude na evakuaci velkých měst čas," upozorňuje McGuire.

Hrozba z vesmíru

Další hrozbu může pro lidstvo znamenat vesmír. Největší nebezpečí jsou v tomto směru asteroidy; studie financované americkou vládou nicméně pomohly toto nebezpečí poměrně významně zmapovat. Evropská vesmírná agentura ESA a rovněž americká NASA plánují mise, které mají ověřit možnosti, jak by bylo možné změnit trajektorie asteroidů a komet, aby se Zemi vyhnuly.

Vědci doufají, že jim to umožní pochopit, jak zničit či odklonit taková vesmírná tělesa, aby naši planetu neohrozila. Podle Bennyho Peisera z britské univerzity Johna Moorese bude hrozba "kosmických megakatastrof" v následujících 30 letech v podstatě odvrácena.

"Tichá a veřejností vlastně nezaznamenaná technická revoluce posledních let výrazně urychlila míru, s níž jsou asteroidy blízké Zemi objevovány," konstatuje Peiser.

Jde o tzv. NEA; zatímco do roku 1995 zaznamenali vědci asi 300 těchto objektů, nyní je upřesněna dráha asi tři tisíc NEA. A do dvaceti let bychom měli vědět o existenci asi 90 procent všech NEA, ujišťuje Peiser.

"Poprvé v dějinách evoluce lidstva zavíráme jedno z oken, kterými může být Země zranitelná," konstatuje doktor Peiser.

Workoholikem po genové injekci

Zaměstnanci, pracující bez chyb, nestarající se o výši platu, to je ideál každého šéfa. Nyní se americkým vědcům podařilo objevit gen, který by umožnil udělat malým zásahem z lidí živé roboty, starající se jen o práci.

Je to děsivá vize, připomínající slavný Huxleyův román "Konec civilizace". Člověku je vsťiknuta směs genů pomocí injekce a v mozku dojde ke změně, která mu udělá z práce hlavní a jediný zájem aniž by se staral o výši platu.

Národní institut duševního zdraví (NIMH) ve Washingtonu prováděl pokusy na opicích a doslova se mu z nich podařilo udělat workoholiky. Zaměřili se na gen, který se stará v mozku o rovnováhu mezi prací a odměnou.

Podařilo se jim tento gen tak ovlivnit, že mozek zvířete nedostává informace o tom, kdy dostane za svoji práci ovoce, jak bylo zvyklé. Následkem toho pracovaly opice doslova jako posedlé a přitom dokonale bez chyb.

"Bylo by to strašné, kdyby se takový objev dostal do rukou vůdcům totalitního režimu," přiznávají vědci. INT, alf

Masivní demonstrace zrůdnosti komunistického systému.

Jan Kovanic
Současný šéf Úřadu současné vlády se zúčastnil v roce 1989 na Václaváku policejní akce jako velitel roty. A možná ani nikoho nemlátil. Ti skutečně zlí chlapi byli ve sklutečnosti Mart'any - a už se dávno vrátili na Mars.

A nebo ne? Opakují své svědectví o týdnu Palachiády, které ve Psu už jednou vyšlo. Jsem starý pamětník a posluchač starých pamětníků, nějak se mi ty všechny letopočty pletou. Kterýže to rok máme nyní? 2004, 1989, 1969 nebo 1939? A kdo nám vládne? Husák? Gottwald?? Heydrich???

Vlastizrádce Karla Hoffmanna prý nemáme zavírat, protože je - starý. Pavlu Příbylovi prý zase nemáme vytýkat účast na zásazích v Palachově týdnu v roce 1989 - byltě příliš mlád! Pro ty, co jsou tak mladí, že to nezažili a pro ty, kteří jsou tak staří, že už zapomínají, připomínám svůj pět let starý článeček, kde jsem psal o tom, co se dělo na Václaváku v lednech 1989 {a 1969} [a zmiňuji se i to totalitě nacistické]:

Palachiáda

Před deseti lety bylo v Praze na Václavském náměstí opět jednou rušno. Byla neděle, ale rodinky neměly v centru města klid na své odpolední procházky. To, co si policejní běsové natrénovali předcházející rok na výročí vzniku ČSR, to, co si na Den lidských práv (10.12.1988) odpustili, to opět spustili v míře nebyvalé. Obrněné transportéry a vodní děla, psi a bijící s bílými obušký, lidoví milicionáři a fízlové v civilu masivně demonstrovali zrůdnost komunistického systému. Vrhli se na několik set mladých lidí, kteří se v klidu shromáždili pod sochou svatého Václava, jali se je zvířecky (to se tak říká) mlátit a rozehnali i několik set čumilů na chodníku. Přes šedesát lidí bylo zadrženo.

Policajti mlátili zadržené i v úřadovnách. Došlo i na tehdejší specialitu, vyvážení lidí do neznáma. Policejní hovada sebrala lidem občanky, nahnala je do autobusů a pak hurá z Prahy ven. Některé vyvezli na Příbramsko, tam je pak jednotlivě po několika kilometrech vysazovali. Bez peněz, bez dokladů, bez znalosti místa. Stopuj si ztlučený člověče bez občanky. Vlakem ani autobusem jet nemůžeš, nemáš prachy. Ani si nezatelefonuješ. Nevím o tom, že by za tahle svinstva byla některá bolševická bestie v minulých deseti letech odsouzena, jestli tak jedna, dvě, ale jednalo se přitom o obvyklou fízláckou zábavu.

A proč ty komunistické bojůvky tak řádily? Rozbíjely snad hloučky uprostřed Prahy výkladní skříně, zapalovaly auta? Ne! Jen se shromáždily, aby vzpomněli tehdejšího dvacátého výročí. V neděli samozřejmě, protože výroční den 16. ledna 1989 bylo pondělí.

{**16. ledna 1969** byl čtvrtek. Na Václaváku se polil neznámou tekutinou dvacetiletý Jan Palach a zapálil. Použil formu protestu, kterou do té doby vykonávali jen budhističtí kněží ve Vietnamu na protest proti tamnější válce. U nás válka nebyla. U nás jen probíhal proces "normalizace". Po krátké svobodě devíti měsíců osmašedesátého roku, kdy byla zrušena cenzura a rušení Svobodné Evropy, jsme se vraceli do komunistického normálu předcházejících dvaceti let, ve kterém jsme měli setrvat dalších let dvacet. Taková krátká přestávka k nadechnutí to byla. A pak jsme se zase měli ponořit do hoven.

Tehdy mi bylo sedmnáct. Od dětství nás ve škole i ve filmových týdenících vedli k tomu, jak je ten socialismus krásnej, jen pár chybiček vychytat. Vraždy a další zločiny komunistického režimu vycházely pomalu najevo od začátku šedesátých let, teprve rok 1968 dal možnost jejich širší publicity. Ale byl tu miláček Dubček, který chtěl dát socialismu lidskou tvář. Tehdy byly zločiny komunismu odsouzeny alespoň morálně, možná ve větší míře, než dnes. Pak přijely sovětské tanky s krycím mlžením ostatních "spojeneckých" armád a naděje byly pryč.

Bylo smutné pozorovat ten starý dobře známý háchovský syndrom: Budu to raději dělat já, i za cenu některých ústupků, než aby to dělala nějaká svině... Děsné bylo lhaní Rudého Práva, okupantských Zpráv, redakční úvodníky ostatních novin i hlášky hnusných. Kojzarů a Xaverů. Bez možnosti odpovědět! To bylo svinstvo, pod kterým jsem úpěl. Bylo to na blítí, asi podobné tomu, co třicet let předtím cítil tehdy dvacetiletý Jiří Orten ["Řve, řve německý rozhlas, mráz mám v prstech a vykřikl bych, kdybych uměl, něco tak něžného, že bych všechno přehlušil" (Žihaná kniha, 19.5.1940)].

Ten prasečí řev komunistických žurnalistů byl nesnesitelný. Pro Jana Palacha byl natolik nesnesitelný, že se rozhodl obětovat svůj život, aby ho umlčel. To byly veškeré Palachovy požadavky: "1. okamžité zrušení cenzury, 2. zákaz vydávání Zpráv." Zprávy totiž nebyly noviny. Jednalo se vpodstatě o ilegální tisk, který "při okupačních vojskách" dělaly ty nejnižší předbakteriální bytosti. Byly kolportovány zdarma do schránek, všechny jsem rozcupoval na kousičky. Byly ještě o něco horší než dnešní Haló noviny, soudruhem Grebeníčkem doporučenový tisk pro členy KSČ(M).

Palachův zoufalý výkřik zaslechlí všichni. Moji generaci zasáhl asi nejvíc, ale zasáhl i generaci našich rodičů, teprve dnes to chápu. V televizi vystoupili představitelé tehdy čerstvé české vlády i soudruh prezident Ludvík Svoboda, zbytky svobodného tisku se ještě vzepjaly k vyjádření soucitu a hanby za vlastní malost. Přesto se však našli tvorové, kteří nejenže Palachovu obět výsměšně odbyli, ale dokonce tvrdili, že ho k ní navedli "exponenti pravice". Například Luděk Pachman byl z toho nařčen a popotahován, načež zavřen, o dalších mi už paměť neslouží. Jak se jmenoval ten soudruh poslanec, Vilém Nový, tuším, že? Tvrdil, že se Palach upálil "studeným plamenem".

Tehdy u fontány pod Muzeem (Václavák nebyl ještě od Muzea odříznut magistrálou) bivakovalo několik studentů a drželi zde hladovku. Po celé zemi se scházeli studenti a rokovali: co teď? Všichni jsme doufali, že alespoň vláda formálně požádá Rusáky o stopnutí té žumpy s názvem Zprávy. Věděli jsme, že Palach stále bojuje v Legerce, kam ho převezli. 85% těla měl zasažených popáleninami III. stupně. Ale stále jsme doufali, když nás všechny zburcoval, že snad už nemusí zemřít, že přece jen lékaři (či kdo?) vykonají zázrak.}

V pondělí 16. ledna 1989 ({{neplést si letopočty, prosím!}}) vyšlo po páté hodině odpoledne na Václavák už větší množství lidí, opět hlavně mladých, misty i mladistvých. Svobodka informovala a díky Gorbovi nebyla rušená. Tramvaj devítka, vezoucí mne s kolegou Milošem večer po šesté z práce v Olšanské, nás vysadila už v Jindřišské, dál to pro davy nešlo. Masa gladiátorů přehradila Václavák, nikoho nepouštěli a dokonce se i rozběhli se svými obuchy na dav, vysazený z tramvají. Najednou bylo kolem mne prázdno, na poslední chvíli jsem vzal roha do Panské [kudy v říjnu 1939 utíkal obráceným směrem můj osmnáctiletý (tehdy ještě bezdětek) táta z Můstku před gestapem].

Ten výroční den vzali novodobí gestapáci do vazby Standu Pence, Janu Petrovou, Sašu Vondru, Janu Šternovou, Davida Němce, Danu Němcovou, Otu Veverku, Petra Plácáka, Josefa Žáčka, Marka Ptáčka,Václava Kratochvíla, Jitku Vavříkovou, Jiřího Fialu a Václava Havla. Za to, že kladli květiny na místo autodaře Jana Palacha. Týž den otiskla Večerní Praha, že si to každéj na tom Václaváku mohl přečíst, odporný dopis celkem 313 studentů, učitelů a dalších příšer pedagogické fakulty UK v Praze, kteí odsuzovali shromáždění, které proběhlo den předtím.

Ale Palachiáda 1989 se teprve rozjížděla...."
V úterý 17. ledna 1989 byli mladí demonstranti na Václaváku pobouření včerejším mlácením i kydy stranického tisku. Ten den vyrukovali komunističtí vládcové s další demonstrací síly, obrněnými transportéry, stříkačkami a celým tím bláznivým ansámblem. Byli další zatčení, znovu je bitím nutili podepisovat vyhané protokoly, znovu je svlékali do naha, znovu je vyvázeli autobusy. Ten den podepsala československá delegace ve Vídni "Dokument o bezpečnosti a spolupráci v Evropě", ve kterém se zavázala ctít lidská práva, kde se např. pavi:

"Se zadrženými a nebo vězněnými se bude zacházet lidsky, s respektem pro přirozenou lidskou důstojnost, zakázáno je mučení a jiné kruté, nelidské nebo ponižující zacházení, takovým praktikám je třeba zabránit a trestat je..."

A trestat je. To se bohužel dodnes nestalo. Pak se nedivme některým zprávám z dnešních policejních úřadoven, které by jako z oka vypadly tehdejším:

"Johna Boka na MO VB v Bartolomějské ulici příslušník SNB v civilu hrubým způsobem urážel, škrtil, lámal mu páteř přes opěradlo židle, a vyhrožoval zabítím" (15.1.1989). 17.1.1989 byl u výslechu dvacetiletý David Kabzan. Policajti si do protokolu zapisovali vlastní verzi. Když David protestoval, byl zbit obuškem, přes záda, zátylek a ruce. Pod pohrůžkou dalšího násilí ho donutili protokol podepsat. Jiný vyšetřovatel výpověď přepisoval. Davidovy námitky odbyl, odmítl zjistit totožnost soudruhů bijců a vyhrožoval mu obviněním z trestného činu křivé výpovědi, kdyby chtěl protokol přeci jen měnit. Tak toto jsou například ty zločiny komunismu, které by se neměly nikdy promlčet, protože soudružnost profesionálů je doposud ubránila před spravedlivým soudem. Jó, to ovšem nebyla ta zlatá léta padesátá, ke kterým však hovada s rudou knížkou v kapse a gestapáckou duší v hrudi pod obrazy vraha Džeržinského a vraha Stalina směřovala i v tom osmdesátém devátém roce (téměř minulého století).

Večer jsme doma se ženou Ivanou poslouchali Svobodku a Hlas Ameriky. Nejzajímavější ale byla BBC, kombinovaná z dálkově zachyceným televizním signálem RTL (Lužiny jsou na nejvyšším místě Prahy). Naše černobilá Minitesla nedokázala rozluštit zvukový kód, sledovali jsme zprávy v osm večer bez zvuku. Ale české vysílání BBC mělo stejné hedlajny i další řazení zpráv a taky trvalo deset minut. Toto poněkud nezvyklé uspořádání mělo srandovní nádech i vysokou informační hodnotu.

Sedmnáctým leden 1989 nekončil. O tom však až příště.

(Bylo použito informací z Lidových novin leden a únor 1989)

Psáno v Praze na Lužinách dne 14. ledna 1999, vyšlo den nato jako příloha Neviditelného psa, 17. srpna 2004 jen mirmě upraveno

Komunismus byl bití. Šéfe úřadu vlády Příbyle, odstupte.

ÚHEL POHLEDU

Velitel roty pohotovostních komunistických policajtů, kteří celý týden v lednu 1989 terorizovali občany této země, pan Pavel Příbyl, už byl jmenován vedoucím úřadu vlády. To je skoro post ministra bez portfeje.

Palachův týden byl přelomovým symbolem. Na jedné straně zvítězilo tvrdé konzervativní jádro v komunistickém vedení. Zvítězily represe, bití, šikana, typický komunistický teror uskutečňovaný těmi jejich Příbyly. Hysterie režimu stupňovaná brutálním mlácením občanů a pronásledováním jeho odpůrců se proměňovala na druhé straně v opovržení a rostoucí odvahu.

Po pár stech podpisů pod peticí za propuštění Václava Havla se během několika měsíců objevilo čtyřicet tisíc jmen pod peticí Několik vět. Když na ÚV KSČ zorganizoval funkcionářský básník Čejka novou Antichartu nazvanou Několik potřebných vět, podepsalo to od Aše po Košice jakýchsi osmdesát poměrně bezvýznamných uměleckých trosek. Ďábel už měl jenom kumpány a na mlácení své Příbyly. Skoro by se dalo říct, že domlátili národ od ledna přes srpen k listopadu '89. Ale teď tedy řídí úřad vlády. Úřad vedený Husákovými dětmi spravuje z mých daní Husákův policajt. Vás to neuráží?

A to jsem jednoznačně proti tomu, aby tihle Příbylové do smrti trpěli za svoji minulost, ale čest by velela necpat se do žádných funkcí, které mají být symbolem i zárukou demokratických změn. Pokud pan Příbyl čest i stud poztrácel na zkrvavené dlažbě Václavského náměstí, měli ji mít aspoň ti starší ve vládě. Co disidenti v politice - Jan Ruml, Petr Pithart, Svatopluk Karásek, Zdeněk Bárta, Vladimír Mlynář, František Bublan? Kde je pan Kalousek se svým odporem ke kariérnímu komunistickému diplomatovi Teličkovi? Příbyl lidovcům nevadí? Unie svobody je už tak liberální, že si nevzpomíná, že "Komunismus je bití!", jak napsal po Palachově týdnu Ludvík Vaculík. Nebo nebyl bití či zrovna teď není?

Též si představuju, jak premiér Gross se svoji vládou klade věnce o Palachově výročí u sochy svatého Václava, jak mu Příbyl nese věnec či květiny a 28. října, jak zase jdou slavit demokracii s těmi svými věnci. Příbyl rovná stuhu a devótně šveholí, tady moji hoši sejmuli pěkných pár nepřátel socialismu, ženské, starce, stařeny, vytlačovali jsme je, až jim z úst stříkala červená. A pak jdou budovat demokracii.

Jsou to kroky k putinizaci veřejného života. Borníkem to začalo, Příbylem to pokračuje. Jistě, že v reálné politice jsou nebezpečnější lidé, Palachův odkaz, i ten lednový týden z roku 1989 jsou však symbolem, který policejní a milionářská komanda potřísnila krví, bolestí a ponížením nevinných lidí. Jan Palach představuje jeden z vrcholů naší národní existence, něco z nejcecnnějšího v našich dějinách - charakter a odvahu. Všelijací Příbylové jsou jen jedněmi z lokajů zla a zbabělosti. Na kterou kontinuitu navazuješ, milá vládo? Víím, že v českém pojetí politické kultury se chyby nepřiznávají, natož etická selhání. Přesto si myslím, že je nutné dát najevo, že tento bezskrupulózní dárek vlády občanům k 15. výročí převratu není vůbec v pořádku. Přijímám tedy výzvu Jana Rejžka a navrhuju toto:

V úterý 17. srpna v 9 hodin by se měli před sídlem vlády České republiky sejít Pražané, kteří se trpělivě nechali během Palachova týdne mlátit, jakož i všichni občané, kteří chtějí připomenout, že národ, který nezná svoji minulost, je odsouzen prožít ji znovu. Připomeňme:

KOMUNISMUS BYL BITÍ! PANE PŘIBYLE, ODSTUPTE!

Ačkoliv tohle není petice, zatím se mnou souhlasí: Hana Marvanová, advokátka; Petr Placák, spisovatel; Jáchym Topol, spisovatel; Kristina Vlachová, scenáristka, režisérka; Jan Kraus, herec, publicista; Vladimír Merta, písničkář; Arnošt Wágner, publicista; Jiří Peňás, publicista; Jana Hradilková, sociální pracovnice; Věra Galatíková, herečka; Ladislav Frej, herec; Jan Rejžek, publicista; Ladislav Kantor, textař; Slávek Janoušek, písničkář; Roman Švanda, bývalý studentský vůdce, nyní kavárník; Marek Švehla, novinář; Jiří Voráč, vysokoškolský pedagog, člen Rady ČT; Halka Třešňáková, herečka, choreografka; Nada Dvorská, dramaturgyně; Stanislav Dvorský, básník; Jan Lukeš, filmový kritik; Iva Lukešová; Petr Minařík, nakladatel; Michal Zavadil, lékař; Tomáš Pojar, ředitel Nadace Člověk v tísni; Vladimír Just, kritik; Karel Dub, technik; Michal Ambrož, rocker; Táňa Fischerová, herečka, poslankyně; Nataša Noháčová, produkční; Jan Urban, novinář; Martin Skyba, dokumentarista; Tomáš Němeček, šéfredaktor Respektu; Ivan Binar, spisovatel; J. P. Kříž, novinář; Jan Štern, dramaturg; Jiří Zlatuška, senátor; Jaroslav Spurný, novinář; Radek Schovánek, badatel; Ivana Koutská, historička; Michal Cuc, střihač; David Koller, hudebník; Jan Macháček, novinář; Martin Mejstřík, senátor; Václav Marhoul, producent; Petr Skoumal, hudebník; Jiří Stránský, spisovatel

"V úterý 17. srpna v 9 hodin by se měli před sídlem vlády České republiky sejít Pražané, kteří se trpělivě nechali během Palachova týdne mlátit

Názory v této rubrice nemusejí vyjadřovat stanovisko redakce"

Lidové noviny, 14. 08. 2004, BŘETISLAV RYCHLÍK; režisér, herec

Turistův příspěvek do tuzemské ankety

Lidové noviny vyzvaly ve své každodenní anketě čtenářstvo, aby se vyslovalo k záhadě: proč, k čertu, navštěvují všichni zahraniční turisté téměř výhradně jen Prahu a nenapadne je zamířit i do jiných pěkných koutů země české? Proč mimopražské regiony přicházejí o příjmy z turistického ruchu, jichž by si svou krásou a jedinečností zasloužily? Výsledek byl tento: polovina čtenářů vyslovila názor, že vinu za turistický debakl nese slabá propagace. Vydejme víc brožurek a vylepme víc oslavných plakátů, a celý svět se pohrne, aby zhlédl zobrazené divy! O něco méně je rozšířen názor, že rozmazlené turisty odrazuje špatná úroveň služeb; a deset procent respondentů vidí jádro problému prostě a jednoduše v neopodstatněných predsudcích. Cizácký svět nás nemá rád a hledá nám chlupy v polívce, tak tomu jest od nepaměti. Ještě že aspoň ty Karlovy Vary zachraňují naši slovanští bratři.

Snad nejsem domýšlivý, když se domnívám, že bych k té věci měl co povědět i já, jsa jak Čech, tak i cizozemec, jak člověk domácí, tak občas i turista. Ke třem v anketě zmíněným příčinám slabé návštěvnosti bych dovedl ještě tu či onu přidat, ale hlavně a především: V České republice se vydatně a celkem bez rizika krade! Do Prahy ještě turistu přiveze autokar hromadného zájezdu, a když si dá pozor na portmonku, nenavštěvuje hanbaté lokály a noci raději tráví v posteli, nehrozí mu podstatnější nebezpečí. Jiná věc je pustit se na venkov. V nabídce cestovních kanceláří se kromě Prahy vyskytuje máloco, a vlastním autem... Nechci generalizovat vlastní špatnou zkušenost, ale opravdu už skoro neznám nikoho mezi svými exilovými přáteli, komu by nebylo ve staré vlasti ukradeno nebo aspoň zlodějským pokusem poškozeno auto. Je totiž neobyčejně výhodné okrádat cizince: jsouce zvyklí na jiné mravy, nehlídají svůj majetek tak bedlivě, parkují na nehlídaných prostorách, nemívají ve svých vozech zabudována důmyslná zajišťovací zařízení, a především zloději nehrozí nebezpečí, že by turista svůj ukradený majetek někde poznal. Obvykle si nechá od policie vystavit potvrzení pro pojišťovnu, načež proklínaje veškerou českou zemi ji opustí a už do ní nikdy nohou nevstoupí. Pochopitelně roznáší její slávu na potkání dál, až celým bližším i širším evropským okolím zní varovný hlas: Pozor, lidé! Nejezděte do Čech autem! Ukradnou vám ho tam! Tak vznikla zlá pověst, již odstranit bude obtížné, i kdyby se české zlodějstvo tím rázem obrátilo na cestu ctnosti.

Samotného mě to štve, že ani nedokážu vypovědět jak. České země jsem poznal desíletími toulek patrně jako málokdo jiný, ale ještě stále mám své mezery, zvlášť leckde na Moravě. Tak rád bych vzal auto a popojížděl těmi líbeznými krajinami, tu a onde zastavil, vyšlápl si na pěknou vyhlídku nebo romantický hrad ... ale mohu? Příroda mě nevybavila tou mírou lehkovážnosti, abych jen tak někde bouchl dvířky a šel. I kdybych svůj stroj po návratu našel v pořádku na svém místě, nestojí mi to za to trnutí a černé představy. Protože mám k své rodné zemi určitý vztah, vyžrál jsem na ten problém naposledy tak, že jsem vzal rukas a putoval pěšky. Jenže lze stěží tu metodu doporučovat zahraničním turistům.

Dnešní turistické publikum je zhýčkané. Ne tím, že by vyžadovalo samý pětihvězdičkový luxus a přední výtvary francouzské kuchyně, po té stránce panuje v Čechách dosti scestná představa, ale že chce mít co nejméně těžkostí a tahanic. Sám raději cestuji tam, kde po mně nechťejí pas a už vůbec ne vízum, jak to bývalo obvyklé dřív. Dám přednost končinám, kde mohu platit svým domácím eurem a ne běhat po směnárnách. A samozřejmě i těm, kde nemusím dbát žádné mimořádné opatrnosti, nýbrž otočit klíčem v zámku a jít. Země, splňující tyto požadavky, se mohou nadít zvyšování turistické návštěvnosti i bez propagačních akcí. Ty, o nichž jde světem zvěst, že to v nich chodí složité, nepříjemné, ba nebezpečně, mohou vylepit oslavných plakátů a vydat informačních brožurek na fúry, a přijdou jim leda nebezpečím pohrdající dobrodruzi, nebo zákazníci autokarových zájezdů, nebo blázni jako já, mající ke své rodné zemi přes všechnu nepříjemnou zkušenost ještě pořád sentimentální vztah.

Lepší než si stěžovat na nízkou úroveň propagace by bylo přičinit se o radikální omezení zlodějstva, což se zatím děje spíš liknavě. Především však konečně už jednou vysušit močál překupnictví, bez kteréžto živné půdy by ani zlodějstvo nekvetlo. Aby zloděj nemohl jen tak rozebnat ukradené auto na součástky a obratem je prodat v nejbližší okradě, aniž by se ho někdo ptal, jak a kde k nim přišel ... ale o tom se, tuším, napsalo už dost. A neděje se nic, nebo skoro nic. Snad by Lidové noviny měly k přičinám té podivné letargie vypsát nějakou anketu.

Luděk Frýbort, Hannover

Nenechme si nalhávat.

Stanislav Reiniš

Začetl jsem se nedávno do výtvorů jiných autorů a užasl jsem, co je tam touhy po starých časech, a jak to bylo všechno prima, a lidé byli kulturní a měli se rádi a byli zbožní a vůbec. Dneska prý každý myslí jen na věci pozemské, neužitečné a materiální. Nevím, proč to říkají. Kritickým zrakem se dívaje, vzpomínky to byly asi vesměs falešné. Psychologové nás učí, že to, co paměť uchovává,

podléhá změnám a sejdou-li se třeba dva pamětníci společně prožitých starých časů, jejich vzpomínky se mohou diametrálně lišit podle toho, jakou mají povahu, co četli a mnoho jiných věcí. Policejní vyšetřovatelé o tomhle falešném vzpomínání také hodně vědí. Hodně jsem toho četl o kultuře. Že prý dřív lidé byli kulturnější a teď že jsou nekulturní. Nad tím je třeba se zamyslet. Mně ty staré časy vysoké kultury nechybí, protože nebyly. Jaká bývala kdysi krásná hudba, pláčou mnozí. Ano, byla. Ale posluchal ji pouze pán na zámku, pokud byl střízlivý, a lid se tlačil kdesi u plotu a snažil se zachytit pár tonů. Jinak spíše lopotil na poli do úmoru a brzy umíral. Hudby si moc neužil, nejvýše v neděli v kostele nebo tu a tam u muziky. Dnes se můžete v hudbě koupat dnem i nocí, může prolínat celý váš život. Hudbu si můžete vybrat jakou chcete. A že občas nezní vašemu uchu? Je to proto, že ve vašem mládí zněla jinak. Dnes už na prastaré sladoučké jitterbugy vzpomínají jen nemnozí.

A říká se, že lidé dříve víc četli, a že vůbec aspoň četli, zatímco dnes nečtou. Nezdá se mi to. Dřív se moc nečetlo, protože se číst neumělo. A také nebyly peníze na knihy a časopisy. A také nebyl zájem. C.k. Poštovské noviny buditele Krameria vycházely v počtu desítek výtisků, a Národní politika a jiné noviny předminulého století také v nepatrném počtu.. Srovnajte si to s desítkami a stovkami tisíc každodenních vydání dnes. Výběr vydávaných knih je také dnes obrovitý, knihy se v Praze prodávají u stánků na ulici jako buřty. A kupují se. Domy knihy, kde najdeš všechno, mne plní pocitem marnosti. Nepřečteš, ani nezačneš číst, i když tě to táhne, člověče, nedočteš, mnoho zapomeneš a budeš rád, když si od tebe někdo knihu vypůjčí a nevrátí. Protože kam s nimi. Knihy, které dnes v České republice vycházejí, jsou i dobré, i oddechové, občas si někdo něco vydá zcela špatného, nečitelného, ale proč ne. Je možné, a nevíte, co se bude líbit za padesát let. Jsme už dospělí, vybereme si.

A ta divadla! Také snad patří do kultury, a v Čechách jsou plná v zimě I v létě, jsi rád, když tě pustí na přidanou židli. Proroci, kteří prorokovali, že film vytlačí divadlo, pak že televize vytlačí film, by se měli omluvit. Nikdo nikoho nevytlačil, všechny se staly součástí denního života. Je to nezvládnutelné. Klasika, nové věci, a člověku zbývá jen zírat.

A zírám na proroky, kteří mi tvrdí, jak jsem nekulturní a můj pradědek byl kulturnější. Nebyl, ani nemohl, na venkově toho před televizí moc nebylo, jen ochotníci tu a tam a hudba na posvícení. Budíme rádi za to, co máme a jací jsme. A ještě je na tom všem zajímavá ta globalizace, Rolling Stones nebo Bob Dylan zní všem národům, a je to tak dobře.

Dívám se na českou kulturu z ciziny, čím déle ji odsud vidím, tím ji mám raději. Nenechme si nalhávat.

Příbyl se rozhodl rezignovat

Pavel Příbyl na jednání vlády Bývalý policista Pavel Příbyl se rozhodl odstoupit z funkce vedoucího Úřadu vlády. Svou rezignaci předal v pátek premiérovi Stanislavu

Grossovi. Proti jeho jmenování vládou se zvedla vlna veřejného odporu a Gross slíbil jeho odvolání v případě, že se ukáže, že Příbyl či jeho podřízení bili demonstranty. Tato podmínka se zřejmě naplnila. Příbyl Právu potvrdil, že v lednu 1989, během tzv. Palachova týdne, došlo poblíž dnešního Palachova náměstí k incidentu, který o rok později skončil soudním procesem. "Jel jsem v předním vozidle kolony, která zrovna stála na křižovatce. Jeden můj podřízený byl v zadním vozidle a dostal se do konfliktu s chodcem, který ho měl údajně provokovat. Přestože nebyl pokyn opouštět vozidla, policista vystoupil a chodce fyzicky napadl." Ve svém čtvrtěčním komentáři pro Právo Příbyl uvedl, že ani on ani jeho muži nikomu neublížili.

Bublan: Příbylovi muži byli u toho

"Dosavadní výsledky šetření nejsou pro pana Příbyla příznivé. V roce 1990 se občané obraceli na inspekci s podáními o tom, že při zásazích policie během Palachova týdne byli zraněni. Z vyhledaných záznamů z inspekčních šetření vyplývá, že rota, které pan Příbyl velel, se některých z těchto zásahů v daných místech účastnila," řekl Právu Bublan.

Připustil ale, že prokázat, že Příbyl osobně či některý z jeho podřízených zranění občanům způsobil, je obtížné, v místě zasahovalo více rot. "Pan Příbyl nebyl ani obviněn, ani odsouzen, ale dopad dosavadního šetření je pro něj nepříznivý," dodal Bublan. Část dokumentů se podle ČTK našla v pražském a část v brněnském archivu ministerstva vnitra. Ředitel brněnského archivu Svatopluk Vican uvedl, že je všechny již v úterý odeslal do Prahy. Šéf odboru archivní a spisové služby vnitra Jan Frolík řekl, že dokumenty se postupně zkoumaly a průběžné výsledky se posílaly přímo ministroví vnitra.

VYUŽIJTE VÝHODY DOMLUVIT SE VLASTNÍM JAZYKEM

Jídlo a Restaurace

" U nas doma" Rezervace: Tel: 933 100 22
29 Orwell St. Potts Point (Kings Cross)
Po - 6-24 hod, Ut-Ne 12-24 hod
Tradicni ceskoslovenska jidla jako je pecena kachna, svickova na smetane, veprový řízek, moravský vrabec, hovezi gulas, smazeny syr, uzena krkovička, utopenci ap. K piti Velkopopovický Kozel, Plzeň, Breznak, Zlatopramen, Primator, slovensky Topvar nebo Becherovka, Moravska Slivovice, Borovicka, Fernet, Absinth (70%), Vodka Pelisovka (60%) ap. . 31/XII/04

Milan' @ 391
International Cuisine & Seafood Restaurant
391 Anzac Pde, Kingsford tel.02 9313 7663
Po. az Pa 12.00-14.30, 18.00-21.30
Sobota 18.00-22.00 Nedela –
Ponuka: Cerstve Morske Jedla, Madarske, Slovenske i Ceske Take Away na objednavku. Predavame Cerstvu Domacu Cabajku/ Klobasu a Pecenu Kacicu 1/XI/04

Cafe Royale, tel. 02 6452 3993,
Hain Centre, 228 Sharp St., COOMA 2630
otevřeno Po - Pá: od 10.00 do 17.00 hod.
navštivte Járu a Marii na dobré posezení u vynikající kávy se zákuskem. 1/II/05

CAFE BOHEMIA GALLERY Ph. 9665 6259
260 Coogee Bay Rd., , otvorene 8⁰⁰ - 17⁰⁰
Prijemne posedenie *in* s kusom umenia ale aj *out* na priestrannej zahrade, Kvalitna kava s rozmanitým výberom aj domácich zákuskov. Ponuka z ceskej a slovenskej kuchyne. Krocik od plaze a v lete detsky kutik. Moznost oslav: narodeniny, svadby, rozlucky...az do rana... 21/VII/05

Kde koupíte čajovku či camembert sýr za pouhých \$4?
V Lahůdkářství u Cyrila!

183 Hay Street, Sydney tel.: 9211 0994
Otevřeno: Po-Pá od 7 do 17. So 7 - 13 hod.
Karlovarské oplatky, vynikající párky, paštiky, hořčice, pečivo, zeli, znojemské okurky, kostkový cukr, ryby v láku atd. 17/VII/05

Heart Of Europe 02 9387 1677 0404 847 460
Chléb a rohlíky. Výborné domácí zákusky, koláče a jiné zákusky si můžete zakúpiť od pondelka od patku od 9 – 5 hodín, sobota 9-3, **prodejna** 114 Bronte Rd., Bondi Jn. .24.III.2005

Predavame vyborne **zakusky** za **velkoobchodnu** cenu \$ 1,50 za kus; Vetrníky, kremese, spice, laskonky,Puncove, moravske buchty, atd. .Cajove pecivo 1 kg za \$16- (mensie balenie) Knedlíky (40 cm dlhe) za \$4- A akekolvek torty a zakusky podľa vaseho vyberu.... Volajte objednavky na; 041 041 3093
Tovar si mozete vyzdvihnúť na dvoch miestach ; 70 Ringrose av.,Greystanes Alebo;U Petra,401 Sussex st. Sydney (suite 709 level 7 - chinatown) 09.XI.2004

Česká minerálka – Hanácká Kyselka
V Austrálii k dostání pod jménem MOSTINI
Přírodní, pomerančová a citronová příchuť,
Nízké velkoobchodní ceny I pro maloodběratele .
Množstevní slevy a možnost dovozu ZDARMA
Volejte Martinovi 0411/441924, 02/97854546
8/VII/04

ČESKÉ LIHOVINY: Becherovka, Tuzemský Rum, Slivovice a další.
Zasíláme z Adelaide do celé Austrálie
Více informací Bacchus Cellarius
Telefon Rosta: **(08) 8278 8435**
Email: bacchus@absinth.com.au . .16.VI.2005

Různé
AUSTRALIAN WATER PURIFIERS
Ivan Jirava - tel. 02 9835 1428, 0414 435 621
Dodáváme a děláme servis na filtry pro pitnou vodu, včetně R.O. Filtrací systém již od 90 dolaru, servis od \$20. 18/VIII/04

Cestování.
BOHEMIA TRAVEL
cestujte s námi do celého světa zlevněné letenky do Prahy,Vídně a dalších měst
Eva Jancíková a Jirí Sedláček
311 Huntingdale Rd, Huntingdale 3166 VIC
Ph. 03-9544-8999 fax- 03 9544 1933 28/X/02

Health Spa Tours / Eva Santo
Ak Vam zalezi na zdravi rezervujte si pobyt do kupelov.Piestany / Luhacovice / Karlove Vary / Budapest
Skupinovy odchod: Maj, December
Ph.02 9449 1786, 0419 999 565. 18/VIII/04

PREKLADY z angličtiny do češtiny i naopak, přesně a rychle provede
Daniela Kautská, NAATI, kvalif.stupen 3.
tel./fax: 08 82714277, mobile: 0408 714277, e-mail: danakau@attglobal.net 17/VIII/05

Účetnictví a finanční poradenství
Alex Ebert BBus (Accg) ASA,
Office: 449 Great North Road, Abbotsford, 2046
- daňová přiznání pro firmy a soukromé osoby, vyúčtování GST, účetní servis, finanční poradenství, hypoteční úvěry, servis pro studenty, navrácení úložek u důchodových fondů.
S námi ušetříte: č a s:dostavíme se na Vaší adresu p e n í z e :máme zajímavé ceny
Volejte Zdenu: 02 - 9398 8228, 0405 - 526546 7/X/04

Lékaři

Řemeslníci a služby
Ubytování pro studenty – Share Accommodation
Hledate ubytování – plně vybavené byty blízko vlakových stanic, rychle dostupné z centra? Kontaktujte Australian Centre for Education Services, Dora Matejkova, dmatejkova@austudies.com.au, 469 Kent st., NSW 2000, tel.: 92836683.

Mate problém nebo rozhodnutí a nevíte co s tím?
VÝKLAD KARET, TAROT A NUMEROLOGIE {rozbor osobnosti dle data narození} Marie Malina, Tel.: 96764646.. 09/IV/03

Auto - Moto
CAR ALARMS - SERVICE&SALES
591 Elizabeth St., Redfern;
Ph.: (02) 9318 2444
Prodáváme alarmy značky: Piranha, Flashpoint, Cobra etc.,Oprava i servis všechny značky alarmu v našem service centru. Autorizovaný dodavatel: email: info@superalarm.com.au 8/IX/03

AUTOLAB, Daniel a Pavel Chermak
mluvíme česky / slovensky, 5% sleva pro studenty a důchodce, „pink slips“ a „green slips“, veškeré mechanické opravy a údržba, 5 let záruka na součástky a práci, inspekce před koupí auta nebo koncem záruky, zadarmo zapůjčíme auto po dobu údržby, při každé údržbě vaše auto zdarma umyjeme a vysajeme
BROOKVALE Unit 8, 128 Old Pittwater Rd TEL: 1300 886 883
MANLY 207-209 Pittwater Rd TEL: 1300 886 816 20/IX/02

POČÍTAČE
Koupili jste si právě počítač nebo se ho chystáte koupit? . Poradíme, též Prátelské a příjemné vyučování pro "middle aged" a "seniors" v východní Sydney. Zavolejte Richarda: 0414 540 465 Vyrobí pro váš business i pěkné webovské stránky.

Shared Web Services:
Tel. 02 9086 3150 Fax: 9086 3155
Grow your website with the new Smart Web Package.
Ring to Ms. Šipka for details. 22/V/03

http://www.aspectsofaustralia.com/target
TARGET - Informace pro Čechy a Slováky. Chcete se dozvědět, kdy bude další koncert, zábava a co je nového mezi Čechy a Slováky? Jsme nezávislí. Pavel Kyrál, 105/3 Bruce St., Crows Nest, NSW 2065; tel. 9955 7990, Mob. 0414 463 452 Tyto stránky jsou publikované firmou „Animation Allsorts". /

Služby pro studenty
WINDSOR INSTITUTE OF COMMERCE & LANGUAGES.
Nabízíme "z gruntu všechno" ve výuce Anglického Jazyka, Business kurzů a kurzů Informačních technologií. Kontakt: Jan Učeň.: Level 5, 127 Liverpool St. (Shark Hotel), Sydney 2000, NSW. Tel. 9283-4388 Fax. 9283-0748, mobil 0419442907 E-mail: marketing@windsor-ic.com.au Web: www.windsor-ic.com.au 8/X/04

Australian Centre for Education Pty. Ltd.
Je mezinárodní poradenská firma. Pomůžeme Vám s výběrem studia na Colleges, Universities i se studiem angličtiny. Nabízíme pomoc s ubytováním, s hledáním práce a jiné služby, které souvisí s vaším pobytem v Austrálii. Naše adresa: 469 Kent Street, Sydney 2000 (u zastávky Town Hall), tel.: 02 9283 6683, 0433 405 997. , neb Josef Kysilka mob.: 0414 454 557, jkysilka@austudies.com.au, anebo Roman Škrabák mob.: 0401 909 976, roman@austudies.com.au. 25/VII/05

Renata Morgan v Sydney Vam pomoze vybavit studium pre znamich ci rodinu v Cesko+Slovenskej republike. Ponukam Anglictinu, Odborne Diploma kurzy, pracovne-studentske polrocne az dvojrocne viza a tiez poradim/ pomozem s pracou a ubytovanim. Ponukam skoly, za velmi vyhodne ceny.
Webside:www.renatamorgan.com.au
Email:renatamorgan@yahoo.com
Sydney:Renata Morgan Tel/Fax:+ 61 2 9314 1650
Mob:0402 034 409 25/VII/03

ČSR
CHCETE KOUPIŤ - PRONAJMOUT V ČECHÁCH BYT NEBO DŮM?
Václav Korbel - tel. 420 2 67 910 218, mobil: 420 602 655 396

Interspedition Zeman
Kompletní stěhování včetně prvotřítní balící služby. Poradíme vám i ze stěhováním z Austrálie do Čech
Tel.: 420 2 5732 1600 Fax.: 420 2 5732 1602
Mobil: 420 602 343631

AIRPORT CARS : Jan Študent:
Ph. 0011 420 2333 23 673 neb 603 430 103
Vyzvedneme Vás z letiště, Budeme Vás vozit po Praze i okolí po dobu vašeho pobytu. 21/IV/04

HOTEL u JEZIRKA
Masarykova 44, 460 01 Liberec,
fax 0011 420 48271 0254 tel 48270 430-2
Cena za pokoj 560/930 KC na den a noc. 21/VI/04

Czechoslovak Club of ACT,
P.O.Box 1488, Canberra ACT 2601
18 Shropshire St., Queanbeyan
vydává měsíčník věstník **Beseda**.
Československý klub v Queenslandu,
P.O. Box 4213 Forest Lake Qld 4078
25 Upfield Street Burbank Qld 4156
Tel / Fax: (07) 3343 3489
Předseda Karel Ulvr Tel / Fax: (07) 3355 0109
Naše stránka: **csklubqld.org.au**
Měsíčník "**Krajanský List**", - Jana Humlová
Tel: (07) 3802 0942; Fax: (07) 3271 1646
Asociace Čechů v Austrálii
28 Church Street, Fortitude Valley QLD
P.O.Box 142, ph.07 3399 4613
Fax.07 3290 4379 vydává" Na Slovíčko.
Československý klub v SA,
P.O.Box 89., Hindmarsh, 5007
tel., 08 8346 4181, vydává časopis **Život**.

Czechoslovak Country Club,
320 Devonshire Road, Kemps Creek, 2171,
tel. 02 9606 0904
Czech and Slovak Association in Tasmania,
144 Pottery Road., Lenah Valley, 7008
ph. 6228 0707
Czech and Slovak Association in WA,
P.O.Box 486, West Perth 6872, tel: 0419 520164
Vydává měsíčník **KLOKAN**
Český a Slovenský klub na Novém Zélandě,
P.O.Box 27 332., Wellington
tel., 478 5977; fax.: 477 9377
Gus.knot@xtra.co.nz,
měsíčník **Střípky Čriecky**
Letovisko „Šumava“ ph.9754 5159
Lockes Way, Belgrave South 3160,
Orel
1A George Street, Avalon Beach 2107, tel. 9918 0826. Vydává čtvrtletník **“Orel”**
Czech Pensioners Association Inc.
ukončila činnost k 1.dubnu 2004
Združenie austrálskych Slovákov v Sydney.
30 Vaughan, P.O.Box 142,
Lidcombe, Nsw, 2141 tel. 9649 2153
vydává dvoumesiačník „ **Slovenský štít“**

Slovenský klub Mladých + pevecký a tanečný súbor + **Slovenský klub v Južnej Austrálii**
5 Walter Street, Thebarton, 5031
ph.: 08 8352 8072
Slovenský klub „Ludovít Štur“.
105 Triholm Ave (P.O.Box 61) Laverton,
3020 ph:03 9369 3187, vydává: **Zornička** (quarterly)
Združenie Slovenských Združení vo Viktorii
P.O.Box 54, St.Kilda, 3182, ph. 03 95286583
Združenie Slovenskov v Queenslande
P.O.Box 2304, Southport Qld 4215
Vatra@dingoblue.net.au
Vydávají Vatra.
Sokol Sydney, www.sokolsydney.com
16 Grattan Crescent, French Forest, 2086
tel.: 02 9452 5617 vydává „**Věstník“**
Sokol Melbourne,
497 Queensberry Street, North Melbourne, 3051
tel.: 03 9329 9922, vydává měsíčně Kvart
MINITHEATRE PRODUCTION INC.
kontakt :Eva SITTA,
email: mini_theatre@yahoo.com

Generální konsulat České republiky,
ing.Jaroslav Doleček, generální konsul,
169 Military Road, Dover Hights , 2030
phone: 02 9371 0860 fax: 9371 9635
Konsuláty Slovenské republiky,
adresa nieje.
České velvyslanectví v Canbeře
8 Culgoa Circuit, O'Malley, ACT 2606
ph.: 02 6290 1386 fax: 02 6290 0006
Slovenské vel'vyslanectvo v Canbere
47 Culgoa Circuit, O'Malley, ACT 2606
ph.: 02 6290 1516 fax: 02 6290 1755
Australská Slovenská Obchodná Komora. nefunguje
Česká obchodní komora v Australii.
198 Greenhill Road, Eastwood, SA 5063
tel: 08 8172 9669 fax: 08 8373 5793
email:ccca@picknowl.com.au

Kanadské listy, mají 8 stran, předplatné Can \$ 19.00. Vydává Mirko Janeček. e-mail: mirko388@attcanada.ca tel. 905-278-4116. 388 Atwater Ave., Mississauga, Ontario, L5G 2A3

Satellite čtrnáctidenník vydává Aleš Březina, Torontské noviny, mají 12 stran, předplatné Can \$ 35.00 e-mail: abrezina@rogers.com, tel.416-530-4222

Nový Domov Torontský čtrnáctidenník,. Redaktor.Věra Rollerová, Can \$ 38.00 novy.domov@sympatico.ca, tel. 416-439-9557; Novy Domov; 450 Scarborough Golf Club Road; Toronto, On. M1G 1H1; Canada

Americké listy, vydávané ve státě N. York, redaktor Petr Bísek, Čtrnáctidenník, 12 stran, předplatné US \$ 38.00.; Americké list; 26 Gruber Drive; Glen Cove, NY 11542; USA; (516) 674-9438; fax (516) 671-3147, americkelisty@optonline.net

Nový POLYGON – časopis dvouměsíčník, 96 stran A5, US\$53 ročně, nakladatelství PRIMUS, Věžeňská 7, 110 00 Praha 1

www.cs-magazin.com
Čtete český a slovenský zahraniční internetový časopis CS-magazín na webové stránce www.cs-magazin.com! Naleznete v něm příspěvky nejen kmenových autorů, nýbrž i výběr zajímavých článků z více zdrojů. Vychází vždy 21. dne každého měsíce. Přístupný je zdarma, včetně všech dosud vyšlých čísel

Stále na skladě!

Na CD které na požádání rozesíláme

najdete nyní mimo seznamů StB spolupracovníků také:
KGB přeměny východní Evropy 1989, Grodski: Konfidenti mezi námi, Dolejšího analýzu 17ho listopadu 1989, Případ Hučin a překlad francouzské knihy Tři Internacinály proti našim svobodám a další zajímavosti.

Cena CD AU\$16 včetně poštovného.

CO BUDE

Volume 2 Issue 22 ⁽¹³³⁾

MUSÍME SI POMÁHAT

Júl – červenec 2004

Katolícké mše v Austrálii.

P. Jaroslav Simek, 70 Homebush Rd., 2135 Strathfield, NSW, , tel.: 02 9746 6163, mob.: 04 03 92 07 27. , e-mail: misiepater@seznam.cz

Kostel sv. Marty ve Strathfieldu se nachází na rohu ulic Churchills Av. a Homebush Rd. Je to deset minut chuze od železniční stanice Strathfield. Po Churchil Av. se tam dostanete opravdu za deset min. klidnou chuzí.

Bohoslužby:

29. srpna bude mše svata v Brisbane v 10.30 v tamním Československém klubu.

5.září v neděli v 11.30 hod. v kostele sv. Marty Strathfield
Zmena: **26.9.04** nebude mše svata u svate Marty ve Stratfieldu ale **svatováclavská pout'** v Schonstadtu u Malgoa, jako minuly rok v 11 hodin dopoledne.

ACT

Czechoslovak Club of ACT,

PO.Box 1488, Canberra ACT 2601
18 Shropshire St. Queanbeyan
otevřeno v sobotu 1 - 5pm
12 září valna hromada

NSW

Československý Country klub v Sydney,

320 Devonshire Road, Kemps Creek tel. 02 9606 0904,
každou pátek, sobota a neděle ping pong,
pan Jano Danihel 9832 1946 večer
Každou první sobotu v měsíci je brigáda na zvelebení klubu.
Pro informaci zavolejte na 0414 921 816

5 září „Den tatínků“ od 12,00

25. září „Václavská zábava“

Na říjen se připravuje vystoupení rock and rollové skupiny „Endy and the Cruisers“,

G8M8 Great Mate

(studentská agentura)

v pondělí 13. září – Septembra od 8 hodin

Párty DISKOTÉKA

v Star Bare (byvaly Planet Hollywood) 600 George Street, Koncime o 3 rano na druhý den.

Slovenská Hala a katolícky kostol Sydney

30 Vaughan Street, Lidcombe, tel. 9649 2153

Každou nedělu od 10,15 hod. Omša svátá

Sokolský Národní Dům Sydney

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, NSW 2086, tel 9452 5617, www.sokolsydney.com. Info: Jarda Krejčík, 8812 5875, Petr Brčák 9988 4887, Petr Čermák 9981 4765. Večery: pondělí kolová, úterý aerobics, středa nohejbal, pátek volejbal, každou druhou sobotu dopoledne volejbal. Pátek večer v knihovně půjčování českých a slovenských knih/videofilmů. Kino Ponrepo každou třetí neděli v měsíci dopoledne české/slovenské filmy. Pro zájemce se koná výuka češtiny. Česká večere v restauraci každý pátek a sobotu, tel 9452 5617, 8812 5875, Jerry 0438 680 575. Různé zábavy, tance, kulturní a společenské akce jsou vždy předem ohlášeny v sokolském Věstníku a na webových stránkách. Každý je vítán! Přijďte autem – velké parkoviště. Veřejná doprava: vlakem Chatswood + autobus 136 nebo autobus 169 Wynyard – Frenchs Forest. Autobusy 136 a 169 vás dovezou na roh Waringah Road a Wakehurst Parkway, pak pěšky 15 minut na Bantry Bay Road a vpravo na Grattan Crescent

Sobota 28. srpen Vepřové hody

začátek v 20,00

Jídlo se podává od 18,00

hraje Euroz (Vojta Čína)

KINO:

Neděle 19/9/2004 v 14.00 hodin:

RODINNÉ TRAMPOTY OFICIÁLA TŘÍSKY.

Komedie režiséra Josefa Macha o problémech přepracovaného úředníka bytového úřadu na zdravotní dovolené s celou rodinou před nedobrovolným odchodem do penze.

Hrají S. Rašilov, L. Kurandová, K. Vostrčilová, R. Hrušínský

JIŽNÍ AUSTRÁLIE

Československý klub v Adelaide,

51 Coglin Street, Brompton tel.: 08 8346 4181
P.O.Box 89., Hindmarsh, 5007

Bar a kuchyně v Československém klubu jsou v provozu každý pátek od 18.00 do 23.00 hod. a každou neděli od 12.00 do 19.00 hod.

QUEENSLAND

Československý klub v Queenslandu,

25 Upfield St., Burbank, 4156 tel., 07 3343 3489,
naše informační stránka www. csklubqld. org.au

V pátek otevřeno od 18 hodin, Večere: polévka, hlavní jídlo, káva/čaj zákusek Pouhých 10 dolarů.

Každé druhé úterý v měsíci - dopolední posezení u kávy pro všechny kdo mají zájem si přijít popovídat, vyměnit zkušenosti a recepty. Nebo naučit se vařit oblíbená jídla. Přineste sebou talířek vašich dobrot nebo jakéhokoliv občerstvení. Všichni jsou vítáni. Dotace "malé zlaté mince" (\$2) na úhradu kávy, mléka a režie klubu. Děkujeme a těšíme se na Vás.

V **sobotu 29 srpna** Barbecue spojené z katolickou mší, slouží pater Jaroslav Simek začátek v 10.30

V **sobotu večer 11. září** – Táborák,

Asociace Čechů v Austrálii

28 Church St., Fortitude Valley, Qld.,ph: 07 3399 4613

Združení Slováků v Queenslandě,

Informacie: Lojzo Ogurek, koordinátor (07)5530 6813
18 jula = Stretnutie na Hinze Dam

TASMANIE

Združenie Cechov a Slovákov v Tasmanii

(Czech And Slovak Assoc. Of Tasmania Inc.)

c/o 144 Pottery Rd. Lenah Valley Hobart Tas 7008.

VICTORIA

Sokol Melbourne

497 Queensberry Street, North Melbourne, Vic 3051
Tel.: 9329 9922 Tel: Jednatelka. 9744 1691

Každé úterý od 12.00 hod Lunch, vaří Eda a Věra Zlatých

Každé úterý od 19.00 hod . Výuka češtiny.

Každé čtvrték -12.00 hod. Karetní dopoledne u kávy, zákusky

Každé čtvrték od 19.00 hod. Kreslení podle živého modelu
Kino SOKOL

Letovisko „Šumava“

Lockes Way, Belgrave South 3160, ph.9754 5159

ZÁPADNÍ AUSTRÁLIE

Klub mění své působíště, pro další informace volejte na Mobil: 0419 520164.

In Hellenic klub, Stirling St., Sir James Mitchell Park

RADIO SBS SYDNEY

Locked Bag 028, CROWS NEST NSW 1585

TEL: 02/9430 2723, FAX: 02/9438 1114

Email: ikad@sbs.com.au

Vysílá v češtině každou neděli od 21 do 22 hodin a ve slovenštině od 22 do 23 hodin na celonárodním okruhu na vlnách:

Adelaide	FM 106.3	Brisbane	FM 93.3
Canberra	FM 105.5	Darwin	FM 100.9
Hobart	FM 105.7		
Melbourne	FM 93.1 a	AM 1224	
Newcastle	AM 1413	Perth	FM 96.3
Sydney	FM 97.7 a	AM 1107	
Wollongong	AM 1485	Young (NSW)	FM 98.7

Každý čtvrték ráno v 9 hod od 9 do 10 hodin, pouze na vlnách Sydney, pouze česky.

Slovensky

Adelaide FM 92.9 Každú nedelu v 9.00

Brisbane AM 1053 Utorok o 13.30 hod.

„Radioforum“ on 2RRR FM 88,5 MHz

slovenské vysielanie moderuje Paľo Virág
každú nedelu v Sydney od 18 do 19 hodine.

Telefón v štúdiu 02 9816 2938

email: radioforum8@hotmail.com

Vysílání Čs. klubu v Jižní Austrálii lze slyšet

pondělí od 19.30 - 20.30 na stanici 5PBA-FM (89.7 MHz.)

středa od 18.30 do 19.30 na 5CST-FM (88.7MHz)

každou neděli od 19.30 do 20 hodin na stanici EBI-FM (103.1 MHz.)

Dr. Květoslav Eliáš ☎ 08 8362 4086

Radio 4EB 98.FM - Brisbane České vysílání

Každou středu od 15.45 - 17.15 a každou sobotu 10.30 - 11.30 dopoledne.

Vedoucí: Petr Tichý Tel: 0422 972 393 Informace:

www.4eb.org.au/~czech

Radio 4EB FM 98.1 - Brisbane Slovenske vysielanie

kazdy piatok od 18.00 do 19.00 hod, informacie Emilia Matulova, 07 3343 3064.

Canbera rádio . 91.1 FM

Vysílací hodiny: každou sobotu mezi 8-9 hodinou ranní a každé úterý mezi 14-15 hodinou dopolední

Office phone: 02-6287 7058, CMS studio phone: 02-6287 4347, fax: 02-6287 4348, e-mail: CMSFM@yahoo.com

TELEVIZE SBS :

Byt v centru Prahy k pronájmu.

Tento byt je vhodný pro 1 až 4 osoby, je prostorný (skoro 100 metrů čtverečních), kompletně zrenovovaný a moderně zařízený v absolutním centru Prahy (2 minuty pěšky od Václavského náměstí). Nájemné je od 25 AUD na osobu na noc (minimum 4 noci). Čisté povlečení a ručníky jsou dodány v ceně.

Prosím volejte (08) 97611047 nebo (02) 9816 2026 pro bližší informace a booking

z Qld:

Děkujeme za vaše noviny které jste zaslal Asociaci Čechů v Queenslandu, a které jsem vyložil v našem klubu. O vaše Noviny nikdy v našem klubu nemá zájem. J.M.

Mojžíš sešel z hory na blbé straně. No, a nikde nikdo, tak se vydal jedním směrem a po několika týdnech konečně došel k osadě, kde na poli jeden muž pracoval, a ten Mojžíšovi vysvětlil, že je ve Španělsku. Mojžíš s sebou samozřejmě pořad měl ty kamenné desky s deseti příkázáními a docela se těšil, až se jich zbaví. Tak se zeptal, jestli by ten Španěl o nějaká nestál, a dává příklad: "Tak třeba, nepožádáš manželky bližního svého." "Néé, tak to nepůjde," říká ten farmář, "vždyť já každou chvíli obšťastňuju pekařovu ženu, moje manželka si to občas rozdá s řezníkem a moje vdaná dcera, ta skoro s každým hostem, co se tu objeví. Víte, my Španělé jsme trochu moc horkokrevní na taková příkázání."

No, tak se Mojžíš zeptal na směr a vydal se zpátky do Palestiny. Po pár stech kilometrech už ho moc bolely ruce, tak se pokoušel udat nějaké to příkázání v Itálii: "Tady jedno třeba: Nepokradeš!" "Néé, vy snad nevíte, kde jste!" diví se italský rolník, "vždyť já nemám snad jedinou věc, kterou bych neukradl, a neznám nikoho, kdo by si věci opatroval jakkoliv jinak. Radši se spakujte a zmizte!"

Po dalších pár stech kilometrů natrefil Mojžíš na židovského pastevce a nabízel mu, jestli nechce nějaká příkázání. Žid se ptá: "A co to stojí, takové příkázání?" "Nic, je to úplně zadarmo!" "Tak to je dobré. Tak já si jich vezmu deset!"

zasláno páterem J. Šimkem“

Požehnaná ta, která uvěřila

Patti Gallagher Mansfield

Patti Gallagher Mansfield, která se účastnila dnes již slavného vikendu v Duquesne, kde skupinka amerických vysokoškoláků při duchovní obnově zakusila neobyčejné zjevení Boží milosti, jež pomohlo uvolnit hnutí charismatické obnovy v římskokatolické církvi na konci 60. let minulého století, se s námi dělí o myšlenku důležitosti Marie pro pokračující obnovu církve.

Věděli jste, že tam, kde se před více než třiceti lety v Duquesne narodila charismatická obnova, byla přítomna Maria? Ona je koneckonců tou Matkou, která byla v oné horní místnosti, je Matkou církve. Když jsme se my, tehdejší studenti, shromáždili v kapli, další z „horních místností“, naše první rozjímání, které nám předložil jeden z naší profesorů, bylo právě o Marii. Byla jsem tehdy hluboce zasažena, a to ne ani tak slovy o Marii, ale pomazáním, které tato slova provázelo. A nyní hledám podobné pomazání, abych mohla vyjádřit svou prostou myšlenku, že jsem totiž přesvědčena, že náš vztah s Marií jako vzorem i matkou je pro budoucnost obnovy klíčový. V roce přípravy na Velké jubileum vyzval papež Jan Pavel II. církev k obrácení k Marii jako vzoru víry a ke kontemplaci tajemství jejího božského Materství. Chci vás pozvat k zamyšlení nad třemi tajemstvími z Mariiina života... jedním radostným, jedním bolestným a jedním slavným. Necht’ tak “jako zrak služebnice vyhlíží k rukám její paní“ (Ž 123,2), i naše oči spočinou pohledem na rukou Mariiných.

Zvěstování: Ruce prázdné a přijímající

Zde vidíme Marii, ženu modlitby, s rukama očekávajícíma a prázdnýma před Bohem. Maria, naslouchající, ochotná poslechnout Boží hlas, nelpící na jakýchkoliv dřívějších plánech, nediktuje žádné podmínky. Prosté fiat. Ano. Ať se mi stane podle tvého slova. Opravdu zde platí „A blahoslavená, která uvěřila, že se splní to, co jí bylo řečeno od Pána.“ (Lk 1,45) Ve víře umožnila Otcí naplnit Jeho plán a nechala se zastínit Duchem svatým. Ve víře objala Slovo učiněné tělem ve svém lůně. Víme, že se „bez víry není možné zalíbit Bohu“ (Žid 11,6) a že Maria zajistě Boží přízeň skrze svou víru získala. A stejně musíme my jako jednotlivci i jako hnutí obnovy v tomto důležitém okamžiku dějin pokleknout před Otcem v radikální chudobě ducha a učít se modlit s prázdnýma a očekávajícíma rukama. Během posledních třiceti let jsme přijali obrovské milosti, ale obávám se, že jsme se přilíši často k Bohu obraceli s rukama spíše plnýma než prázdnýma. Mám pocit, že Bůh dává nová „zvěstování“ nového díla Ducha, ale mnozí prostě nechťejí, aby Bůh byl skutečným Bohem. Stále ho chceme přizpůsobovat naším vlastním podmínkám, aby byl Bohem, který zapadá do naší určených vzorců jednání. Nechceme toho Živého Boha, který obrátil vzhůru nohama Mariin život. Dejme si na to pozor! Skrze svou víru Maria dovolila Bohu „učinit na zemi věc novou“ (Jer 31,22). Tak jako jsem prosil Marii, aby byla mou matkou a učila mne modlit se s rukama prázdnýma a přijímajícíma, tak se učím říkat i Otcí: “S Marií chci být pro Tebe cele Ano, pouze Ano, stále Ano.“

Kříž: Ruce na probodeném srdci

„Hle, tvá Matka!“ (Jan 19,27). Zde stojí Maria – trpící, zarmoucená matka – vedle kříže a prožívá zkoušku své víry. V neočekvěné naději a vytrvalá v lásce přijímá od Ježíše nové poslání – být matkou nám všem. Nyní vidíme Marii s rukama položenýma na srdci, kterým prošel meč, právě tak, jak jí prorokoval Simeon. Došel jsem k myšlence, že ať už se setkáváme s Marií u paty kříže, či ve chvílích našeho utrpení a bolesti, nebo někde úplně jinde, pokaždé nás přivádí sem... k Ježíšovu kříži, abychom rozjímali a přijali vodu Ducha, která vytéká z Jeho raněného boku. To je jisté a bezpečné místo na naší cestě hledání hlubšího života v Duchu svatém. Mnozí z nás se už pokusili kříži a bolestnému očist'ování, které způsobuje, vyhnout. Jak často naše skutky spíše než pokoru a tichost odhalují namyšlenost a duchovní pýchu! Když naše srdce probodne meč utrpení, často propadneme beznaději namísto obrácení se k Marii, která je ochotna nás učít věrností uprostřed zkoušek. Naše Matka probodená srdce zná a touží po našem novém očistění, abychom mohli odpovědět na nové vylítí milostí. Maria mne učí Ježíšovi říkat: „Spal v mém srdci mou sebelásku a vypal do něj lásku k Tobě a Tvému kříži.“

Letnice: Ruce pozvednuté ke chvále a vyvyšování

„Nevěsta Ducha svatého“: to je titul, kterým Marii oslovovalo mnoho svatých. Umím si představit, jak o Letnicích Maria ujišťuje učedníky o tom, že vše, co vidí a slyší, je vskutku Duch svatý. Jako každá nevěsta zná nejdůvěrněji Toho, který ji miluje, Toho, kterého miluje ona. Zná Jeho dotek. Jeho příchut'. Způsob jeho jednání a jak se Mu v lásce odevzdat. Maria dobře ví, v čem opravdu spočívá naplnění Duchem svatým... je to o svazku lásky! Ona je naší nejlepší učitelkou chvály, oslavování a vyvyšování. Velmi rád se modlím jejími slovy chvály: „Má duše velebí Pána“ a proklamaci: „Bůh, který je mocný, učinil veliké věci“ (Lk 1,46). Kardinál Suenens napsal ve svém úvodu k mé knize As By a New Pentecost (Jako během nových letnic): „Ježíš se dále tajemně rodí skrze Ducha svatého a skrze Marii a my nikdy nesmíme rozdělovat, co Bůh spojil vjedno.“

Nové víno

Tak jako mladé omamné víno způsobuje mezi Božím lidem radost a veselí po celém světě, tak zde zároveň zažíváme čerstvé vylítí Ducha Božího. Přináší s sebou hluboké konverze, usmíření a dává impulzy k novým druhům služby. Nepromarněme tedy ono nové víno! V Káně to byla Mariina víra, která ji vedla ke slovům: „Nemají víno“ (Jan 2,3), a to vedlo Ježíše, aby v oné „hodině

NOVINY Kultura

Pánově“ konal své dílo. Věřím, že i dnes Maria stojí před námi s očekáváním, že se na ni obrátíme se směrlostí a s důvěrou, že její přímluva nám znovu zprostředkuje toto nové víno Ducha. A proč máme vlastně toužit po tomto novém víně? Ne jen prostě pro občerstvení a obveselení, ale aby Ježíš mohl zjevit Svou slávu a Jeho učedníci v Něj uvěřili. (srov. Jan 2,11)

Převzato s laskavým svolením z Goodnews, pracovní překlad –ta-

ZE STARÝCH NOVIN: Vztahy Čechů a Němců před asi tak 120 lety

Edmont Dante

Nevím kdy to přesně bylo, ale jednou jsem od bezdomovců koupil staré knihy, abych měl více méně od nich pokoj. Nic moc, byly z první republiky, ale některé byly vázané v kůži. Stalo se to pro ně zvykem a donesou mi nyní kdekakou starou knihu, kterou už automaticky koupím. Před zhruba měsícem jsem od nich koupil dokonce celou bednu knih a starých novin, které by jinak skončily ve sběru. Vyklízeli dům, jehož původní majitelé zemřeli a realitní kancelář dům uvolňovala. Až nyní, kdy jsem četl článek pana Vlka zde na NP, tak jsem si vzpomněl na bednu a protože tam byly i staré noviny, tak jsem se chtěl podívat co se před válkou psalo o česko-německých vztazích. A nastala i příležitost, abych se vlastně podíval co jsem koupil. Zjistil jsem, že to nejsou noviny pouze z první republiky, ale i ze starého Rakouska, Německa a Rakouska-Uherska. Hned nahore byly, třeba svázané noviny z let 1880 až 1890, časopisy "Česká škola", "Český učitel", "Věstník vládní pro školství obecné" z 1920 a podobně. Jsou tam i albusy se známkami, ale na ty a knihy jsem se ještě ani nedíval. Když mi tenkrát bezdomovci vyprávěli co všechno likvidovali, tak jsem si myslel, že si vymýšlí. Dnes mám chuť jim věřit a kdyby s tím šli co rozbili a vyvezli na skládku do starožitnictví, tak se dnes válejí na "kanárech" a nechodí vybírat popelnice.

Přiznám se, nedokážu dost dobře vyjádřit svůj pocit, když jsem četl v novinách jako čerstvou informaci něco o čem jsem se jako malý kluk učil ve škole a představovalo to pro mě div ne pravěk:

Úmrtí. Dne 23.srpna přinesly české noviny trudnou zvěst, že předešlého dne náhle z tohoto života vyrván smrtí muž, jehož každé uvědomělé srdce české ctilo jakožto z nejzasloužilejších pracovníků o kulturní pokrok národa našeho. Jméno Jana Nerudy bylo snad v Čechách jménem nejznámějším.....

Já se Vám ocitl v úplně v jiné světě! Připadalo mi, že mám zase deset let, opět lezu po stromech a zažívám nějaké dobrodružství jako bych byl ve Stínadlech s Rychlými šípy a objevili jsme ježka v kleci. Vzal jsem noviny, sedl si pohodlně do stínu a začal číst. Tak jsem se začelť, že jsem se probral, až se stín změnil v prudké sluníčko, které mě začalo nemilosrdně pálit a vrátilo mě do přítomnosti.

Namátkou Vám zde uvedu pár článků a udělejte si sami trochu obraz doby a teď nevím, dávno minulé, nebo to není tak dávno? Vše je citováno převážně z časopisů "Česká škola," nebo "Český učitel" většinou ročník 1890.

A začneme zamítnutím žádostí o otevření české školy ve Vídni. A důvod zamítnutí rakouskými úřady? Důvod byl prostý: ".....poněvadž Čechy nelze pokládat za kmen v Dolních Rakousích usedlý.....",

A co si takový učitel vydělal?

"Chudí učitelé v bohaté zemi!" V Deutsche Schulzeitung 10.5.1891 se píše o platech českých učitelů v království českém, kteří mají v průměru 450 zl. služného, které se pohybuje mezi 700 a 400 zl. Ale jsou zde ještě funkční příplatky, takže platy mohou být i vyšší než 1.000 zl. Což se Čechů, ale netýká.....

Jak to byla s počty žáků a počty škol? Třeba na Malé Straně?

"Česká škola" 1890: " Pro tuto část Prahy na levém břehu Vltavy jest 3.991 malostranských a hradčanských Němců vedle 21.635 Čechů, 32 německých tříd a pouze 40 tříd českých. Navíc jsou zde pro německé žáky zásobárny po německém sirotčinci a zřízená jest škola nákladem obce s osmi třídami. Pro Čechy zde stát jediného ústavu nevydržuje....."

".....Jest v Praze pouze 15% Němců, ale vzdor tomu vydržuje stát pro tuto hrstku jen v Praze samé 6 středních škol, 4 gymnasia a 2 reálky a mimo to v Karlíně vyšší reální školy a na Smíchově nižší gymnasium. Ohromná většina česká musí se spokojit 5 středními školami, 4 gymnásiemi a 1 reálkou. Mimo to obec pražská musí vydržovati 2 měšťanské a 3 obecné německé školy. Taktéž obec Karlínská měšťanskou dívčí a obecnou chlapeckou, obec smíchovská měšťanskou a obecnou dívčí a obecnou chlapeckou, obec vinohradská obecnou dívčí a obecnou chlapeckou německou školu. Jest tedy pro 33.000 Němců z nichž je 14.000 židů v Praze a v předměstích 8 středních škol, 3 školy měšťanské a 9 obecných, celkem 20 škol. Naproti tomu ve Vídni nemůže soukromá česká škola ve Favoritách, dosáhnouti od ministerstva vyučování práva veřejnosti! V Praze a předměstích připadá jedna škola na 1.500 Němců (i se židy) a ve Vídni i když se na počet stlačený terrorismem německým Čechoslovanů 63.834*

duší vezme zřetel, musí se jediná česká soukromá škola vydržovat z dobrovolných příspěvků a Maticí školskou! Krásna to ilustrace zaručené ústavou rovnosti v Rakousku!....."
*Je zde poznámka, že ve Vídni je po českém sčítání počet duší přesahující 180.000.

"Český učitel" 1890: "Proč se prázdné německé školy nezrušují? Dvojtřídní veřejná šk.ob.v Kosové Hoře má 2 třídách 28 dětí a také, jednoho řídícího učitele. Kdyby to byla česká škola za Duchcovem!....."

A jaké to bylo jinde, protože Praha na tom byla vzhledem k ostatním částem země velmi dobře.

"Český učitel" 1890: "Měšťanské školy na Moravě. Dle nejnovějších zprávy úřední jest na Moravě pro tři čtvrtiny obyvatelstva 30 českých škol, ale pro čtvrtinu německého obyvatelstva je zde 51 škol měšťanských....."

Co Slovensko?

O školách jsem nenašel nic. Slovenské školy byly asi vzácnost, proto jsem sáhl po Národních listech.

1.7.1921 "Národní listy" V celé ČSR přibylo 2.996 škol z toho na Slovensku přibylo 2.372 slovenských škol, což pořad bylo málo proti maďarským školám kterých bylo 2553.

5.6.1921 "Národní listy." " Jak se vyjádřil "Scotus Viator" (tj. Seton-Watson) o slovenské obrodě: " Slováci by bez Čechů své svobody nikdy nedobyli. Dostali vše najednou bez napětí svých sil. Čechové musili dlouho a těžce bojovat za své svobody."

Zde mě prosím opravte případně doplňte, nejsem si docela jist kdo byl "Scotus Viator?" Matně si vybavuji, že to mohl byt skotský znalec a přítel Slovenska? Vědec?

V "České škole" z 1890 roku jsem našel o Slovensku pouze tento článek:

"..... Maďarisování uherských Slováků bez ostychu hrubým násilím páše se i v kostele. Arcibiskup kološský vydal nařízení, aby ve farním kostele v Bačce se každou třetí neděli kázalo maďarsky, ačkoliv obyvatelstvo v obci a v celém okolí jest úplně slovácké. Přirozeno arci, že Slováci, nerozumějice maďarskému kázaní, prostě z kostela odešli. Biskupský úřad obrátil se následkem toho k policejnímu úřadu, žádaje, aby odcházení z kostela při maďarském kázání bylo zabráněno. Skutečně také dostal stoličný rozkaz, aby žádosti vyhověl. Snad budou bodáky nutit selský klid, aby v kostele zůstal....."

Jak to vypadalo v Haliči a v Podkarpatské Rusi? Opět články z "Českého učitele."

"Z ráje učitelského v Haliči, v Rzochově okresu mieleckém opustil před měsícem učitel nemoha být živ ze svých učitelských příjmů své definitivní místo a není od té doby o něm ani slechu."

"Zemřel hladem. Prvního října zemřel hladem učitel Michal Jaremko v Polaně okresu Iovovského. Ačkoliv 15 let sloužil, byl jen provisorním podučitelem, neboť jeho snahy po pevném postavení byly marné....."

O slovanské vzájemnosti "Český učitel" asi také kolem roku 1890.

"Ve školách německých se vědomí pospolitosti pěstuje. Němci majíce ve všech státech světa své školy, aniž by jim v tomto tyto národy bránily, tuto samozřejmost jiným národům hlavně slovanským upírají. (nasledují počty škol, třeba v USA, ale i tam kde by jste to nečekali, třeba v Turecku, Číně) Mnoho českých dítek nemaje jinou možnost, je nucena německé školy navštěvovati..... Myšlenka slovanské vzájemnosti nevede k nenávisti k jinému národu, ale pouze k ochraně života našeho a k poznání mezi sebou národů slovanských a to ve všech poměrech svého života."

Na závěr, ukázka co všechno rakouské úřady dělaly, jen aby český živel poněmčili.

Český učitel" 1898 "Upřímné přiznání německé učitelky z Č. Budějovic, která neznajíc jazyka českého, žádala, aby z Budějovic byla přeložena tam, kde do německých škol chodí také opravdu německé děti: "Neumím česky a mé žáčky neumějí německy. Jsem mučená já, jsou mučeny mé svěťenkyně. Nezvyklá tak hrozným poměrům, proplakala jsem celé noci. Zde rozhodují politické a ne vychovatelské důvody. Vyučovala jsem mluvnici a víc než půl třídy soudilo, že vykládám dějepis. Uznáte, že za takových poměrů se mi škola zprotivila."

Rabín a katolický kněz jedou spolu ve vlaku. Po chvíli se kněz osmělí a povídá rabínovi: "Odpust'te rebe, ale je to pravda, že lidé vaší víry mají zapovězeno jíst vepřové?" "Ano otče, to je pravda." "A řekněte mi - jako kněz knězi - ochutnal jste jej někdy?" "Inu, ano, kdysi jsem ochutnal kousek slaniny." "A chutnala vám?" "Inu, musím se přiznat, že chutnala." Po chvíli se pro změnu nakloní rabín ke knězi: "Prominou pane páter, ale je to pravda, že oni mají zapovězeno tělesně obcovat se ženou?" "Ach ano, je to tak, jak říkáte." "A řeknou - jako kněz knězi - dopřáli si někdy?" "Popravdě řečeno, nikoliv". "Hmmm, škoda," odtuší rabín, "to je mnohem lepší, než vepřové".

RUSKÝ ORGANIZOVANÝ ZLOČIN a světové finanční trhy

(s odkazem na výpovědi generála Jana Šejny)

Joseph D. Douglass, Jr. (ředitel Redwoodského věd. ústavu a autor knihy Rudý kokain: Drogování Ameriky a Západu – Londýn a New York: Edward Harle, 1999 -, která detailně pojednává o ruském obchodování s narkotiky, organizovaném zločinu a spolupráci (korupci) bank.

Během několika minulých měsíců se díky získání dalších závažných informací rozšiřují zprávy o ruském prání špinavých peněz, kdy jako první vyšla najevo operace v bance „Bank of New York“. Finanční částky vzrostly ze 4 miliard na více než 10 miliard US\$. Zapojení dalších bank, počínaje bankami v New Yorku, Londýně, až po švýcarské banky, přilily více oleje do ohně. Nakonec tato záležitost penetrace zasáhla tolik bank, že specifické banky již nebyly žádnou novinkou. Hlavním problémem se spíše stal ruský průnik do mnoha bank po celém světě.

V září loňského roku se v Rakousku (Feldkirch) konalo mezinárodní setkání sponzorované organizací Mut zut Ethik, na kterém kritickým tónem hovořil o problému Klaus Schmidt, úředník zpravodajské služby při Organizované kriminalitě v Evropě. Řekl, že ruští ministři a vysocí státní úředníci jsou v korupci zapleteni. Ruský organizovaný zločin je důsledkem svých aktivit hrozbou pro základy společnosti a kulturní hodnoty jak v Evropě, tak ve Spojených státech. Drogy korumpují mládež a nelegální peníze korumpují právní, finanční a politický systém. Tak je zničen morální základ společenského vývoje.

Postup přesouvání peněz z temnot do právních struktur korupci několikanásobně zvětšuje. 15 – 20% těchto peněz nyní silně ovlivňuje burzu s cennými papíry. Zatímco dříve byly hlavní zločinecké organizace sicilské, japonské, čínské a latinsko-americké, dnes jsou to organizace ruské.

Hlavní roli hrají zakázané drogy. Není to již pouze otázka heroinu a kokainu, ale také syntetik, legálně vyráběných zejména společnostmi, které mají nadbytečnou výrobní kapacitu, např. bulharské farmaceutické společnosti. Drogová kriminalita v Evropě stoupla z 15.000 trestných činů v roce 1995 na 185.000 v roce 1997. Prostituce, vydírání a vraždy jsou v těchto činech zastoupeny a tvoří součást operací. Organizovaný zločin nyní v Rusku ovládá více než 40.000 firem, 85% bank a 20% Dumy. Zanedlouho ovládne organizovaný zločin policejní složky a hlavní obchodní společnosti na celém světě. K rozšíření svého potenciálu využije moc politiků a ovládne mezinárodní finanční trhy. Zákonná opatření již nebudou účinkovat.

Před třemi lety byl hrubý výnos mezinárodního organizovaného zločinu odborníky Světové banky odhadnut asi na US\$ 1,2 biliony, přičemž čistý zisk dosahoval nejméně \$500 miliard. Tento rok odhadla studie sponzorovaná OSN hrubý výnos na \$1,6 bilionů.

O obou těchto číslech se ví, že jsou nízká – jsou to politicky konzervativní odhady. Realističtější odhady se pohybují mezi 2 – 3 biliony US\$. Více než 50% z toho je profit, což znamená, že zisk v částce 1 – 1,5 bilionu US\$ je každým rokem převáděn do pokladnic mezinárodního organizovaného zločinu. Všechny tyto finance jsou samozřejmě „vyprány“, přičemž platí, že banky účtují za vyprání poplatek mezi 15 – 20%, což napomáhá vysvětlit jejich vědomou angažovanost. Sice se to zdá být neuvěřitelné, ale od konce 60. let, kdy se ve Spojených státech rozvinul obchod s drogami, není nadnesené odhadovat celkové výnosy v rozpětí mezi 30 – 50 biliony US\$. Navíc, jelikož se jedná o profit, není těžké si představit, že částky vydané na politickou a policejní korupci, propagandu a další ovlivňování u důležitých národů mohou snadno představovat mnoho miliard dolarů ročně.

Aby se dalo pochopit co se odehrává, je třeba se vrátit o mnoho let zpátky a sledovat strategické operace sovětské zpravodajské služby. Toto je těžko proveditelné částečně proto, že politikou Západu je neříkat a neodhalovat nic, co by Rusy zostudilo, částečně z důvodů velmi extenzivního sovětského průniku a jeho vlivových operací v západních vládách, a částečně také proto, že bylo velmi obtížné získat věrohodné „vnitřní informace“ – sovětské zabezpečení bylo velmi dobré. Problém získat dobré informace byl také znásoben jak sovětskoruskými, tak i západními vládními snahami dobré informace automaticky zdiskreditovat. Tyto informace nejsou příjemné ruským ani západním politickým vůdcům, a proto skandály, mezi něž patří ruské prání špinavých peněz pocházejících ze zločinů západními bankami, byly tak drženy ve stínu, že bez odhalení nebo spíše publicity narostly do obřích rozměrů.

Pro lepší znázornění povahy dnešní situace bych zde rád uvedl trochu historie, která mi byla objasněna dřívějším českým generálem Janem Šejnou před jeho úmrtím v roce 1997. Šejna byl až do svého opuštění republiky v roce 1968 osobou s vysokým postavením. Než republiku opustil, byl personálním náměstkem ministra obrany, vedoucím sekretariátu Rady obrany, jež předčí i Politbyro v záležitostech obrany, rozvědky, kontrarozvědky, podvodů a jiných věcech státní bezpečnosti a která v sobě zahrnuje i zahraniční a ekonomickou politiku. Byl též klíčovým důstojníkem Hlavní politické správy, Odboru správních orgánů a skupiny komunistické strany, které ovládaly vládu

a parlament. A nejdůležitější byla jeho neomylná paměť. V roce 1992 zaslal feditel DIA (zpravodajská služba ministerstva obrany USA) zprávu svým nadřízeným s tím, že Šejna je vynikající zdroj, který více než dvacet let poskytoval spolehlivé údaje Spojeným státům a spojeneckým zpravodajským službám.

Během tisíců hodin trávených diskusí se Šejnou v letech 1976 až 1997 mi Šejna podrobně vysvětlil, jak se jako součást Chruščevovy modernizace sovětské revoluční válečné strategie v letech 1955-56 staly obchody s drogami, organizovaný zločin, terorismus a podvody hlavními strategickými operacemi sovětské rozvědky. Drogy a terorismus řídila většinou GRU (vojenská rozvědka), jelikož se jednalo o sabotážní operace. Organizovaný zločin patřil k operacím KGB (civilní rozvědka), protože charakterem byl političtější (v kontrastu k vojsku). Mělo se za to, že organizovaný zločin je úzce spjat s bankami a politiky, což byly hlavní terče špionáže a operací s cílem politických ovlivnění.

Při organizovaném zločinu nejprve pronikli do již stávajících zločineckých rodin a potom organizovali své vlastní operace. Do roku 1960 bylo jejich počáteční pronikání nejefektivnější. Bulhaři měli například 23 penetrací do italské mafie, asi stejný počet se podařil Maďarům, Češi měli o něco méně a Sověti trochu více než Bulhaři – a to vše jenom uvnitř italské mafie. Během pěti let měli Sověti a jejich zmocněnci více než stovku operací organizovaného zločinu, které zahájili po celém světě! Jenom Češi řídili nebo pronikli do 50 skupin organizovaného zločinu ve světě. (Je nejvš zajímavé, že tyto materiály jsou u nás dodnes považovány za tajné! V čí prospěch asi? - pozn. z N.N.)

GRU, sovětská vojenská rozvědka, měla při terorismu hlavní úlohu z důvodu největšího množství zbraní, výbušnin, výcviku a podpory, jež byly vyžadovány. Jelikož však šlo o silnou politickou misi terorismu, která měla destabilizovat oblasti a připravit země na politickou revoluci, zapojila se zejména v plošném řízení i KGB. Dalším politickým využitím terorismu bylo to, že napomohl v rozdělení Západu a v izolaci Spojených států.

Šíření drog se hlavně využívalo ke korupci a oslabení společnosti, především mládeže, která tvoří základ vojska. Nejdůležitějšími cíly byly školy, neboť zde se nacházeli budoucí vůdci. Drogy byly také důležitým komponentem používaným při špionáži, ke korupci veřejných činitelů a bankovních institucí.

Podvody se staly přídavkem k zahraniční politice. Sloužily k ochraně obchodu s drogami, při organizovaném zločinu a terorismu, kdy byly chráněny klíčové elementy – obvinění byla směřována jinam. Propagovala se například myšlenka, že za obchodem s drogami se skrývá organizovaný zločin – mafie; podvody spolehlivě chránily i banky, či jak vysvětlil Šejna, „zabraňovaly, aby zář publicity nezasáhla naše přátele, banky“.

V roce 1965 již pítékalo takové množství peněz, že byla zorganizována užší spolupráce s mezinárodními financemi. Šejna řekl, že mezinárodní finance a Moskva byly v úzkém spojení. „V Moskvě se neucinilo žádné důležité rozhodnutí bez účasti mezinárodních financí.“ Organizování prání špinavých peněz bylo řízeno mezinárodními financemi. Finančníci a sovětsí státníci se scházeli ve zvláštních vilách v Praze, jelikož se pro bankéře jevilo příliš nebezpečným se na tyto schůzky scházet v Moskvě. V Praze se konaly schůzky každý týden. Šejna o tom všem věděl, neboť jeho personál měl za úkol koordinovat pro tyto schůzky používané zvláštních vil.

Pokyny, které dostala česká zpravodajská služba, byly zcela jasné. V roce 1964 dostala specifický úkol využít devět bank v patnácti zemích, které zahrnovaly Singapur, Rakousko, Argentinu a Holandsko. Rozvědka dokonce obdržela jména „důvěryhodných“ osob, které byly v různých bankách k dispozici. Službě bylo též řečeno, aby využila banky, které nebyly tolik sledovány, například banky na Novém Zélandu a v Norsku.

Použity byly i banky ve Švýcarsku, Španělsku, Lucembursku a Lichtensteinsku, ale jak řekl Šejna, spíše zde docházelo ke korumpování bankovních úředníků než k přesunu velkých částek peněz. Je velmi důležité pochopit, jak důležitou roli mají v sovětské strategii banky. Prioritním cílem průniku se v roce 1964 staly velké banky jednak proto, že dobrý bankéř má přístup k politickým rozhodnutím a zároveň je může ovlivňovat, a také z toho důvodu, že banky jsou velice dobrými zdroji informací charakteru technické špionáže. Snadno se též přehlíží skutečnost, že bankovní úředníci jsou cenným prostředníkem k „neformálnímu“ seznámení s průmyslníky a lidmi s vlivem a mocí. Bankéři tudíž nebyli jenom klíčovými poskytovateli informací, ale také vynikajícími zprostředkovateli. V 60. letech byli dva vysocí bankovní úředníci čeští agenti, stejně jako jeden z vysokých bankovních úředníků ve Švýcarsku. Češi byli obzvláště výkonní ve Švýcarsku, přestože hlavními operátory rozvědky zde byli Rusové a Němci. A jak mi Šejna vysvětlil, denně chodilo tolik zpráv ze Švýcarska, že se to podobalo „sledování hlavních večerních zpráv“.

Korupční svazky na „lidi s vlivem a mocí“, jež byly získány z jejich kriminálních a drogových operací, byly masivní. Samotní Češi měli v roce 1967 aktivní hlášky na zhruba 3.000 těchto korumpovaných důležitých osob. Přidejme k tomu svazky Sovětů, Němců, Bulharů, Maďarů a Poláků a

celkový počet do roku 1980 by snadno překročil cifru 20.000 – všichni tito lidé jsou důležití a jsou předmětem vydírání a ovlivňování. Tajné bankovní účty nebyly pro Rusy tajemstvím. Následkem svých průníků byli dobře informováni o tajných bankovních účtech různých státních vůdců, jakým byl například prezident Marcos.

Podle odhadů KGB ze současné doby Rusové řídili nebo byli schopni vykonávat strategické řízení 31% obchodu s drogami do Spojených států. Řídili četné drogové operace v Kanadě, Mexiku, Panamě, Costa Rice, El Salvadoru, Belize, Uruguayi, Paraguayi, Kolumbii, Peru, Chile, Bolívii, Argentině, Brazílii, Guadeloupe, Jamaice a v Dominikánské republice, o kterých Šejna osobně věděl. Kubánská operace, řízená osobně Raulem a Fidelem Castrem, byla sovětská operace. Všichni jejich agenti byli domácí rekrutovaní agenti. Patří sem i Spojené státy, kde v roce 1967 odhadla KGB kontrolu nad 38% distribuční drogové sítě. V té době měli Sověti také své agenty ve zhruba 75% latinsko-amerických bank a ve 45% amerických a kanadských bank. A to jsou čísla ještě před dobou, než došlo k explozi peněz z kokainu.

Pohroma v podobě ilegálních drog, která v 60. letech postihla Ameriku, nebyla náhoda. Byl to produkt dobře připravených operací. První operace, kterou zorganizovala Čína, začala v roce 1949. Sovětský plán začal fungovat v roce 1959. Dle výše uvedeného začalo napojení na banky v samých začátcích akce. Jak jinak by mohla ročně multi-miliardová operace fungovat a navíc narůst v operaci s výnosy plus bilionů amerických dolarů ročně? Šejna vzpomínal na některé z diskusí Rady obrany při schůzkách s německými bankovními úředníky a na vznik falešných společností a vykonstruovaných projektů veřejných prací, které sloužily jako zástěrky při masivních přesunech peněz.

Náhoda není ani to, že se rok či dva po kolapsu Sovětského svazu náhle objevil ruský organizovaný zločin po celém světě, včetně v sedmnácti hlavních amerických městech. Tyto zločinecké operace po kolapsu „neznikly“ náhle (Viz. N.N. 02/2000 “KDO CHCE VLÁDNOUT SVĚTU”). Nejsou ani prací nezávislých podnikatelů, přestože je to přesně to, čemu nás nutí věřit. Byly již rozsáhlé a efektivní dlouho před kolapsem a řídila je KGB. KGB si před rozpadem sovětské říše dala značně záležet na tom, aby zachovala a chránila cenné majetky a operace, jakými jsou organizovaný zločin a obchod s drogami. Bylo zcela zřejmé, že jejich přítomnost se již nedá dále udržet v tajnosti. Vzhledem k tomu bylo jediným logickým řešením „jít na veřejnost“ a vytvořit představu o jejich nezávislém vzniku coby přirozeném sledu událostí, na který s obavami shlížejí jak noví ruští státníci, tak i státníci západní. A vzniká potřeba, aby západní bezpečnostní služby „spolupracovaly“ v boji proti organizovanému zločinu se službami ruskými – za finanční asistence Západu! Vezmeme-li v úvahu důležitou povahu těchto operací (nejen peníze, ale operace spojené s politickou korupcí a ovlivňováním), potom zní stejně naivně otázka, zda KGB a GRU jsou stále zapojeny, jako kdybychom se ptali, zda jsou tyto stále zapojeny do špionáže a vlivných operací. Odpověď je ano, více než kdykoliv předtím.

Současná odhalení, která vyplynula z šetření ruského prání špinavých peněz a s ním spojené finanční manipulace, jež sloužily celé řadě zločineckých operací, jsou jenom pouhým letmým pohledem na obrovskou ukrytou příšeru. Její rodokmen je mnohonásobně horší než cokoliv kdy bylo zveřejněno. Obsahuje politickou, ekonomickou, právní, finanční a zákonodárnou korupci, která se vyskytuje téměř ve všech zemích na celém světě. Provázání organizovaného zločinu se skupinami obchodujících s drogami a teroristickými operacemi jsou ještě další dimenzí, kterou bychom neměli ignorovat.

Je to nebezpečný svět, ale není již načase sejmout klapky s očí a začít si uvědomovat daný problém v celé jeho rozsáhlosti, včetně toho, co se stalo následkem zločineckého chování, což nám také napoví, kam směřujeme!

Jak bylo zcela evidentně řečeno v září 99 ve Feldkirchu a co vyplývá z intenzivních neformálních diskusí, nezdá se, že bychom měli příliš času nazbyt. Je zřejmé, že právní procesy a současné postoje vůči policejním operacím tento problém nezvládají. Navíc vliv, který dnes již mezinárodní organizovaný zločin má ve finančnictví, politice, soudnictví a v médiích, je skutečně děsivý.

Překlad: Hana Catalanová

Koenigswald stojí nad hrobem svého přítele Steigermarka a čte náhrobní nápis. "Zde odpočívá Izák Steigermark, řádný člověk, poctivý obchodník." Koenigswald si povzdechne: "Chudák Steigermark, musí ležet v hrobě se dvěma úplně cizíma lidma."

Cvičení v izraelské armádě. Armáda rozdělená na modré a červené. U mostu je velká tabule: "Tento most je jako vyhozený do povětří.' Červení si nalepují nějaké tabulky na záda a pak se plazí po mostě. Generála modrých to vyděsí a zavolá generálu červených: "Kohne, to jsi generál? Cožpak neumíš číst? Ten most je jako vyhozený do povětří!" Kohna to naštve a volá: "A co ty jsi za generála? Nevidíš, že máme na zádech tabulky 'My jako plaveme'?"

Okupace, o kterou jsme si řekli

Srpnové výročí a jeden týden jedné generace

Pražské jaro 1968 si obvykle nepřipomínáme ani začátkem ledna, kdy byl Novotný vystřídán v čele komunistické

strany Dubčekem, ani začátkem dubna, kdy byl přijat Akční program KSČ, ale koncem srpna, kdy byla země obsazena cizími vojsky, s jejichž pomocí mělo být instalováno promoskevské vedení

strany a státu.

Při pohledu zblízka působí tato invaze jako násilné zmaření pokusu dát zdejšímu socialismu lidskou tvář. Stačí ovšem mírně poodstoupit a obraz se mění k nepoznání; lidskou ani nelidskou tvář tu nebylo čemu nasazovat, neboť tu nešlo o žádný socialismus, ale o starý ruský imperialismus: nejspolehlivější ruská hranice je taková, kterou střeží ruský voják z obou stran.

Deset bodů – a jeden chybí

Se zjištěním, že Československo je sovětskou kolonií, přitom nebylo nutné čekat až na 21. srpen. Už v květnu 1945 provedl Edvard Beneš veřejnou bilanci své zahraniční politiky: „Teprve tato válka učiní z našeho státu, z Československa, za pomoci Sovětského svazu definitivně a s konečnou platností člena mezinárodního společenství národů. Bez Ruska jsme jím trvale být nemohli.“ Výsledný obraz je krajně neradostný: první republika, zbytečně znepřátelená s Maďary a Poláky, byla pro Beneše zjevně přechodným stadiem, po němž je země nucena vydat se na milost a nemilost supervelmoci, proti které bývalo Předlitavsko téměř vzorovou demokracií. Bylo možné vyslovit během „pražského jara“ takto jednoduchou pravdu? V petici Deset bodů, odeslané několika českými intelektuály (mj. Rudolfem Battěkem, Václavem Havlem, Ludřkem Pachmanem, Janem Tesařem či Ludvíkem Vaculíkem) našim ústavním orgánům právě před pětatřiceti lety, 21. srpna 1969, čteme o Česích a Slovácích jako o svéprávných národech, které se ničím neprovinily, „mají však tu smůlu, že se dostaly mezi dvě velmoci, zápasící nad světem“. A dále: „Zejména však mezi socialistickými státy je potřebné vzorné zachování suverenity každého z nich.“ Jde o pozoruhodný dokument. Bezskrupulózní oportunismus, trestuhodná krátkozrakost a slepá pomnichovská pomstychtivost z nás učinily dobrovolného vazala jedné euroasijské despotie. Český intelektuál je v roce 1969 zděšen následky, ale příčiny pojmenovává velice opatrně: dostali jsme se mezi dvě velmoci, měli jsme prostě smůlu. Není téměř možné, aby signatáři petice nevěděli o našem vazalství, předstírají však opak a hovoří o suverenitě.

Právě zde leží kámen úrazu celého „pražského jara“. Po letech lhaní a překrucování se náhle mohlo všechno říct, jen to nejdůležitější se říct nemohlo – a možná to ani nikdo říct nechtěl, protože se na to každý bál jen pomyslet. Mlčí o tom i ona velmi otevřená a odvážná petice, za níž někteří ze signatářů skončili ve vězení.

Malé formy a žádné reformy

Náš pobyt v ruském impériu byl ovšem dílem čehokoli, jen ne smůly. Stačí zmínit se o naší současné slabosti pro pana Putina či o vřelém porozumění pro slogany typu „Mnichov–Videň–Budapešť: osa zla“, aby byl zřejmý pravý opak: naše nynější svoboda je spíše nezaslouženým štěstím. Dějiny jsou opatřeny až nepřijemnou setrvačností: sebevražděná „cesta Evropy do Postupimi“, dovršená spuštěním železné opony, započala hluboko v 19. století; k nápravě nemůže stačit zbourání berlínské zdi a dnes už je nám jasné, že i patnáct let je doba ještě krátká. Kde to žili ti nadšenci z ÚV KSČ, odhodlaní uprostřed studené války ukázat všem socialismus, jaký ještě nikdo neviděl, a zavést ve straně demokracii, o jaké ještě nikdo neslyšel? A kde se vzala ta představa, že svobodě pomůže nějaký akční program nebo mimořádný stranický sjezd? V šedesátých letech se sice stále žije za ostnatým drátem, ale vznikají tu pozoruhodné filmy, začínají vycházet zajímavé knihy, svobodu je možné najít v rytmu jazzu, je možné ji hlásat písničkou, skečem, povídkou, aforismem, slovní hříčkou – zkrátka „malými formami“. Na východ od železné opony se patrně ani nedalo dělat nic rozumnějšího než dát přednost malým formám před velkými reformami. (Mezi českými intelektuály vím o jediném, kdo si toto všechno jasně uvědomoval, možná i proto, že v mládí hrával na saxofon: Josef Škvorecký.)

Než přišel útěk

Kromě Deseti bodů patří však k 21. srpnu 1969 rovněž

NOVINY - Z RESPEKTU

krutě potlačené protestní demonstrace (s mrtvými a raněnými), proti nimž nestála vojska Varšavské smlouvy, nýbrž tuzemská policie, armáda a Lidové milice. Zákon umožňující perzekuci demonstrantů byl podepsán Alexandrem Dubčekem, živým symbolem pražského jara, kterého nešťastné výročí zastihlo ve funkci předsedy parlamentu. Nakonec byl odklizen úplně, ale svým podpisem podal výmluvný důkaz, že by normalizaci prožil na nějakém vysokém postu, kdyby ho nechali. Ve znamenité studii o mnichovském komplexu označil Jan Tesař za hlavní příčinu zdejší bídy absenci jakékoli soustavnosti. Politika se zde koncentruje do „jednoho týdne na jednu generaci“; několik dní prožitých společně v euforii či slzách na nějakém náměstí, po nichž následuje útěk do soukromí. Sluší se tedy vzpomenout, že tento útěk přišel u generace dnešních šedesátníků až po srpnu 1969. Svými lidskými tvářemi probudili protagonisté „pražského jara“ tak veliké a upřímné naděje, že se mohlo zdát až cynickým smířit se v krátkém čase s tím, že byly naivní a fantasmagorické. Jan Palach se svou obětí pokusil proti tak snadné rezignaci protestovat a můžeme se pouze ptát, zda by následná dvacetiletá vnitřní emigrace byla tak naprostá, kdyby Dubčekovo selhání ze srpna 1969 nebylo tak zásadní.

Sovětské tanky, české křupanství

Roku 1915 napsal Masaryk v nepříliš citovaném memorandu: „Nyní si Čechy přejí, aby jejich ruští bratři obsadili české a slovenské území, a doufají v to.“ Dodnes zůstává záhadou, co si kdy čeští politici slibovali od říše, která ještě v 19. století vedla vyhlazovací války a prováděla genocidu kavkazských národů. Sám Masaryk k nekritickým obdivovatelům Ruska nikdy nepatřil, naskytla-li se však příležitost, svezl se na rusofilské vlně také. Není tedy divu, že německá a ruská okupace je v tuzemsku odsuzována s různou intenzitou: německou vnímáme jako čiré násilí, v případě ruské správně tušíme, že jsme si o ni sami řekli. Ruská okupace po roce 1945 se navíc téměř k nerozeznání podobala osvobození, nebyla tedy vzata v roce 1968 dostatečně v potaz a reformní komunisté měli nejspíš skutečně za to, že sovětská vojska v Maďarsku zachraňovala před dvanácti lety socialismus. Proč by tedy jezdila k nám, když u nás teď budujeme socialismus, dokonce s lidskou tváří? V Kremlu začínali být nad vývojem v Praze neklidní; brzy pochopili, že dostat pod kontrolu Dubčka je zcela zbytečné, neboť sám Dubček nemá pod kontrolou nic. Můžeme dnes debatovat o tom, zda by rozhodnější reformátor (jenže kdo? Husák?) dokázal okupaci zabránit, samotnou okupaci však nelze vysvětlit všechno. Často se připomíná, že i Kádárovo Maďarsko mělo na svém území sovětské tanky, a přesto bylo „malým Západem“ s tržními prvky v hospodářství a značně liberální kulturní politikou. Stačí se však podívat jenom za řeku Moravu: vědeckí pracovníci, kteří museli po srpnu opustit svá pracoviště, byli na Slovensku umístěni do knihoven a muzeí, zatímco u nás odcházeli do manuálních profesí. Nikoli tedy sovětské tanky, ale české křupanství… Právě zde můžeme také nejspíš najít skutečné hrdiny: mezi bezejmennými, kteří při nejrůznějších „pohovorech“ odmítli nazvat agresi „bratrskou pomocí“ a boj proti cenzuře „kontrarevolucí“.

Svobodu pro každý den

S nástupem normalizace byli reformní komunisté vyloučeni ze strany a jejich spasitelská povaha je přivedla k disentu, což mělo neblahé následky pro stranu i pro disent. Bez nich zůstala naše komunistická strana nereformovatelnou, jedinou v Evropě; naproti tomu jejich účast na vzniku Charty 77 vedla k větší izolaci disentu. Jako by jejich ukvapenost a netrpělivost byla ještě posilována vírou v možnost „poslední bitvy“, rozhodujícího střetu, po němž bude vše konečně vybojováno a my už budeme jen tak žít. Spojí-li se toto všechno s přáním, aby to bylo už zítra, vede to k těm nejnešikovnějším načasovaným akcím. Žádné poslední bitvy nás ovšem nečekají a je třeba se s tím smířit. Právě proto říká Goethův Faust: „Jen pak jsi hoden svobody, když rveš se o ni den co den.“ Autor je učitel.

Autor: **Martin Vrba**

Degradujte podplukovníka Humla

Snaha potrestat kritické policisty možná přijde prezídium draho

Začalo to nevinně: předváděním nového auta dálniční policie novinářům. Jedna věta o tom, že kožené sedačky „vezmou rychle za své“, však spustila absurdní lavínu. Trest dostal dopravní policista, který ji řekl, i dva jeho šéfové, kteří se ho zastali. Podle nadřazených poškodili

dobré jméno policie tím, že zpochybnili výhodnost nákupu nových fordů a ponoukli média se o něj zajímat.

Co říkáte sedačkám?

Po rychlých autech dálniční policie léta volala. Začátkem letošního roku koupilo policejní prezidium osmnáct Fordů Mondeo. Pro oddělení v Poříčanech jel auto vyzvednout Petr Šlechta. „Jen jsem do něj sedl, zahákl jsem se pouty, která mám na opasku, o koženou anatomickou sedačku. Nemohl jsem ani vystoupit. Musel jsem pouta sundat, abych sedačku neroztrhl,“ říká Petr Šlechta. Vzápětí zavolala slečna z tiskového oddělení s prosbou, aby pořícanští vůz předvedli televizi Nova. „Dostali jsme pokyn ukázat auto v jízdě,“ říká zástupce vedoucího Miloslav Černý. „Zároveň jsem se mluvčí ptal, co k tomu můžeme říct – vím, jak jsou novináři všeteční – a ona řekla: Základní údaje.“ Petr Šlechta řekl dvě věty. S první – „Přesně taková auta potřebujeme, jsou dobrá a rychlá.“ – nebyl žádný problém. Jeho odpověď na dotaz – „Co říkáte koženým sedačkám?“ – vedení policie rozzuřila. „Až do auta budeme sedat v naší výstroji, s pouty a ostatním vybavením, sedačky vezmou rychle za své,“ řekl Šlechta upřímně. V Blesku, jehož redaktor přijel na předvádění spolu s Novou, pak vyšel článek „Zbytečný luxus za miliony“. Autor se pozastavuje nad tím, proč má mít policie auto s nadstandardní výbavou – kromě kožených vyhřívaných sedaček ještě s klimatizací a špičkovým CD přehrávačem – za cenu „kolem milionu a půl“, když stejně výkonná Škoda Octavia by vyšla dvaapůlkrát levněji. „Jen co to vyšlo, začaly na našem oddělení zvonit telefony. Co to prý ten policajt povídal, ať napíše úřední záznam,“ vzpomíná pořícanský zástupce Černý. Vzápětí bylo s ním a se Šlechtou zahájeno kázeňské řízení. „Nesplnili služební povinnost tím, že mně nebo tiskovému mluvčímu dřív, než článek vyšel, neohlásili, co konkrétně řekli,“ říká ředitel správy Středočeského kraje Vladimír Ladovský. „Navíc bez znalosti ekonomických, právních a dalších aspektů podali informace, které se potom negativně odrazily v neprospěch policie.“ Co měl tedy policista říci na dotaz o kožených sedačkách? „Měl říct: Bez komentáře. Nebo: Je to standardní vybavení,“ říká ředitel Ladovský a dodává, že kritizovaný přepych je pro daný typ auta výrobcem uváděn jako standard.

Šlechtovi byl v následujícím měsíci snížen plat o 700 korun a Černý dostal důtku. Oba se proti trestu odvolali. „Není nijak přísný, ale jde o princip,“ říká Petr Šlechta. „Nic jsem neprovedl, jen jsem vyjádřil svůj názor. Copak policista nemá právo říct názor ani k tak bagatelní věci, jako je nákup aut nebo toaletního papíru?“

Neměl psát

Třetí potrestaný, šéf středočeské dopravní policie Stanislav Huml, dopadl o poznání hůř. Byl degradován. Takový trest – přísnější je už jen vyhazov od policie – potkal v poslední době jen pět středočeských policistů, kteří liknavě šetřili vraždy manželů Stodolových, a jednoho, který způsobil dopravní nehodu pod vlivem alkoholu. Huml si degradaci (z podplukovníka na majora) vysloužil tím, že se zastal svých podřízených. V době, kdy se zpracovával návrh na potrestání „automobilových kritiků“, měl Huml studijní volno. Kauza ho zajímala: sám měl už dříve problém kvůli vyjádřením pro noviny. (Když se ho jednou novinář Práva zeptal během projednávání zákona o provozu na komunikacích na názor na neomezenou rychlost na dálnici, kterou chtěli zavést někteří poslanci, řekl, že naše dálnice na to nejsou stavěné. Tehdejší krajský ředitel, dnes náměstek policejního prezidenta Oldřich Martinů mu dal důtku, ale sám ji poté, co se Huml odvolal, zase zrušil.) Proto svého zástupce požádal, že závěr napíše sám. A navrhl v něm, aby policisté za svá slova trestáni nebyli. Středočeský ředitel Ladovský však dal za pravdu Humlovu zástupci, který navrhl zmíněný trest. Proč ale Humla degradoval? „Dal jsem pokyn, ať návrh napíše jeho zástupce,“ říká Vladimír Ladovský. „Huml neměl v té věci vůbec jednat ani psát návrh. Porušil tím můj pokyn.“ Všichni tři potrestaní policisté dali svou věc soudu. Zároveň se za ně postavily odbory, poříčanské a pak republikové. Spolu se solidaritou dostala věc i širší rozměr zásadnějších pochyb. Odborová organizace z Poříčan totiž požádala ministra vnitra, aby jim sdělil cenu fordů a další podmínky nákupu. Od jara nedostala žádnou odpověď. Pouze mluvčí policejního prezidia Blanka Kosinová dala tisku informaci, že jeden Ford Mondeo vyšel zhruba na 680 000 korun. Odborům však taková cena připadá podezřele nízká. Mají za to, že ve věci může být nějaká finta: například jiné fordý mohlo ministerstvo nakoupit naopak draž, nebo se mohlo zavázat k dalším věcem, pro výrobce výhodným. V tom s nimi souhlasí i ředitel Ladovský: „Čekám, že ministerstvo

předloží smlouvy. Mám také zájem, aby se cena a výhodnost nákupu, deklarovaná mluvčí, ověřila. Aby bylo jasné, že obchod je čistý a vozidla mohou jezdit bez pochyb.“

Podrobnosti o nákupu nechce sdělit ani samotná firma: „Ford je vázán požadavkem ministerstva vnitra nezveřejňovat žádné bližší informace o dodávkách pro Policii ČR,“ píše PR Manager Ford Motor Company Martin Linhart. Formulace o důvěrnosti se do smluv na nákup fordů dostala na výslovnou žádost ministerstva vnitra. Mluvčí policejního prezidia Lucie Uhlířová na žádost, aby přesně sdělila, co je obsahem smluv s Fordem za poslední dva roky, nebo ještě lépe, nechala Respekt do smluv nahlédnout, neodpověděla.

Naprostá drzost

Odboráři se s žádostí o právní rozbor obrátili na občanské sdružení Otevřete, které založil bývalý poslanec ODA a spoluautor zákona o svobodném přístupu k informacím Oldřich Kužílek. „Smlouvy o nákupech ministerstva vnitra by v zásadě měly být veřejné. Výjimku může tvořit skutečné obchodní tajemství – například popis výrobního postupu, což asi v tomhle případě součástí smlouvy nebude, nebo okruh dodavatelů výrobce – ale i tak má být utajena jen zmíněná pasáž, a ne celá smlouva,“ říká Oldřich Kužílek. Argument, který před časem uvedlo tiskové oddělení policejního prezidia jako důvod utajení, že „cenu a technické parametry vozidel není vhodné vzhledem ke způsobu využití aut zveřejňovat“, považuje Kužílek za „úplnou drzost a protizákonný postup“. Oldřich Kužílek se také zabýval oprávněností trestů pro zmíněné tři policisty. „Není možné, aby člověk – byť ve služebním poměru – byl natolik nevolníkem, aby o věcech své pracovní situace nesměl volně hovořit. Nesmí samozřejmě takovým klábosením strávit půl pracovní doby nebo prozradit tajné věci,“ říká. „Pro policejní práci je to navíc zcela kontraproduktivní. Nadřícení by spíš měli říct: Jsme rádi, že naši policisté jsou sebevědomí a říkají své názory. A přidat fakta: Nákup má sice svá negativa, ale podívejte se – tady jsou smlouvy – pozitiva nad nimi převažují.“ Policie zvolila jinou strategii. Šikanu. Na poříčanském oddělení stíhá kontrola kontrolu. Zatímco dřív podle kontrolních závěrů pracovalo dobře, dnes výčet chyb plní desítky stran. Jednání odborové schůze šetřila na podnět ředitele Ladovského inspekce ministra vnitra. Proběhla sice přímo na oddělení, ale tím, že dva policisté ve službě nesesedli během schůze přímo ve své kanceláři, mohli podle něj porušit pravidla dozorcí a strážní služby. „Předali jsme to zpátky krajskému řediteli s tím, že nebyl spáchán trestný čin,“ říká za inspekci Jan Vaněček. „Oddělení neopustili, takže nešlo o nic nebezpečného. Ředitel to může nanevjš vyřešit kázeňským postihem.“ Minulý pátek byl navíc Petr Šlechta z Poříčan převelen na Prahu-východ. Potřebují tam sice pomoc, ale ani u policie není zvykem nehledět na osobní situaci podřízeného. Pro Šlechtu, který má dvě malé děti a dálkově dodělavá sociologii, znamená dojíždění sedmdesát kilometrů za prací přes Prahu velkou komplikaci. „Chápu to jako trest za to, že jsem nechtě šťouchl do vosího hnízda a vzbudil zájem novinářů o nákup fordů,“ říká policista.

Stanislav Gross

Nemám dostatek informací, říká premiér a bývalý ministr vnitra Stanislav Gross

Stanislav Huml byl degradován za to, že se zastal svých podřízených. Stihl ho stejný trest jako pět policistů kvůli špatnému vyšetřování kauzy Stodolových a policistu, který způsobil dopravní nehodu v opilosti. Není to absurdní?

To je věc služebních funkcionářů. Myslím, že tam proběhla normální procedura podle zákona, potrestaní se odvolali – upřímně řečeno ani nevím, jak bylo to odvolání vyřízeno. Je to věc, do které ministr vstupuje až v nějaké úplně finální podobě.

A váš osobní názor?

Já v tuhle chvíli nemám dostatek informací.

Policejní odbory žádaly odtajnění smluv o nákupu fordů – budou odtajněny?

Myslím, že s tím žádný problém není. Ale nevím, jaké tam jsou ty obchodněprávní vztahy. Protože někdy bývá vymíněno, že se smlouvy nezveřejňují. Ale z pohledu ministerstva vnitra tomu určitě nic nebrání.

V tomto případě si tajnost smluv vymínilo právě ministerstvo vnitra.

No, pokud já vím, tak ten nákup nedělalo ministerstvo vnitra.

Firma Ford ale uvádí, že je vázána požadavkem ministerstva vnitra nezveřejňovat žádné bližší informace o dodávkách.

Ne, ne, podle mě to uzavírali na policejním prezidiu. Takže se musíte ptát tam.

Autor: Hana Čápková

Zpěv pro Pavla Příbyla

Emanuel Mandler

Pavel Příbyl, ředitel Úřadu vlády, 1998

Dokud byl Pavel Příbyl ředitelem úřadu ministerstva vnitra, nic zvláštního se nedělo, kolem jeho osoby panoval mediální klid. Jak se to však stává nadaným úředníkům, povýšil. Stanislav Gross ho jmenoval šéfem Úřadu vlády a hned je zle. Podepisuje se dokonce petice proti jeho jmenování. Důvod se samozřejmě vždycky najde. V tomto případě se proti Příbylovu jmenování namítá, že byl velitelem roty pohotovostního pluku SNB, která rozháněla demonstrace na Václavském náměstí při Palachově týdnu. Na ministerstvu vnitra to nevadilo, v Úřadu vlády to vadí. To jsou někteří lidé nepřejícíní, že?

Stanislav Gross, předseda vlády, 1998

V Německu by odešla vláda

Abychom nebyli malicherní, představme si obdobnou situaci v Německu: je jmenována nová vláda a její hlavní asistent velel útvaru, který odrážel a "srážel" občany NDR snažící se uprchnout do SRN. Co by se asi stalo, kdyby se tato informace dostala na veřejnost? Musel by odejít hlavní asistent? Ale kdež. Musela by odejít celá vláda. Charakterové vlastnosti příslušného činitele nejsou za takových okolností podstatné. Podstatné bylo a je, že dotčený byl důležitým činitelem totalitního režimu. Jaká je příčina toho zvláštního jevu, že Příbylova minulost u nás nevadila a nevadí? Příčinou toho je velkorysost. Posuďme to na dalším, nyní již všeobecně známém příkladu. Karel Hoffmann, jeden z hlavních napomahačů, kteří se "zasloužili" o hladký průběh invaze armád států Varšavské smlouvy do Československa 21. srpna 1968, byl nyní, po třiceti šesti letech konečně odsouzen za sabotáž. Nastupoval do vězení (ve věku osmdesáti let, což není příliš humánní) provázen soudruhy pějčícími Internacionálu a výrokem pana prezidenta, že vlastně Hoffmann pouze porušil telekomunikační zákon. (Ve skutečnosti Karel Hoffmann vypnul rozhlasové vysílání, aby posluchači neslyšeli prohlášení stranického vedení proti invazi). Jestliže prezident je tak velkorysý, že zločin řádu vlastizrady považuje za porušení telekomunikačního zákona, pak žijeme ve státě, který v rozporu s Listinou práv uznává hodnoty poněkud excentrické. V důsledku této mimořádnosti chápeme situace, z nichž by řádného občana měla dost bolet hlava, jako cosi přirozeného, nad čím stačí mávnout rukou. Kde se tato letargie vůči vině bere?

Česká republika si ji zavedla sama. Po prvních svobodných volbách v červnu 1990 zvolilo Federální shromáždění svým předsedou Alexandra Dubčeka, vedoucího reformního politika pražského jara 1968, který pod sovětským nátlakem obrodné hnutí tajně zradil a kolaboroval s okupanty. Ne dost na tom, po týchž volbách prosadil Václav Havel jako premiéra Mariána Čalfu, místopředsedu předlistopadové vlády a premianta komunistické nomenklatury. Náš první prezident se těmito - i dalšími - činy přičinil o vytvoření celospolečenské konvence, která nám říká, že i aktivní činitelé ve službách komunistického hnutí mohou dnes zastávat vysoké státní funkce.

Co je mnoho, toho je příliš, na to nemusíme být jacísi jakobíni: samozřejmě, že tito lidé, pokud se neprovinili proti zákonu, mají právo pracovat v nové společnosti. O tom se tu nehovoří.

Srovnání s Čalfou

Ale srovnajme si Pavla Příbyla s Mariánem Čalfou. Co je proti němu? A tak když se Jan Rejžek dovolává proti Příbylovi Václava Havla, nevybral si nejvhodnějšího pomocníka. Ostatně zvyk, že to, co bylo před listopadem 1989, jak se tehdy kdo choval, je lhostejné, už u nás zapustil pevné kořeny. Až bude schválena nová vláda, nezazpívají sociální demokraté Pavlu Příbylovi Internacionálu?

Jak se kdo choval před listopadem 1989, je u nás lhostejné. **Autor je historik**

Eva Sitta a “Zoufalé ženy dělají zoufalé věci“ Haliny Pawlowské

Stanislav Volek, Sydney

Pod tímto názvem předvedla v neděli 8. srpna Eva Sitta komedii pro jednu účinkující, kterou sestavila z textů Haliny Pawlowské.

Humorný příběh zoufalé ženy, která se od puberty až po střední věk marně snaží najít partnera, který za něco stojí (ach ti muži!), je sametovou, jakoby naivní variantou poněkud ostřejší tvorby západních autorek tohoto žanu. Otřelou pointu však vyvyžuje vtipný a pohotový jazyk. Dobrá a bohatá čeština, která je u mnohých moderních autorů pěstovavších globální pigeon Czech vzácnější než déšť v Warragambě, je velkou předností tohoto díla. Citlivá úprava textu, původně určeného pro četbu a nikoli pro scénu, historce spíše prospěla.

Z technického hlediska se ovšem jedná o dlouhý monolog plný zoufalých otázek, které zpočátku dráždily jednu duchaplnou dámu z publika, aby také nahlas přispěla svou troškou-jak ostatně bývalo kdysi zvykem na malých scénách a v kabaretech.

Tyto prostořeké repliky představení ovšem nenarušily, spíše naopak, navodily důvěrnější, intimnější vztah mezi herečkou a obecenstvem.

Jak lze od Evy Sitty očekávat, přednes byl zřetelný a díky její bohaté hlasové paletě, jak po stránce zabarvení tak dynamikou, upoutal pozornost i těch hyperaktivních diváků. Slovo doprovázela E.S.výstižnou, řekl bych téměř choreograficky pojednanou mimikou, která v mnohém ohledu přesahuje rámec dílka, povyšujíc jej na drama.

Jsem rád, že jsem si představení nenechal ujít (navzdory nedělním útrapám veřejné dopravy).

Eva Sitta, 2002

Halina Pawlowská je současnou vyhledávanou autorkou, scénáristkou, šéfredaktorkou a moderátorkou. “Zoufalé ženy dělají zoufalé věci“ je její literární debut, který srší vtipem, humorem a laskavou ironií...navíc optimisticky zrelativizuje pojem zoufalosti, kterému po přečtení knížky budou čtenářky už lépe rozumět a nebudou se ho bát.

K jejím dalším vydaným knihám patří “At˚ zešílí láskou“, “Proč jsem se neoběsila“, “Díky za každé nové ráno“, “Jak být šťastný“, “Charakter mlčel a mluvilo tělo“. Podle jejich scénářů (vystudovala scénáristiku na FAMU v Praze) byly natočeny filmy “Evo, vdej se“, “Můj hříšný muž“, “Vrat˚ se do hrobu“, “Díky za každé nové ráno“.

Halina Pawlowská, 2002

Eva Sitta, herečka a snad i režisérka, vytvořila množství divadelních i filmových hlavních rolí. Vystudovala JAMU v Brně a byla členkou Městských divadel pražských. Od začátku 80. tých let žije v Sydney. K jejím filmům a divadelním představením patří: “The Petrov Affair“, “Island“ (režisér Paul Cox), “Displaced Persons“, “Hamlet“, “The Human Voice“, “The Usherette“ (autor Arnošt Goldflam), “Malované na skle“, “Stín létajícího ptáčka“, “Já jsem stěna smrti“, “Eva Eva“ (režisér Juraj Jakubisko) atd. V roce 2002, zároveň s Paulem Coxem, byla čestným hostem na Mezinárodní letní filmové škole v Uherském Hradišti, kde reprezentovala australský film.

Její divadelní skupina Minitheatre usiluje o propagaci českých autorů v Austrálii. (Jiří Kolář, Arnošt Goldflam, Petr Zelenka atd.).

Stanislav Gross, předseda vlády, 1998

Jde si Ábeles postěžovat Silbersteinovi: "No Silberstein, představěj si co mě se stalo! Můj syn, můj jediný syn se dal v Praze na studiích pokřtít!" "No, mně to budou povídat! Co myslěj, ten můj němlich to samý!" "Co budeme dělat?" No, jdou se mnou, zeptáme se rabína." "Rabíne, dej nám radu. Co máme dělat? Oba dva naši synové se dali pokřtít!" "No, mně to budou povídat! Ten můj udělal přesně to samý! Ale víte co, zeptáme se Hospodina." "Hospodine, pomoz nám. Co máme dělat? Naši jediní synové se dali pokřtít!"A shůry zahřmí mocný hlas: "NO A MNĚ TO BUDOU POVÍDAT..." ++

Stanislav Gross, předseda vlády, 1998

Kohn a Roubíček jdou po hřbitově a Roubíček povídá: "Kouknou, pane Kohn, to je ale krásná hrobka. Či to asi je?" "Nojo, Rotschildovi. Ti si žijou, ti si žijou..."

JAK FUNGUJE DNEŠNÍ ČESKÁ POLITICKÁ SCÉNA

(technologie politiky v českém postkomunismu)

Motto: „Bez poctivého vyrovnání se s minulostí je budoucnost jen pokračováním starých schémat“.

Pokračování. třetí

Vývoj po volbách 1996

Výsledek voleb 1996 byl jen půlkrokem. Strana předvoje kapitalistů – ODS – něco ztratila, lidovci si udrželi své a do sněmovny se dostala i Občanská demokratická aliance. Přes všechno úsilí „pragmatických aktivistů“ uvnitř strany i koordinované mediální kampaně jsme ještě přežili. Zdůrazňuji, nebyl to spontánní a přirozený vývoj politické scény. Mocenská společenská vrstva, kterou vytvořil totalitní komunismus, obnovovala svou moc a vracela se na scénu v částečně pozměněných podmínkách.

V té době jsem si hloubku problému a to, co se ve skutečnosti v naší zemi odehrává, neuvědomoval v celkových souvislostech. Způsob, účel a smysl mediálních kampaní mi byl jasný z toho, co jsem viděl odehrávat se uvnitř scény. Účelovost a výběrovost těch kampaní byla nepochybná. Na vlastní kůži jsem si vychutnal neuvěřitelné podrazy organizované v ODA nejpobulárnějším Vladimírem a ochotně prováděné jeho chlapci ve volební kampani 1996. Překvapilo mne, když jsem po volbách přišel do sněmovny a někteří poslanci mi řekli, že nikdo z nich nečekal, že budu zvolen. Měli to nalajnované; kdo myslel na svou budoucnost, chápal ducha doby a přizpůsobil mu své jednání i hodnoty. Při předávání jmenovacího dekretu poslance jsem řekl Milanu Uhdemu, který nám dekrety předával: „Pane předsedo, já jsem přírodní zázrak. Přesto, že jsem se postavil největším mafii, přežil jsem“. Odpověděl mi tenkrát: „Snad se to již zlepšuje, když se dostane do sněmovny i osobnost“. Opak byl pravdou, pouze jsme přežili, zatím nás ještě nedostali.

Významně posílili sociální demokraté a stali se po ODS druhou nejsilnější stranou v parlamentu. Komunisté - část, která si ponechala po rozdělení svou tradiční značku KSČM - si své postavení udrželi. Ve sněmovně byl v jejich čele opět jejich již „dědičně“ lidumilný šéf Grebeníček. Posílili Sládkovi republikáni - o „pozitivním“ vývoji vypovídá, že jejich klub byl větší než klub ODA.

Vládu vytvořila staronová koalice ODS, KDU-ČSL, ODA a premiérem se opět stal Václav Klaus. Papírově měla tato koalice ve sněmovně 101 poslanců. Ještě před koaličními rozhovory Ivan Mašek v politické radě ODA trval na tom, aby ODA nevstupovala do vlády a stala se důsledně opoziční stranou a pojmenovávala, co se ve skutečnosti v české politice odehrává a kam je směřována. Pro tento postup jsme v poslaneckém klubu byli, myslím, Ivan Mašek, Dušan Kulka a já. Vladimírovi chlapci nás byli ochotni sežrat.

Protože „ruka voliče“ byla nedůsledná a nedokončila manévry redukce a zpřehlednění „pluralitní“ parlamentní scény, pokračovala očista od nepřízpůsobivých živlů po volbách standardními prostředky. To, co jsem viděl se odehrát na podzim 1996 a v roce 1997, mne definitivně přesvědčilo o smyslu a cíli politické a mocenské hry, do které jsem se připlatl, a o tom, kdo píše její scénář. V normálních poměrech svéprávných politických stran a politiků, kteří mají zodpovědnost ke své zemi, by tito lidé museli jednat zcela jinak, než jak jsem je viděl skutečně jednat.

Na podzim 1996, na počátku volebního období, měla staronová vláda jedinečnou možnost a čas čtyři roky na opravu chyb a rozběhnutí reformy. Stal se pravý opak. Václav Klaus blokoval jakýkoli pokus o pojmenování příčin společenského i hospodářského stavu země. Stejně brzdil jakýkoli pokus o reformu. Místo koncepčního postupu, řešení společenských a hospodářských problémů státu, jak je nahromadila „sametová perestrojka“, pokračovala očista veřejné scény od lidí i jejich aktivit, jež se nehodili do plánu a strategie perestrojového procesu.

Do ODA jsou vloženi dva noví „bílí koně“ - Michael Žantovský a Karel Kühnl. Zajímavé je, že oba do ODA přivedl Jiří Skalický. Stejně zajímavá je minulost a

NOVINY

anamnesa obou pánů. Čas již mnohé ukázal a archivy za nějaký čas doplní, kým oba byli a co bylo jejich úkolem. Žantovskému skončilo období působení ve funkci velvyslance ve Spojených státech, Kühnlovi stejná funkce ve Velké Británii. Dostali od „hybatelů“ nový úkol – pacifikovat nepohodlnou a nebezpečnou partu „kamarádů z Rytířské“. Tak nás posměšně mediálně pojmenovávali. Žantovský do ODA přišel podobně jako padesát let před tím Klement Gottwald před Lidové milice na Staroměstské náměstí: „Přicházím k Vám z Hradu“. Měl napsanou řeč - ideologický, nevěrohodný žvást o morálce, právním státu, spravedlnosti. Umělost, účelovost a nevěrohodnost z toho spisku přímo řvala. Slyšel jsem ho ten papír třikrát, na různých místech, přečíst; nebyl to schopen ani říct vlastními slovy. Stejně nevěrohodný byl aplaus, kterým čtení toho malého tajtrlíka odměňovali „Vladimírovi chlapci“.

Velká koncepční šaráda pacifikace pluralitní postkomunistické scény pokračovala na podzim 1996 v tom, co nedokončila nedůsledná ruka voliče koncem jara. I když je veřejnost starostlivě vedená a demoralizovaná, přece to již není ono, jako když hrozil lágr nebo vězení. Strategickou hru odstartoval při sněmovním jednání o rozpočtu Miloš Zeman. V debatě napadl Ivana Kočárníka a Vladimíra Dlouhého a žádal jejich odvolání. My jsme v té době měli uvnitř ODA těžké konflikty s frakcí Vladimírových chlapců a vyhrávali jsme je. Po Zemanově řeči zcela nenadále, bez velkých problémů, aniž by Václav Klaus jako obvykle arogantně Zemana ignoroval, Kočárník i Dlouhý odstoupili z funkce ministrů. Pamatuji si nesmírnou úlevu, kterou jsem cítil, že Dlouhý je pryč. Bezprostředně následovala rána za uši. Jan Kalvoda vystoupil v poslanecké sněmovně s prohlášením, že neoprávněně používal titul doktora práv, vyvozuje z toho důsledky a odstupuje ze všech svých funkcí. Nebyl jsem v tom okamžiku ve sněmovně a ani jsem o té skutečnosti nevěděl. V okamžiku, když jsem se to dozvěděl, mi bylo jasné, že nás dostali.

Dnes, s odstupem času, jsem přesvědčen, že celá ta politická taškařice byl předem dlouhodobě připravený manévr. Klíčoví hráči základní strategii jistě znali a spolupracovali. Mním tím Miloše Zemana, Václava Klause, Žantovského i Kühnla. Samozřejmě i další. Žantovský i Kühnl byli „vlozeni“ do ODA již s tím, do které funkce budou použiti. Když na jaře 1997 kandidoval Žantovský na předsedu ODA, zastavil jsem ho v parlamentním klubu a řekl mu: „Pane, moje zkušenost mi nedovolí dát hlas tomu, o kom nevím, jak jedná v krizových situacích. Vás neznám, jste nevyplněná směnka, a já jsem

nikdy nevyplněnou směnkou neplatil“. Když Karel Kühnl jako ministr průmyslu poprvé přišel na poslanecký klub, složky za ním nesl jeho sekretář Jan Matoušek, bývalý krajský manažer ODA v Brně a později sekretář ministra Vladimíra Dlouhého. Vzal jsem si Kühnla stranou a zeptal se ho: „Pane ministře, víte, kdo je Matoušek? Zjistíte si to.“ Samozřejmě to dobře věděl. Ještě později mu Matoušek dělal krycí figuru v nějaké firmě.

Nakolik byl problém s doktorátem Jana Kalvody jen důsledkem vrozené či získané lenosti toho širokoplecího bonvivána či byl-li na špagátě – nevím. Celé roky jsem v ODA kryl Kalvodovi záda proti Vladimírovým chlapcům. Dělal jsem to přesto, že z vlastní iniciativy neudělal nic a ke všemu jsme ho museli dotlačit. Měl jsem z něho pocit, že nedělá podrazy rád. Jistě je, že celá série afér s falešnými doktoráty poslanců byla dlouhodobě a pečlivě režirována a připravovala scénu na vytažení sólokapra „židoktora“ Jana

Kalvody. Nechce se mi věřit, že inteligentní Jan Kalvoda by mohl být tak líný a naivní, aby si myslel, že v kleci se šelmami, kterou postkomunistická česká politika byla, mu žádný kanec holou zadnici nenatrhne. Papír a oficiální dekret s titulem JUDr. pro něho mohla být otázka nejvýše čtrnácti dnů.

Pak již ODA umírala a bylo to řízené dobíjení. Sekretariát v Rytířské obsadili Tošerovi ostravští chlapci. Na ústřední sekretariát přesídlili z ministerstva hospodářství, kde je předtím živil Vladimír Dlouhý. V médiích měli širokou publicitu jako „nové tváře“ či „pragmatici“. Již menší publicitu a popularitu jim „demokratická“ a „svobodná“ media věnovala později, kolem roku 2000, když po splnění svého politického úkolu a zadání vytunelovali Nakladatelství Mladá Fronta. V jejich čele při tomto „bohulibém“ úkolu, za který možná byli odměněni platbou v naturáliích či podílem na lupu, byl mladíček a talentovaný poradce Vladimíra Dlouhého Aleš Musil.

Krajské konference ODA v zimě i celostátní na jaře v Mostě s volbou instalovaného likvidačního předsedy Michaela Žantovského byly již zcela v rukou pragmatických chlapců. Několik dní před každou konferencí se konala sešlost zasvěcených, na které si do podrobností dohodli strategii a rozdělili úkoly. Jihomoravská konference v Třebíči byla ukázková. Pokud si pamatuji, Vladimír Dlouhý tam ani nebyl a již zmíněný Aleš Musil vybíhal co chvíli na chodbu a mobilním telefonem informoval o průběhu a přijímal pokyny. Stejně jsem viděl odehrát se v Českých Budějovicích, kde hlavním koordinátorem byl Roman Češka. Ten ve svém proslovu napadl Ivana Maška a mne a řekl, že poslanci Mašek a Hofhanzl jsou politické mrtvolky a mumie. Když tamtéž ostravský Tošer vyhlásil svou kandidaturu na místopředsedu ODA, přihlásil jsem se do rozpravy. Řekl jsem, že vyhláši svou kandidaturu na politickou mumii. Raději budu politickou mumii než šmejdem; mumii mohou najít třeba za pět set let, o šmejdivi nebude nikdo vědět již zítra.

Stejně divadlo a v hrubší podobě se odehrálo na celostátní konferenci v Mostě, kde si zvolili předsedou Žantovského a nás vyházeli i z Ústředního sněmu. Slušní lidé už na konferenci ani nejeli anebo zírali. Vystoupil jsem tam a řekl jim, o čem byla ODA a proč jsme ji založili. Nakonec jsem řekl: „Zničíte nástroj, který jsme sestrojili, aby pomohl vést naší zemi ke svobodě.“ Vykřičeli mne. Zajímavé bylo, že po mé řeči za mnou přišel bývalý slovenský komunistický federální poslanec Stank, pozdější slovenský ministr obrany, a požádal mne o text mé řeči. Byl na konferenci jako host a pozorovatel, v té době pracoval na slovenském velvyslanectví v Praze.

Smutné a snad i specifické pro to, co se odehrálo a o čem byla česká „posttotalitní“ politika v devadesátých letech, bylo následující chování Ivana Maška, tvůrce politiky ODA, člověka, který byl bezpochyby nejvýraznější osobností parlamentní politiky devadesátých let. On měl nejvýraznější podíl na prosazení dvoukomorového parlamentu i pravomocí Ústavního soudu do Ústavy. Ivan Mašek, když ODA umírala, byl ožralý. Celé dva dny jednání konference pil. Protáhl snad všechny hospody v Mostě. Proč to udělal a proč se tak zachoval, je mému způsobu myšlení nepochopitelné. Myslím si, že i umírat se má s hrdou tváří a s určitou důstojností. Nebudu Ivana odsuzovat ani omlouvat, jistě věděl, co se odehrává, že je

rozhodnuto, jaký bude výsledek. Chorobou české politiky a v důsledcích nejen jí je, že nejsme schopni bojovat do konce a prohrávat se vztyčeným praporem. Jen to dává naději, že můžeme začít znovu, nebo dát příklad, že někdo svou věc bral doopravdy.

Strategické manévry, které se konaly na scéně české postkomunistické „pluralitní“ politiky na konci podzimu a počátku zimy 1997, byly „černým“ divadlem pro veřejnost. Byl to nehmotný, stínový, virtuální obraz něčeho, co se odehrálo za scénou, ale vnější obraz byl o něčem jiném. V podstatě šlo o to dokončit politický manévr, který „omezený a nedokonalý“ volič nedokázal dovést do konce ve volbách 1996. Posunout postkomunistický pluralitní systém blíže „ideálnímu“ stavu.

V Třebíči 31. března 2004

Čestmír Hofhanzl

Pokračování příště.

Lvičata remizovala s Řeky 0:0

Trenér jednadvacítky
Ladislav Škorpil
Zdroj: Foto ČTK

MLADÁ BOLESLAV 18. srpna 2004 | 18:48

Bezbrankovou remízu s Řeckem uhrála v generálce před startem evropské kvalifikace česká fotbalová reprezentace do jednadvaceti let. Svěřenci trenéra Ladislava Škorpila tak v Mladé Boleslavi zakončili přípravné období s celkovou bilancí jedné výhry, tří remíz a dvou porážek.

První zápas v kvalifikaci o evropský šampionát sehrají "lvíčata" 7. září v Nizozemsku.

Výsledek:

Česká republika "21" - Řecko "21" 0:0

Rozhodčí: Krajnc (Slovin.) - Tulinger, Pokorný (oba ČR).

ŽK: Sivok, Klein, Magera - Fytanidis, Gkias, Torosidis, Darlas.
Diváci: 1000.

Sestavy:

ČR "21": Grigar - Kaufman, R. Hubník, Klein, Kadlec - Petržela (46. Trojan), Sivok (63. Dosoudil), Magera (81. Fořt), Hlavatý - Svěrkoš (70. Jirsák), Papadopoulos (63. Mikolanda). Trenér: Škorpil.

Řecko "21": Karnezis - Torosidis, Fytanidis, Liapakis (74. Foufoulas), Darlas (87. Iliadis)- Petkakis, Tziolis, Gkikas (81. Zisopoulos), Leontiou (89. Mendrinos) - Pliagkas (65. Moustogiannis), Kapetanos (68. Mantzios). Trenér: Manolas.

Hyková: Nejraději bych si otevřela hospůdečku

Lenka Hyková

Zdroj: Foto ČTK, Autor: Tibor Alföldi

ATÉNY 19. srpna 2004 | 09:34 Poté, co naprosto nečekaně vystřílela stříbrnou olympijskou medaili, ji rozbolela hlava. Snad to bylo nervovým vypětím, které právě prožila, možná i mocným přívalem nadšení, který ji zaplavil. Za chvíli však už bolest opadla a devatenáctiletá Lenka Hyková si užívala doušků radosti.

Dlouho nechtěla uvěřit, že je něco takového možné, neboť na medaili prý nepomýšlela ani náhodou. "Mým snem bylo osmičlenné finále, o medaili se mi snad ani nezdálo," přiznala poté, co převzala stříbrný kov a absolvovala antidopingovou kontrolu. "Ale Lenka Hyková, stříbrná olympijská medailistka, to se mi líbí!" smála se rozpustile.

Kromě medaile jste vyhrála i půl milionu korun. Už víte, jak s ním naložíte?

Chtěla bych autíčko. Mám vysněné, líbí se mi nová oktávka, a taky Peugeot 607. Ale to bych zřejmě musela vyhrát zlatou! (smích)

O ni jste přišla kvůli čtyřem desetinám bodu - nebudou vás teď strašit ve snu?

To ne. Už jsem měla ve střílení větší smůlu, na juniorském mistrovství Evropy jsem byla dvakrát o jedinou desetinu čtvrtá, takže jsem klidná. Spíš jsem ráda, že jsem se z účasti ve finále, s prominutím, nepokakala!

Cítila jste v pauze po kvalifikaci hodně silně, že se blíží olympijské finále?

Nevím, chtěla jsem to mít hodně rychle za sebou. Jak se finále blížilo, tím víc ve mně stoupal adrenalin, ale už aby to bylo pryč.

Kdy jste vytušila, že se vám závod může povést?

Asi už před ním, protože jsem věděla, že formu mám.

Trenér pan Kůrka mě na závod připravoval, protože reprezentační trenér pistolářů pan Putna nemohl být v olympijské vesnici a snažil se mě uklidňovat až tady na střelnici.

Letos jste maturovala na textilní průmyslovce v Aši. Dá se pocít před finálovým závodem, který jste chtěla mít co nejdřív za sebou, srovnat s maturitou?

Asi se to srovnat nedá. Maturity jsem se bála od prváku, ale naštěstí dopadla skvěle, tři jedničky. Říkali, že na to, že jsem byla kvůli střelbě ze školy pořád pryč, to bylo vynikající.

V olympijské vesnici sdílíte pokoj s Kateřinou Kůrkovou. Prohlížela jste si její bronzovou medaili?

Prohlížela, ale bála jsem se, že mě to strhne a budu nervózní. Ale moc se mi líbila. Katka říkala, ať jsem klidná, že na to mám, pomáhala mi.

Už jste hovořila s otcem, někdejším medailistou z mistrovství světa a olympionikem z Montrealu 1976?

Bohužel ne, pořád mě někdo otravuje! (smích) Táta teď určitě brečí. Mamka říkala, že brečel, už když jsem před třemi týdny vyhrála juniorské mistrovství Evropy.

Na střelnici vás zřejmě přivedl právě on. Musel vás přemlouvat?

Trochu ano, bylo mi čtrnáct. Bylo to zvláštní, protože já vůbec nevěděla, že střílel v Dukle Plzeň. Po olympiádě v Montrealu ho vyhodili, on se naštal a všechny medaile, co měl, někam zašantročil. To mi prozradila maminka.

Kateřina Kůrková chce jednou být fyzioterapeutkou, čím byste chtěla být vy, až se střílením skončíte? Trenérkou?

Vystudovala jsem obor management, tak bych si chtěla otevřít hospůdečku. Moje maminka pochází z Kyrgyzstánu, z Frunze, tak bych tam chtěla vařit kyrgyzská jídla.

S Kateřinou máte zatím jediné medaile - nezabralo by, kdyby se ve vašich postelích vyspali někteří z českých sportovců, aby se sbírka rozrostla?

Pokud jde o mě, určitě bych byla pro, protože jsem hrozně šťastná, když kdokoli z našich sportovců přiveze medaili. Když to pomůže, proč ne?

Jiří Jakoubek

Odvážná taktika přinesla Bábovi bronz

Velká naděje české atletiky, teprve devatenáctiletý výškař Jaroslav Bába, v Aténách potvrdil svou příslušnost do absolutní světové špičky. Poté, co na olympijském stadionu vyrovnal výkonem 234 centimetrů svůj osobní rekord, vybojoval pro Českou republiku bronzovou medaili.

Šmídová měla plán pro každou situaci

Jachtařka Lenka Šmídová si prožila pořádné nervy, než dnes potvrdila v jedenácté rozjížděce zisk stříbrné medaile v olympijské regatě třídy Evropa. Závod v Aténách provázely pochybné protesty a boj na ostří nože, ale jachting se jí nezprotivil a v loděnici rozdávala úsměvy. Šmídová prožila den a půl nekonečného čekání.

Párová čtyřka se únavou ani nemohla radovat

PRAHA - Jako jediní naplnili z českých veslařů očekávání a odvezou si z Atén olympijskou medaili. "Chtěli jsme jakýkoli cenný kov a stříbro je moc hezké," shodli se. Tušili, že mají velkou šanci na zlato, ale mohli dopadnout i jako skifaři nebo dvojskif a vracet se s prázdnou.

Diskařka Pospíšilová-Cechlová jen stěží zadržovala slzy

ATÉNY - Těžko přemlouvala slzy, aby zůstaly pod víčky. Diskařka Věra Pospíšilová-Cechlová v životním závodě nezklamala, v olympijském finále předvedla kvalitní výkon, ale k vysněné medaili jí chybělo nicotných devět centimetrů. Ke zlatu necelý metr. "To mě mrzí daleko víc, olympijská vítězka je totiž jen jedna," řekla.

Před SP: Slovensko - Švédsko 0:2

22.08.2004 19:55 - Slovenská hokejová reprezentácia prehrala v prvom prípravnom stretnutí pred nadchádzajúcim Svetovým pohárom v Bratislave s tímom Švédska 0:2. Švédi umnou defenzívou nepúšťali Slovákov do veľkých šancí, navyše im dobre zachytil brankár Tellqvist. O víťazstve troch koruniek rozhodli Daniel Sedin a Markus Näslund. Slováci nedali Švédom gól v druhom zápase v rade, keď na svetovom šampionáte v Ostrave sa vzajomný súboj skončil remízou 0:0.

Vodní slalomáři sú doma, v lietadle sa triasli strachom

22.08.2004 12:46 - Výprava úspešných slovenských reprezentantov vo vodnom slalome, ktorí na Hrách XXVIII. olympiády v Aténach získali dve zlaté (Kaliská, Hochschornerovci) a jednu striebornú medailu (Martikán), sa v sobotu večer krátko pred 22.30 h vrátili na Slovensko. Domov sa prepravili spoločne s oficiálnou delegáciou Slovenska prezidentským špeciálom, na túto cestu však ani jeden z nich určite nezabudne.

From page .6

Other leading reformists condemned the manifesto as being "politically romantic" and some of them even argued that it could lead to counterrevolution. Never during the Prague Spring did the political leaders have the serious intention to dismantle the communist regime and establish democracy. People also tend to forget that the majority of the communist leaders from Prague Spring were very active in destroying the at-least-partially-democratic Czechoslovak government of 1948.

In August the Soviets came to the conclusion that the threat of counterrevolution existed beyond reasonable doubt, lost their patience and decided to make sure Czechoslovakia remained communist. Dubcek and his comrades at the central committee of the KSC gave in. Some of them were greatly disillusioned by the "treason" of their Moscow friends; others, such as Gustav Husak, immediately sensed a chance to further their political careers.

Today people who lived through the Prague Spring see it as a dream that was brutally destroyed by the Soviet empire, while the true motivations of the reformers are not questioned. Those politicians might have somewhere deep inside wished for a civilized democracy, but their desires remained unpronounced. They started a dangerous game and they lost. The situation both at home and abroad got out of their control, which was the end of the "Resurgent Process" and the beginning of yet another character test for the country's long-suffering inhabitants. The 1970s was a period of extreme frustration and despair; the consequences are still present today. This time, however, it was not the Germans, as in World War II, or the Soviets, as in 1968, but the Czechs and Slovaks themselves who oppressed their fellow citizens.

-- The writer is the historian for the Regional Museum in Mikulov, south Moravia

The longest line

Waits have tapered off at Foreigners' Police after record long lines in July, but official predicts worst is yet to come if staff not added

By Dinah A. Spritzer
Staff Writer, The Prague Post

Imagining the deepest recesses of hell, some are convinced that one of the punishments meted out to the very guilty will be a daily visit to the Foreigners' Police on Prague's Olsanska street.

At least that's the vision of Igor, a Ukrainian construction worker who has lived in the country for 10 years. He asked that his last name not be printed.

The good news for Igor was that in mid-August, in a rare let-up of traffic, there were few people waiting around the office where thousands apply for and renew their work visas each year. Igor was at the Foreigners' Police office, in Prague 3, to provide support for his sister, who was renewing her visa.

But in July, as many foreigners living in the country know, the scene outside building D resembled a canto in Dante's *Inferno*. Nearly 700 people swarmed the building daily, causing such a mob scene that police were called in to monitor the crowd and prevent violence. See Letters, page A5.

In mid-July, Igor waited in line starting at 5 a.m. to renew his wife's visa. Around lunchtime, his wife and children showed up to take his place in line, and he came back around 2:30 p.m. to join them. He said he had never seen the crowd of visa candidates so large or so wild.

"I was terrified because when I returned in the afternoon I saw that the crowd had my children pressed up against the windows, trying to push them through, anything to somehow get in that building," Igor said.

The crowd's collective anger was directed at the handful of employees inside the dilapidated building who collect names and disappear behind closed doors, sometimes all day, before summoning applicants. In July, many people waited all day and did not even make it near the doors of the building.

Because the waiting room is so tiny, many applicants had to stand outside in the rain on several days, according to a number of witnesses. A few angry people in line smashed the glass panel that covers the ticket machine, a device which is supposed to create some order out of a system that even the Foreigners' Police admits is chaotic, verging on inhumane.

The police said the July mayhem can be chalked up to a typical semiannual crush of applications as well as a new computer system and greater demand created by EU entry.

There were 4,000 applications for visas, residency permits and other related documents in June, twice the number as last year, according to Vladimir Podrouzek, deputy director of the Foreigners' Police office in Prague.

'Undignified' ordeal

Podrouzek says the July crisis may be a sign of things to come. "I need 20 more staff and a new building. I have been asking for this for years, but each year I get turned down," said Podrouzek, whose requests go to the Foreigners' Police head office, which then communicates its needs to the State Police and the Interior Ministry.

Sitting in a drab office where a large Czechoslovak Police emblem still hangs on the wall, Podrouzek expressed his sympathy for those forced to wait in seemingly endless lines to obtain documents.

"I am aware that what people go through here is undignified. It's also obvious that the building was made when a different number of people was expected," he said. The Olsanska headquarters was constructed in 1980 when the number of foreigners coming into the country was much smaller.

Podrouzek ticked off several explanations for the long summer waits at Olsanska.

For the last seven years, labor offices have date-stamped permits for expiration only two times a year, December and

DANA WILSON The Prague Post

Applicants wait to obtain their visas at the Foreigners' Police on Olsanska street in Prague 3. Top left, Foreigners' Police Deputy Director Vladimir Podrouzek.

"I am aware that what people go through here is undignified."
Vladimir Podrouzek,
Foreigners' Police deputy director

July, which means renewals shoot up dramatically during those months.

The post-EU boom in applications has also created a bottleneck. EU citizens now have their own hall, building B, which has been flooded with applications for residency permits. All EU citizens must trade in their work visas for residency permits by October.

And now Slovaks, who in recent years had their residency permits processed elsewhere in Prague, must now apply at Olsanska street.

This has flooded the system with thousands of new applicants, even though the number of staff processing applications remains the same. On the upside, EU citizens can now get five-year residency permits.

Then there is the new computer system, installed in July. Eventually it will make visa-processing faster, Podrouzek said, but now it means employees must re-enter the information for every applicant, information that had been previously stored in the old system.

A number of professional visa processors interviewed by this newspaper say the application process has actually become worse since EU entry because notices mailed out no longer list the exact date that documents will be ready.

"You have to make two trips now. One to find out if the documents are ready and then you wait in line all over again to pick up the documents," said Radka Nichani, who works as a visa-processing specialist for an international firm she declined to name.

"Last week I waited from 6:30 a.m. until 12:15 p.m. in line just to get a number from the ticket machine. But the office workers were still busy with the batch of numbers submitted the day before," she said.

She added that visa applications that were once ready in 30 days are taking up to two months to process.

Podrouzek is not sure organizational changes will do anything to help his problems, although he is considering shift work and extending the hours of the office, which only operates four days a week. He said an appointment schedule listing the date and hour people should arrive would probably not be workable for many of the applicants.

Even if Podrouzek had more staff, he would have no place to put them. Klara Krejci, spokeswoman for the national office of the Foreigners' Police, said a new headquarters for the Prague unit is under negotiation.

1967 law regulates visas

One positive change Podrouzek highlighted was the addition of police officers to monitor the lines outside the building. Put on the scene in July to maintain order following the near riots, they have helped to ensure there is no line-jumping, a top complaint among many foreigners.

Podrouzek is concerned that EU entry will bring even more foreigners to the country, particularly from the east. Although only 2 percent of the country's work force is foreign, that still gives it 1 percent more noncitizens than any other new EU member state. The Labor Ministry has repeatedly said it wants to attract foreign workers in light of the Czech Republic's shrinking population.

"I have told my supervisor that the Foreigners' Police is the gateway to the country and it's bad for our image that most people find it to be a negative experience," he said.

Podrouzek said the most frustrated people are the staff. "It's not fun to be stressed out all day when you are working as fast as you can," he said. He blamed legislators for not setting aside money to solve the problem.

Foreigners still apply for work visas in accordance with a 1967 law. "The government has been working on a new law for 10 years," Podrouzek said.

Just the idea that the police are responsible for processing foreigners is something straight out of the communist era, he admitted.

"In many countries, such as Holland, the police do not have anything to do with residency and work permits. It is spread out at different government offices and much more customer-friendly."

Podrouzek said he has only two wishes before he goes on pension in 2007: "more staff and more space."

-- Dan Macek contributed to this report

Exploding the myth of Prague Spring

The 1968 reform movement never denounced communism, so were freedom and democracy ever really on the table?

By Jan Richter_ The Prague Post

On the morning of Aug. 21, 1968, Mr. William Teltscher realized that his trip to Czechoslovakia had ended before it really started. Being a descendant of a traditional wine-trading Jewish family from Mikulov, south Moravia, he decided to visit his native country for the first time since his family left Czechoslovakia in 1939 for England, escaping the Nazi furor. However, he landed in Prague's Ruzyně airport only to see the tanks being unloaded from Soviet transport planes, so he turned around and left the country on the next plane for London.

He was apparently one of those who believed the Prague Spring might eventually lead to significant changes to the totalitarian system or at least give the citizens of Czechoslovakia the feeling that they are once more able to determine their country's destiny. Like many other hundreds of thousands, he was deceived.

When people today watch the dramatic footage of Prague streets in August 1968, filled with crowds gathering around the Soviet tanks trying to explain to the puzzled soldiers that there must have been some kind of a terrible misunderstanding, they are often overcome by emotion. That emotion is an understandable response to a classical example of the clash between good and evil, between the peaceful crowds and the heavily armed occupants. This response, however, might be an obstacle to deeper, more rational analysis of the true nature and hypothetical prospects of the "Resurgent Process," as the Prague Spring was called in the contemporary functionaries' newspeak. The fundamental question is: Was the hope of the Prague Spring really a hope for democracy, and was it ever likely to be fulfilled?

The Prague Spring of 1968 began a year earlier with the launch of nonpolitical reforms addressing the deteriorating economic situation. In January 1968, Alexander Dubcek was elected first secretary of the Communist Party of Czechoslovakia (KSC) as the result of the struggle between the two competing wings -- the communist hardliners, headed by Antonin Novotny, the previous first secretary, and the reformist faction on the other. Dubcek himself was very surprised at his election, but such a solution suited both groups. He continued with the reforms, the most crucial of which was the abolishment of press censorship in June 1968. There was also a call for a more open decision-making process within the KSC that would allow for a modicum of dissent. But it is important to note that this was just for the party, not for the public. And there was a vague hint of desire that more Czechoslovak leaders, not Soviet advisers, would be running their own show. Finally, there was a call for recognizing the errors of the dictatorial 1950s. Following the end of censorship, the Soviet leadership repeatedly expressed their discomfort with the political course of their "fraternal" country and party. Their objections, proposals and demands were always met with reassurance that the "true will of the Czechoslovak people" is to stick firmly to the principles introduced after the Victorious February (i.e., the communist coup d'etat in 1948).

Ordinary people could not have cared less about what kinds of games their de facto appointed politicians had to play with the Moscow leaders. They saw a chance that the new political style might bring about meaningful changes, that they could live decent lives without having to discuss their dreams secretly at home. It is moreover doubtful that the majority would have welcomed a complete rejection of socialism, as eventually happened in 1989. One of the popular slogans painted on walls after the 1968 invasion read "Lenin, wake up -- Brezhnev has gone mad."

Dual pressures

The Czechoslovak politicians nonetheless found themselves under dual pressures: At home they had to cope with demands for further reforms, and they also had to deal with the growing demand from Moscow to stop and even reverse the reform process. In the end, they lost on both sides.

Some initiatives were introduced by those who aspired to act as real opposition, for example the Club of Committed Non-Partisans (KAN), a political organization established in April 1968 to promote democracy and popular involvement in politics. The Czechoslovak leaders' reaction to KAN was reserved and evasive. The most popular expression of the political attitude of the times was the "Two Thousand Words" manifesto, compiled that June by writer, journalist and Communist Party member Ludvik Vaculik and signed by thousands. The manifesto, which advocated the reforms, also called for "the exit of such people [from the party] who abused their power ... who acted dishonestly and cruelly," referring to the regime's persecution of thousands in the 1950s. But the manifesto also declared, "It is not possible to carry out any democratic resurgence without communists, or against them." But even this was too radical. As soon as the manifesto appeared in the papers, Dubcek criticized it, saying, "Weakening the party would weaken the reform program."

Continue on bottom of pervious page 15.